

Chuyện linh tinh – Tác giả FunFun – Hậu Hóa Đơn

Tao có 1 đợt làm ở công ty hàn quốc, ở đó có 2 bé người hàn, nói là bé thôi nhưng nó kém tao có 1 tuổi, 1 đứa béo xấu tao đéo quan tâm, còn 1 đứa khá ngon mắt, tao cũng có để ý đến. Ban đầu thì nói thật là ko dám ve vãn vì bọn hàn lồn rất có vẻ kỳ thị người việt. Rồi có một hôm tao xuống canteen ăn cơm muộn, cả bếp ăn còn vài người, tao vừa ngồi thì thấy em hàn cũng đi xuống lấy cơm, em nhìn quanh rồi lại ngồi gần chỗ tao, em hỏi sao anh đi ăn muộn thế (con này nói tiếng việt tương đối sõi) tao trả lời là vẫn sớm hơn em mà, nó bảo ko được gọi nó là em, phải gọi tên nó, tao hỏi tại sao thì nó nói vì nó là ng hàn, là quản lý, gọi xưng anh em là ko đúng mực. Đm con dấm lồn, tao đéo thèm nói gì nữa, cả bữa ăn nó hỏi tao chị ừ, à, tao ăn xong đứng dậy đi trước cũng đéo chào nó luôn

Bọn tao có xe đưa đón từ công trình về hà nội nhưng cánh việt nam đi riêng, là cùng trên 1 xe 30 chỗ, còn bọn hàn được đi inova. Thế beep nào hôm đó tao nhớ xe vì bận làm nốt mấy báo cáo. Tao xuống thì xe chạy mẹ rồi nên lại lên ngồi. Con bé hàn thấy tao quay lại thì hỏi sao chưa về, tao bảo xuống muộn tí xe chạy mẹ rồi, phải chờ chuyển sau lúc 9h. Nó ko nói gì, quay đi. Tao ngồi đọc báo đến tầm 7h thì thấy con hàn thu đồ xách laptop về, đi qua chỗ tao nó ngoái lại hỏi là anh có về cùng Lee ko, tao bảo anh ko thích đi cùng lee, nó hỏi tại sao, tao bảo anh thích đi cùng em, ko thích cùng lee, nó phì cười bảo thế đi đi, ko lại muộn xe

Bọn tao có xe đưa đón từ công trình về hà nội nhưng cánh việt nam đi riêng, là cùng trên 1 xe 30 chỗ, còn bọn hàn được đi inova. Thế beep nào hôm đó tao nhớ xe vì bận làm nốt mấy báo cáo. Tao xuống thì xe chạy mẹ rồi nên lại lên ngồi. Con bé hàn thấy tao quay lại thì hỏi sao chưa về, tao bảo xuống muộn tí xe chạy mẹ rồi, phải chờ chuyển sau lúc 9h. Nó ko nói gì, quay đi. Tao ngồi đọc báo đến tầm 7h thì thấy con hàn thu đồ xách laptop về, đi qua chỗ tao nó ngoái lại hỏi là anh có về cùng Lee ko, tao bảo anh ko thích đi cùng lee, nó hỏi tại sao, tao bảo anh thích đi cùng em, ko thích cùng lee, nó phì cười bảo thế đi đi, ko lại muộn xe

Đi thì đi, sợ bìu gì. Xe chờ tao, con hàn, và 2 thằng hàn nữa, chúng nó xì xồ đéo gì ấy tao đéo hiểu, bọn tao chỉ giao tiếp bang tiếng anh trong công việc thôi. Rồi bỗng con bé hàn quay qua hỏi tao anh biết mấy quán đồ nướng ở hè phố ko, mọi người đang nói chuyện về cái đó nhưng ko biết chỗ ăn, tao bảo khó đéo gì, thích thì tôi đưa đ. Em Lee nói lại với 2 thằng kia, 1 thằng quay xuống nói tiếng

anh rằng ok nhé, mày dẫn bọn tao đi, tao mời. Đm bọn hàn, động tí nghĩ đến tiền. Tao ok bảo đi ra sân mỹ đình, các quán nằm nướng, dạ dày... đầy rẫy. Vậy là đi

Bọn hàn rất bựa, nhậu thì muốn rẻ, ngồi thì lâu, uống rượu vào lại lảm chuyện. Tao đóng vai như 1 hướng dẫn viên nên thôi kệ mẹ chúng nó, đéo hiểu thế nào 2 thằng hàn kia uống rượu chán chê quay ra cãi nhau, suýt đánh nhau, xong hực hực bỏ ra về. em Lee đéo biết chạy theo ai, chỉ ngồi gọi điện chắc nhờ mấy người hàn khuyên bảo giúp. VKI, em ấy dứt điện thoại thì tao mới hỏi bây giờ ai trả tiền, ẻm bảo để Lee trả cho, tao bảo đùa thôi, anh trả được, rẻ mà. Vậy là tao trả tiền xong tao ra vẫy taxi, tao bảo để tao đưa ẻm về, đằng nào cũng qua nhà em mới đến nhà tao, Lee đồng ý. Trên xe taxi, tao bảo luôn với Lee là bọn hàn chúng mày nóng tính vl, hơi tí là to tiếng rồi xô xát, Lee kêu uhm đúng, sang Việt nam lâu mới thấy đàn ông hàn nóng tính, đàn ông việt thì ai cũng cứ nhẹ nhàng nhàn nhàn cười. Đệt cụ nó, ko biết nó chê hay khen. Lee ở chung cư chỗ trung hòa, do công ty thuê cho, ở cùng với em hàn béo luôn. Đưa lee về xong tao cũng về, tự nhiên mất toi món tiền oan, tao hậm hực lắm nhưng đành chịu chứ biết làm sao. Về đến nhà cởi quần áo đi tắm luôn cho thoải mái, vừa bước vào phòng tắm thì có điện thoại, kệ mẹ, đéo nghe, hết hồi chuông này lại đến hồi chuông khác, ko dừng được phải ra xem đũa beep nào gọi mà dai thế, hóa ra là em Lee. Tao nghe máy, Lee bảo em bị quên ví ở chỗ quán nướng khi nãy rồi, nghe giọng gấp gáp vl, tao hỏi tìm kỹ chưa, nó kêu tìm kỹ rồi ko thấy, chắc là lúc em lòi ví ra xong anh trả tiền rồi anh gọi taxi đến, gấp quá bỏ quên luôn, chết em, bao giấy tờ quan trọng. Đm, sao giờ xưng em ngọt thế. Tao bảo quên ở đấy thì mất là cái chắc, hà nội 1 m2 8 thằng ăn trộm. Lee nói nghe giọng gấp gáp hơn bảo phải làm sao bây giờ, tao thờ dài nói thôi được, để tôi lại vòng ra đấy xem sao, biết đâu tìm thấy. Lee kêu anh cho em địa chỉ chỗ đấy em cũng qua. Tao gật, nếu ng nước ngoài có khi trộm thương hơn cũng nên. Tao cho địa chỉ rồi lại mặc quần áo vào, mẹ kiếp, biết làm thế nào được, với chìa khóa xe máy rồi đi, đi xe máy cho lành chứ taxi lại tốn tiền vô ích nữa thì chết... Tao phóng xe ra đến nơi vẫn đéo thấy em Lee, ko biết đi kiểu gì mà giờ chưa đến, hay ngon qua bị thằng taxi hiếp rồi, thôi kệ, có bị hiếp thì vẫn cần giấy tờ. Tao lại ngay chỗ chủ quán, tao bảo cô ời nãy cháu ngồi bàn cùng mấy người hàn quốc mà đánh nhau đấy ạ, bạn cháu để quên ví ở đây, nhiều giấy tờ quan trọng, cô có thấy ai nhặt được ko ạ. Thấy mắt mụ chủ quán lảng đi chỗ khác, mụ cũng ko trả lời gì, tao thấy nghi nghi. Tao châm điếu thuốc hút, chờ mụ bê hàng ra bàn cho khách, mụ quay lại thì tao lại hỏi lại, mụ nhìn quanh 1 lượt rồi mới nói, tôi có nhặt được, nhưng bảo nó phải chuộc nhé. Thật vl, nhưng thôi,

thế là cũng được, tao hỏi luôn là thế cho cháu chuộc giúp luôn ạ, cháu cảm ơn, tao rút ví ra mục bảo 1 củ. Tao cười nói công cô cao quá, tao xòe ra 2 tờ 5 tram đưa mục, mục lôi trong ngăn bàn cái ví của Lee ra đưa tao, nghĩ thế nào mục lại cầm có 1 tờ 500 bảo thôi, lấy 500 thôi. Tao cảm ơn vài câu rồi ra ngồi ghế bảo cho cháu ngồi tí chờ bạn cháu ra, nghĩ bụng phải trên con lee lồn tí mới được. Ngồi hút hết điếu thuốc nữa thì thấy có xe taxi đi chậm chậm rồi dừng, Lee bước xuống, vẫn mặc bộ váy như kiểu váy ngủ, nhìn mỏng manh vl, Lee thấy tao bèn đi vào, đăm cả quán đồ dồn ánh mắt vào ẻm, nhất là phần ngực trắng bóc... Lee vội vàng hỏi có tìm thấy ko anh, tao nói lại bằng tiếng anh là anh cũng vừa đến đây, mình nên nói chuyện bằng tiếng anh để đỡ lộ, lee đéo hiểu tại sao nhưng cũng đồng ý, tao hỏi ví của em màu gì, bên trong có những gì, Lee bảo màu xanh, bên trong có giấy tờ của em, khoảng hơn 500usd với 2 triệu tiền việt, mấy thẻ ngân hàng. Tao tỏ vẻ mặt nguy hiểm bảo thế thì hỏng, nhiều tiền như vậy chắc ai nhặt được họ cũng ko trả đâu. Mặt Lee nảo nề, tao bảo tao vừa hỏi mọi người ở đây rồi, ko ai nhặt được cả, giờ 2 đứa thử đi tìm loang quanh khu này xem biết đâu người nhặt được họ lấy tiền rồi vứt ví quanh đây, thôi lấy giấy tờ cũng được. Tao phải nói vậy để phòng mục chủ quán lấy mẹ hết tiền rồi thì sao. Lee gật đầu, tao bảo ra xe máy đi, tao chờ lee ngồi sau, đi xe chậm chậm giả vờ để ý đường, cảm giác hơi thở thơm tho, mùi nước hoa nhàn nhạt của Lee ngồi sau phả vào mũi. Nói thật trong đầu đã xuất hiện ý nghĩ dâm dăng rồi. Đi lòng vòng một hồi chắc chắn là đéo tìm thấy gì rồi. Tao bảo lee đừng lo quá, anh đã cho số điện thoại của anh cho bà chủ quán, dặn nếu ai nhặt được thì liên hệ sẽ hậu tạ. Lee đéo nói gì, có vẻ buồn ghê gớm. Tao dừng xe hỏi Lee thôi về chứ, anh chờ về luôn, ẻm bảo bao giấy tờ của em, làm thế nào bây giờ, mặt như sắp khóc. Tao bảo em đứng đây, hình như anh vừa nhìn thấy cái gì goings goings ví, tao nói xong đi bộ luôn tầm 50m sắm xoi rồi giả vờ lấy điện thoại ra nghe, tao vừa chém gió láo vừa đi về phía lee, tao cừ ừ ừ , ok ok. Lại gần lee tao bảo có ng nhặt được vừa liên hệ rồi, nét mặt lee sang bừng lên. Tao gãi đầu gãi tai bảo nhưng ng ta yêu cầu khó khan quá. Lee hỏi họ yêu cầu gì. Tao bảo chắc là một trong số người ở quán đo lúc nhìn thấy em đi vào, có lẽ em xinh quá nên họ đưa ra yêu cầu kì cục. Lee lại sốt sắng hỏi yêu cầu gì anh cứ nói đi, đáp ứng được mà. Tao bảo họ đòi em phải have sex với họ thì họ sẽ trả, Nét mặt lee vẫn ko biến động mấy, lee hỏi nhưng có chắc là họ nhặt được ko. Tao bảo chắc đấy vì họ mô tả cái ví giống như em mô tả, có giấy tờ của em nữa. Thằng đó mất dạy thật. Lee bảo được rồi, anh gọi cho họ đi bảo em đồng ý. Đm, ngạc nhiên vl, dễ dàng thế sao, có lẽ nhìn thấy tao tròn mắt, lee giải thích anh đừng hiểu nhầm, vì giấy tờ đó rất quan trọng với em... Tao lúc này tự nhiên mất hứng đùa, tao rút trong túi áo khoác ra cái ví đưa lee,

lần này đến lượt lee tròn mắt, lee cầm lấy ví, tao bảo em kiểm tra đi xem có thiếu gì ko, lee tìm tìm bới bới, tao bảo nãy anh đến trước em, anh hỏi chủ quán thì bà ấy nhạt được, anh phải mất 1 triệu để chuộc, nãy giờ anh trêu em tí thôi. Lee kiểm xong bỗng ôm chầm lấy tao, như kiểu mừng quá ý. Bộ ngực mềm tí sát vào người, mùi thơm lại sộc vào mũi, tao đứng im, lee ôm tầm 10 giây mới bỏ ra lee bảo may quá, làm em đau hết cả lòng, anh hư thật, cố dung chuyện trêu em. Tao cười, ko biết nói gì. Tao bảo thôi ổn rồi, đi về đi. Lee trèo lên xe, đi được 50m bỗng ôm choàng lấy eo tao, lee bảo nãy anh nói là đùa, nhưng em đồng ý thật với anh đó, tối nay mình có thể have sex, em đang rất vui... Địt cụ, nói thật lúc ấy xốn xang trong lòng vl, nhưng đéo biết xử lý thế nào, sex thì nói thật là muốn nhưng lại sợ, ẻm vừa là đồng nghiệp vừa là ng hàn, dù đéo quản lý tao nhưng bọn ng hàn nó hiểu theo kiểu mặc nhiên ở công ty thì người hàn là quản lý ng việt. Tao im lặng 1 lúc mới trả lời lịch sự, khi nãy anh trêu em thôi mà, em chỉ cần trả anh 1 triệu tiền anh bỏ ra chuộc ví cho em là được, Lee cười khúc khích kêu ok mà, cả tiền ăn, tiền taxi anh tính luôn cho em một thể. Đi về đến nhà em lee, ẻm xuống xe, giở ví ra đưa tao 100\$ với 1 triệu tiền việt, em bảo như này đủ rồi chứ anh, tao cầm luôn bảo thiếu 1 ít nhưng thôi ko sao, Lee lại cười hihi nói em vẫn nợ anh một món nợ nhé, anh suy nghĩ kỹ đi rồi tính tiếp. Nói xong Lee quay mông đi vào sảnh, chiếc váy ngủ phấp phới lộ cặp chân trắng mịn, bờ mông căng phồng. Tao thờ dài, thôi, tốt hơn đéo nên dây dưa cho mệt người. Tao phi về nhà, lần này thì được tắm giặt đàng hoàng. Tắm xong nằm vắt chân lướt facebook, ngó đồng hồ đã hơn 9h tối rồi. Định đi ngủ cho lành thì có tin nhắn của Lee. Lee nhắn anh ngủ chưa, em có 1 chút chút nhớ anh...Đm nó nữa

Đây gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng mà. Tao nhắn lại luôn 1 cách bựa nhân là nhớ thì qua đây với anh. Lee phản hồi luôn trai việt nam bắt cộc tìm trâu hã. Vl, con này lại thành thạo tiếng việt thế cơ à. Tao bảo vậy trâu qua cộc nhé. Lee nhắn ko được, em ở cùng nàng béo. Tao hỏi thế làm thế nào gi, lee nhắn tùy anh. Mẹ kiếp cái câu tùy anh rất mang tính kích động, tao bảo 30p nữa anh qua, em xuống chân tòa nhà đi. Vùng dậy, thay quần áo, với cái áo khoác, đi, đm, đéo làm ở đấy nữa thì thôi, ko thể để con ranh hàn lồn này coi thường trai việt được. Tao vẫy taxi, chưa đến 15p đã qua tòa nhà Lee ở, tao gọi điện, lee cười hihi bảo đến thật à, chờ em xuống. Lúc sau thì Lee xuống, cũng thay quần áo khác rồi. Tao hỏi có đi ăn gì ko, lee kêu anh mời em ăn gì thì ăn, tao bảo vậy đi ăn bún. 2 đưa đi bộ lang thang ra ngoài đường rồi đi vào 1 ngõ, vào ăn 2 bát bún. Lee khen ngon, đéo biết khen thật ko. Ăn xong tao bảo bây giờ thì tùy anh nhé, lee chỉ cười. Hà Nội ko thiếu khách sạn nhà nghỉ, tao dẫn vào 1 nhà nhìn có vẻ to đẹp, tao

bảo nghỉ theo giờ, thằng cu lễ tân đưa chìa khóa bảo vâng, nếu qua đêm thì anh để lại chứng minh cho em.... Vào phòng, phòng khá sạch sẽ, tao ngồi xuống giường, lee cũng ngồi cạnh tao nói, anh là người ngoại quốc đầu tiên của Lee, tao bảo em cũng là nữ nhân nước ngoài đầu tiên của anh. Tao ôm khế Lee, rồi từ từ môi chạm môi, bờ môi mềm cuốn vào nhau say đắm, tao đưa tay chậm rãi đặt vào bầu ngực ẻm, cảm thấy em khế rung mình 1 chút, tao nhào nặn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng. Rồi thì cũng luồn sâu vào trong áo, thấy căng lắm, tao nghi nghi là hàng giả nhưng cũng ko dám hỏi. 1 lúc sau lee cởi áo cho tao, tao cũng cởi áo ẻm, bầu ngực căng đét lộ ra, ôi thôi đúng là hàng đã độ, nhìn thì đẹp thật nhưng chắc là phải nhẹ tay hơn mới ổn. Tao cởi quần cho lee, quần kiểu con dân nên dễ cởi, vẫn giữ lại quần lót cho ẻm. 2 đũa nằm xuống ôm hôn ko rời, tao đưa tay xuống khe nhẹ vuốt, 1 hồi thì thấy nước ứa ra nhò nhọt, lee cũng đưa tay sờ soạng thẳng nhỏ của tao, lúc này nó đã cứng ngắc. Thêm 1 chút nữa, tao kéo tuột nốt quần lót của lee rồi bắt đầu thâm nhập, khá dễ dàng cho vào vì đã đủ trơn. Lee bắt đầu rên rỉ, tao nhẹ rồi lại mạnh rồi lại nhẹ, rồi lee oàn người ra, tao đã liên hồi, lee ầm ừ thống khoái, tao tiếp tục nện thật nhanh, thật mạnh, lee chỉ biết nói thôi mà anh, rồi cũng xong. Lee đỏ hồng mặt, mắt lơ lơ. ĐM, xét cho cùng lồn gái hàn cũng ko khác lồn gái việt, chỉ có tiếng rên nghe đậm đặng hơn. Đéo ai ngờ đêm 1 phát đó mà lại nảy sinh nhiều chuyện sau này Sáng hôm sau đi làm gặp ẻm, thái độ của em nhưng chưa hề có cuộc mây mưa, tao có gì đó thất vọng, nhưng kệ mẹ nó, cũng ko quan trọng lắm, đã kết luận được lồn gái hàn cũng chỉ đến thế thôi nên chả có gì tò mò nữa. Ngày làm việc bình thường, 2 thằng hàn tối qua nhậu say đánh nhau có gặp tao xin lỗi, tao bảo ko có gì, bình thường mà. Đến chiều về, xe thả ở điểm xuống gần nhà, lững thững đi bộ về suy nghĩ vẫn vợ, nghĩ về những cuộc tình đã qua, những người con gái ngày xưa ấy, ôi xời, vậy là đã hơn 1 năm nay rồi ko yêu thương ai, sống lay lắt với công việc và mấy thú vui nhàm chán, tình yêu à, sau vài lần vỡ vụn, tình yêu bây giờ là cái gì đó xa lạ, hư ảo. Tiếng chuông điện thoại làm tỉnh mộng, lại là Lee gọi, lee hỏi anh về chưa, tao bảo đang đi bộ về, lee nói có một món quà tặng anh, anh qua nhà lee lấy hay để lee mang qua nhà anh. Tao bảo thế cũng hỏi, biếu tặng phải đến tận nơi chứ, ẻm kêu nhưng lee ko biết nhà, anh đang ở đâu. Tao đọc địa chỉ, Lee bảo ok, chờ chút em qua luôn. Vậy là tao đứng chờ, mỏi chân quá nên lại bến xe bus ngồi trà đá. Tầm này xe bus đông, bến xe đông nghịt, vu vơ nhìn đám đông chen lấn, vô tình thấy 1 thanh niên đang móc túi 1 em gái. Tao bảo bà chủ quán nước ở thằng kia móc túi kia, bà bảo kệ nó cháu ơi, dây vào mang tội. Tự nhiên máu anh hùng nổi lên, tao đứng dậy hô to móc túi móc túi móc túi...

Chả nhẽ tự nhiên bỏ chạy thì đáo ra thế nào, nếu ko đứng cùng Lee thì tao cũng chạy rẽ mẹ tóc đấy cơ mà như thế mất mặt vl. 3 thằng nhãi cũng đến gần tao chỉ mặt kêu đm thằng kia, giả công an dọa bố à. Tao hít hơi thật sâu tỏ ra cứng rắn hỏi tóm lại mấy thằng đạo tặc chúng mày muốn gì. Lee quay sang hỏi có chuyện gì thế anh, tao bảo mấy thằng này lúc nãy ăn trộm, anh nhìn thấy hô lên nên bị phát hiện. Thấy ánh mắt của lee đầy vẻ miệt thị, tao phải nói ở đâu cũng có người nọ người kia, bên hàn quốc nhà em có trộm cắp ko, Lee gật đầu bảo có, em ghét bọn này kinh khủng, mà thôi kệ nó đi anh, mình đi đi. Vkl, 2 đứa tao nói chuyện kiểu như ko để mắt đến 3 ông dọa kia, 3 ông cũng cứ đứng trố mắt nhìn bọn tao nói chuyện, hình như vẫn dè chừng sợ tao là công an. Tao đoán được ý chúng nó nên đánh liều quay sang nói thôi 3 bố lượn đi mà làm ăn, hôm nay tôi bận ko có thời gian lãng nhăng, ko thì cho các ông lên phường ăn dùi cui. 1 trong 3 thằng hỏi với thái độ nhún nhường hơn, ông em mới về à. Tao chém bừa nói ông lên mà hỏi, thượng úy X, đội phó đội quản lý hành chính và trật tự xã hội, thôi lượn đi. 3 thằng kia nhìn nhau rồi 1 thằng nói thôi có gì chú bỏ qua nhé, bọn anh cũng vì miếng cơm. Tao quay đi, taxi đến, tao đưa lee lên xe, đm nhẹ cả người. Lee hỏi anh nói gì với bọn đó em ko hiểu lắm, tao bảo ko cần hiểu đâu...

Mấy thứ bánh xèo bánh xúng là ngày xưa ng yêu cũ hay bắt đưa ẻm đi ăn, ban đầu ăn ko thấy ngon nhưng ăn vài lần quen vị cũng thấy được được. Tao đưa Lee đến quán quen thuộc ngày trước hay ăn, cũng phải 1 năm rồi đấy nhỉ. Chủ quán vẫn thế, là vợ chồng bà chị người miền trong, nghe giọng dễ thương lắm. Lee cũng phát hiện ra chất giọng khác thường, Lee hỏi họ ở khu vực khác à anh, tao lại mất công giải thích mấy câu. Quán vẫn vậy, độ chục bộ bàn ghế bên trong nhà, ngoài vỉa hè kê thêm 6-7 bộ nữa, vậy mà ngồi cũng gần kín. Bà chị chủ bê đồ ra, thấy tao bèn nói ôi thằng này, đi đâu mà lâu lắm mới qua đây, bà vẫn nhớ tao vì ngày trước tao hay trêu đùa với bà. Tao chỉ cười ko trả lời, bà nhìn sang Lee rồi nháy mắt kêu mới hả, con X nó thi thoảng vẫn hay quan quán chị ăn lắm đấy. Tao lờm mắt phát, đm mụ này, hỏi vô duyên vl, mụ cười hehe quay mong đi vào. Tao hỏi Lee ăn cái này lần nào chưa, Lee lắc đầu, tao hướng dẫn, vừa nói vừa làm, cuốn cùng rau, chấm đấm tay đưa cho Lee, ẻm ngoạm 1 miếng to nhai rồi đưa ngón tay cái lên ý là ngon đấy. Vậy là 2 đứa hì hục ăn, lee còn hồn nhiên cuốn 1 miếng đưa lên miệng tao kêu ăn thử em làm xem sao, tao cũng cắn miếng, hình ảnh này chẳng khác gì cặp đôi đang hạnh phúc trong tình yêu, nhưng cảm giác thấy có gì đó gai gai. Tao bất chợt nhìn vào trong quán, có đôi mắt quen thuộc đang hướng về phía bọn tao... Đm, trái đất tròn và hà nội hẹp vl. Người yêu cũ đang nhìn tao chằm chằm, bố cũng nhìn lại chứ ngại đáo gì, thấy nó ngồi 1 mình, Lee dường như để ý thấy

ánh mắt của tao tập trung quá độ nên ngoái cổ nhìn ra, rồi hỏi ai vậy anh. Tao ko giấu đồ gì mà nói ng yêu cũ. Lee ngược lên rồi lại ngoái ra nhìn người cũ lại lần nữa, lee bảo xinh nhỉ. Tao ko nói gì, với tao những thứ kiểu như tình cũ tao ko bao giờ muốn nhắc lại, dẫu cũng có đôi khoảnh khắc nhớ về ngày xưa nhưng đó là vì ko quên được chứ ko phải là muốn nhớ. 2 đĩa ăn hết 3 suất bánh xèo, no căng bụng. Lee bảo để em trả tiền, tao nói ko, để tao, ăn bánh xèo rẻ tao xung phong ngay, giả sử đi ăn gì hết tiền triệu xem, còn lâu ông mới đứng dậy. Tao đi vào trong quán trả tiền, mụ chủ quán còn đá mắt về hướng người cũ ngồi, mụ còn thì thầm, hay qua đây ăn mà toàn đi một mình thôi nhé. Tao bảo chị nhanh lên em về, nó thế nào kệ mẹ nó. Mụ tùm tùm cười rồi đưa tiền thừa. Tao đi ra, Lee đang bấm điện thoại gì đó, tao lại hỏi về chữ sắp. Lee cười kêu em ko phải sắp anh, Hà Nội còn gì hay ko anh, em ở đây 3 năm rồi mà ko được đi những chỗ kiểu này. Đm, tao bỗng dưng hóa thành hướng dẫn viên cá nhân cho em hay sao, nghĩ thế tao bảo chả có gì hay lắm đâu, hay để anh đưa em đi tham quan hệ thống Hotel nhé. Lee trả lời anh muốn chết phải không.... Đm, nó nói thế tức là đéo phản kháng, mà tối qua đã cho 1 trận như vậy, chắc cũng phê mẹ nó rồi. Tao vẫy taxi, Lee lên xe, hôm nay tao tự tin hơn rồi, bảo taxi đóng thẳng đúng đến nhà nghỉ hôm qua. Đm, lại nhận phòng, thằng lễ tân nhìn thấy chắc cũng nhận ra, mắt nó nhìn vào Lee, tay nó đưa chìa khóa, miệng nó nói nhất ông anh nhé. Đm thằng ranh con đâm tặc. Lên phòng hôm nay ko vồn vã như hôm qua, vào tắm tấp đàng hoàng xong mới ra chiến đấu, quần nhau một hồi, phê như con tê tê. Nằm ôm nhau Lee bảo của anh dài thật, đm, nói hồn hiên vl, tao thì cũng nghe nói rằng bọn đực rửa hàn chim ngắn, đầu khắc to, nhưng lee buột miệng khen dài như thế làm tao thấy hơi ngượng ngượng. Lee lại nói ko ngờ khả năng của anh tốt như vậy, hihi. Tao mân mê cặp ngực hỏi sao ngực em đẹp thế, Lee ko ngại ngần nói em đi thăm mỹ mà, bên em ai cũng đi thăm mỹ hết, tao đưa tay xuống khe vuốt vuốt hỏi đâm dê là chỗ này có động chạm gì ko, lee bảo ko, rồi nhìn thấy ánh mắt của tao, lee kêu á, lại nữa hả. Đm, mất công thuê nhà nghỉ, đóng luôn thêm 1 shot. Lee chỉ biết van xin, tao nghĩ kiểu này chắc nó nghiện mẹ tao mất. Tối đó về nằm ngủ trong cảm giác lâng lâng, đm tự nhiên được chén gái hàn, đúng là duyên phận. Nhắm mắt lại ngủ, đéo hiểu sau hình ảnh đôi mắt người yêu cũ lại cứ lâng lâng trong tâm trí, đm khó chịu thật, đéo ngủ nổi, vùng dậy ra ban công hút thuốc, rít vài hơi lòng bỗng chùng xuống lơ mơ nhớ đến những ngày

xưa...

Tiếng chuông tin nhắn làm gãy dòng ký ức, tao mở ra xem, số quen nhưng ko lưu trong danh bạ. Dòng tin nhắn: Hôm nay em thấy anh đi ăn bánh xèo ở quán trước, người yêu mới của anh nhìn như người hàn ấy nhỉ. Đm con ả ương

này nhấn làm beep gì đây, tao nhấn lại cộc lốc, nó đúng là người hàn nhưng ko phải ng yêu. Ng cũ nhấn lại nhìn anh vẫn ko khác gì nhĩ. Tao thấy khó chịu, với tao cái gì đã cũ là vứt đi chứ ko lằng nhằng, tao nhấn hỏi có việc gì ko. Ng cũ bảo ko, chỉ hỏi vậy thôi. Tao nhấn phũ luôn đừng mất thời gian vô ích nữa. Vứt tàn thuốc, tao vào đi ngủ. Trần trọc 1 lúc rồi thì cũng đi vào giấc ngủ. Từ hôm ấy đéo hiểu sao trưa nào Lee cũng qua rủ tao xuống canteen ngồi cùng nhau lúc ăn trưa. 2 đứa nói chuyện vui vẻ cười khành khạch, và điều này đương nhiên ko thể lọt qua mắt điều hâu của mấy thằng hàn cũng như mắt cú vọ của mấy con chim lợn người việt, thế là nghiêm nhiên cả công ty xuất hiện tin đồn tao và Lee yêu nhau. Cho đến thứ 7 tuần đó, trưa đi ăn cơm tao và lee vẫn đi cùng nhau, lee hỏi cty đang đồn mình yêu nhau anh có biết ko. Tao gật đầu nói kệ họ đi, có ăn trộm ăn cắp gì đâu mà phải sợ, Lee cười cười xong lại bảo nhưng em ko muốn mình vụng trộm. Tao quay sang nhìn ẻm, ẻm cũng nhìn tao, ánh mắt đầy vẻ nhu tình, tao hỏi ý em là sao.... Lee nói thản nhiên rằng mình cứ nhận, công khai yêu nhau cho mọi người hết xì xào. Đột, tao ngạc nhiên quá, tao hỏi ý em là giả vờ yêu nhau hả. Cái sự ngạc nhiên của tao lại tăng thêm 1 bậc khi Lee tròn mắt nhìn tao, Lee hỏi anh đang giả vờ yêu em à. Mẹ, hỏi thế là ý gì, hay là ẻm nghĩ sau những gì vừa trải qua thì đã là yêu nhau chẳng. Tao chưa rõ ý ẻm nên phải nói lằng rằng ý anh là kệ bọn họ đi, mình cứ sống với cuộc sống của mình. Lee cười hihi bảo em ko thích thế, tao nhai nốt miếng cơm nói thôi tùy em. Mẹ kiếp, vậy là tự dưng nhảy vào 1 tình yêu với gái hàn, chuyện chưa từng nghĩ đến, trước giờ tao vẫn ko ưa gì bọn hàn lồn, mấy thằng đực thì cục xức coi thường ng việt, mấy con mái thì kênh kiệu sang chảnh, vậy mà giờ lại rơi vào tình cảnh oái oăm này. Tặc lưỡi thôi kệ mẹ, đến đâu thì đến, đằng nào bây giờ cũng đang rảnh háng ko vướng bận gì. Chủ nhật, sáng ra ngó điện thoại báo ngoài trời 14 độ, hơn 8h rồi, lười ko muốn dậy, Nằm nghe gió rít vu vu qua khe cửa hẹp thấy thi vị ghê gớm. Nhưng đâu dễ mà hưởng thụ thế được, Lee gọi điện rủ đi xem phim, đm lại giống những ngày trước, hồi đang có ng yêu, đéo có chủ nhật nào được ngủ thả phanh cả. Tao bảo Lee xem ở đâu, Lee kêu ra mỹ đình sông đà. Tao ừ ừm bảo em qua trước anh qua sau nhé, Lee bảo anh đang nói đùa phải ko. Đm, đành phải vùng dậy. Quần áo chỉnh tề qua đón Lee, đi xe máy cho mát, Lee kêu cũng thích thế. Đến chung cư lại chờ ở dưới, mà đéo hiểu sao nó ko mời mình lên phòng nó lần nào, hay ngại với con hàn béo chẳng. Tầm 5p thì thấy lee xuống, vl, nhìn ko khác gì diễn viên hay xem trên phim, Mặc cái quần jean rách hở mông đùi trắng, áo choàng dài, xõa tóc, đeo kính đen, thật là phong cách vl, đúng gu tao thích, nhìn quá đẹp, chỉ lúc cười là hơi mất thời gian thôi. Tao bảo Lee là em mặc thế

này đi xe máy ko hợp lắm, Lee cười thế mặc gì mới hợp, tao gãi đầu kêu anh ko biết nhưng thôi đi taxi nhé, Lee cười nói tùy anh, em thì ko ngại gì đâu. Tao xuống luôn hầm gửi xe rồi 2 đứa đi taxi ra mỹ đình, lại chọn phim, mua vé, mua nước, rồi ra ghế chờ, 15p nữa phim mới chiếu, đang say sưa ngắm gái thì lee huých huých bảo anh, người cũ của anh kia phải ko...Tao ngẩng lên, Ơm, Hà nội hợp vừa phải thôi chứ...

Là 1 sự vô tình, chắc chắn là vô tình, ngẫu nhiên khi lee ngồi bên trái tao, nyc lê mộng ngồi ngay bên phải. Tao bảo lee là mình ngồi chỗ khác đi em, lee bảo kệ, xem phim mà, em ko vấn đề gì đâu. Tao quay sang ng yêu cũ nói phiền em có thể ngồi chỗ khác được ko. Con ng yêu cũ mỉm cười lắc đầu. Ơm nó, lúc này thì tao lại nghĩ nó đang cố tình trêu tức và phá tao chẳng, được lắm, đã vậy bố cho mày biết. Tao ngồi yên lặng xem phim, được 15 phút tao quay sang thơm má em Lee phát, cái trò chim chuột trong rạp tao vốn ghét cay ghét đắng và cực kỳ ngứa mắt, nhưng hôm nay chính tao lại phải diễn. Lee bảo anh sao thế, tao nói ko sao, chỉ muốn hôn em thôi, lee cũng thản nhiên nói thế hôn nhé. Vậy là hôn, tầm 5-6 thôi. Tao cố tình ko quan tâm, bơ em ng yêu cũ luôn, 1 lúc sau điện thoại có tin nhắn, tao giở ra xem, thì là em nyc nhắn: Ko cần phải diễn thế đâu anh. Định mệnh, tức thật, tao nhắn lại là ko cần phá anh thế đâu em. Nghe tiếng phì cười rất nhỏ bên tai phải. Hết bộ phim mà đéo nhớ nổi tên nhân vật. Ra về Lee bảo về phòng em chơi cho biết nhé. Tao ok, xem có khác gì ổ lợn ko. Bọn hàn quốc ở công ty ở tập trung ở quanh đấy, là do công ty thuê cho, trả tiền nhà cho, cứ 2 đứa ở 1 căn. Như đã nói thì Lee ở cùng con béo, tao hỏi lee là béo ở nhà ko, lee bảo có, nhưng ko sao mà. Ko như vẻ ngoại hình sanh chảnh, thơm phức, nhà của Lee chắc cũng hơn ổ lợn 1 tí, bím bím kẹo bánh quần áo lung tung. Bước vào phòng tao nhìn quanh 1 vòng rồi nhìn Lee chăm chú, ánh mắt của tao thể hiện rõ ràng sự nể phục. Lee hỏi sao nhìn em vậy, tao bảo anh thật quá báỉ phục em, Lee hỏi vì điều gì, tao nói thẳng toẹt là vì sự sắp xếp đồ đạc trong nhà thật quá phong cách. Lee nhìn quanh 1 vòng rồi đỏ mặt chống chế, hôm nay chị giúp việc nghỉ, bình thường có chị ấy sắp xếp sạch sẽ lắm. Nghe tiếng người, em béo bước ra, chắc ả chính là thủ phạm của đồng vỏ bimbim kẹo bánh chưa, ả béo cười chào tao, ả này thì tiếng việt ở mức độ cơ bản, nói bóng nói gió thì nó ko hiểu được. Tao chào lại và nói anh đang khen 2 người sắp xếp đồ đạc trong nhà tinh tế quá. Béo tự nhiên nói ko phải bọn em làm đâu, khi thuê nhà đã bố trí như vậy rồi, Lee bảo với ả béo bằng tiếng hàn, tao nghe ko hiểu nhưng béo nghe xong kêu á, chê bọn em bẩn à... Rồi cũng được các em pha cho cái cốc nước đéo gì của hàn quốc, uống cũng

ngon lắm, tao hỏi béo là uống cái này có được 1 người khỏe 2 người vui ko, béo bảo uống nước thì ngon hay ko chứ sao lại vui. Tao đéo giải thích làm gì cho tốn nước bọt. Đang ngồi xem tivi thì mấy thằng hàn beep ở đâu đi qua, vẫn là mấy thằng công ty tao, nhìn thấy tao nó hỏi sao mày lại ở đây. Ờm, cái giọng khinh miệt kẻ cả nghe chỉ muốn đấm.... Kinh nghiệm nhiều năm mách bảo tao lúc này ko cần cứng rắn làm gì, tao cười nhẹ nhàng bảo tao qua chơi. 1 thằng hàn trẻ trẻ nói tao nghe nói mày và Lee yêu nhau là thật hay đùa, tao quay sang bảo cái đấy ông hỏi Lee cho khách quan. Nó quay ra sửa tiếng hàn với Lee, Lee cũng ẳng lại xì ồ xì ô, tao đéo hiểu chữ gì. Tao hỏi nhỏ với mụ béo là chúng nó nói gì, mụ béo cười ko trả lời. Sau vài câu xì ồ xì ô bỗng thằng hàn nổi cáu, nói nói to tiếng cái cặc gì ý rồi quay ra cửa lượn luôn, 2 thằng hàn còn lại cười cười. Ờm, cảm giác đuối hình bắt chữ khó chịu vl, tao hỏi what's the fucking have you said. Lee trả lời ko có gì đâu anh, 1 thằng hàn lên tiếng nói thằng lúc nãy thích Lee, tán Lee mãi ko được, nó đéo ngờ Lee lại yêu một ng Việt, nói xong 2 thằng hàn ôm bụng cười hô hố. Tao đứng dậy hỏi chúng mày nhận xét khách quan đi, nhìn tao ngon trai hơn hay thằng hàn kia ngon hơn. Thằng hàn dứt cơn cười bảo tao biết mày đẹp trai rồi, như mấy diễn viên bên tao. Tao gật đầu, ờm nói lời công đạo thế còn nghe được. 2 thằng này cùng nhóm với tao ở công ty 1 thằng ngoài 30 rất thân với tao, nhiều lần nó còn gọi facetime với vợ nó bên hàn rồi cho cả hình tao vào hỏi vợ nó nhìn thằng này đẹp trai ko. Thằng còn lại tầm tuổi tao, cũng hay chơi. Chỉ có thằng hàn lồn khi nãy bỏ đi là ở nhóm khác, mẹ thằng đấy chó tính, ở cty thằng việt nào cũng ghét. Thằng hàn thân tao vỗ vai tao bảo mày khá lắm, thôi bọn tao qua đây định rủ 2 nàng này đi ăn, nhưng thôi, mày ngồi chơi đi, bọn tao đi đây. Tao gật đầu, ờm, dẫu gì chúng nó cũng đang ở đất nước mình, đất lạ quê người mà làm phách lúc khó khăn gì có chó nó giúp. 2 thằng chào Lee với béo rồi quay ra. Béo lại nói xì ồ xì ô gì đấy, Lee quay ra nhìn tao bảo hay cả bọn mình đi ăn, anh đưa bọn em đi chỗ nào lạ lạ được ko. 2 thằng hàn mắt cũng hau háu nhìn tao, cuộc sống của bọn nó thế nào tao cũng biết, cơ bản là buồn vl, buồn thứ nhất là sáng đi sớm, tối về muộn, lăn ra ngủ chứ có thời gian đâu mà đi chơi, hoặc cùng lắm chỉ loanh quanh được chỗ ở, cuối tuần có ngày nghỉ thì cũng đéo có ai dẫn đi chơi, tụ tập vài thằng hàn lồn với nhau thì được dăm ba câu đã cãi vã. Buồn thứ 2 là tiền lương tuy cao, nhưng nó lại đéo gửi hết ở vn, cty chỉ cho mỗi tháng vài chục triệu ở VN thôi, số còn lại bên hàn quốc trả, thế nên các bố cũng ẻo dám đi chơi vút tầm, chỗ nào ngon bổ rẻ là thích lắm, nhưng phải có ng dẫn đi mới đến được chứ. Tao bảo ok, bọn mày có ăn thịt chó ko, thằng hàn thân tao reo lên bảo ý hay, tao ăn thịt chó ở VN rồi, ngon. Vậy là tao đưa cả đám ra quán thịt chó, bọn hàn bảo

bên nó chỉ có thịt chó chặt, tức là luộc cả con rồi chặt thẩu ra, như vậy thì làm đéo gì mà hết vị quốc hồn quốc túy. Tao gọi lần lượt từ chả, dồi, hấp, các cậu các mợ ăn tùm tùm, toàn nói tiếng hàn, mà có Lee vừa ăn vừa dịch hộ tao, thì thoảng hỏi tao vài câu. Rượu vào lời ra, tao bảo đm chúng mày nói tiếng anh hết đi, ko là bố về. Mấy thằng cười khà khà, vậy là 1 nói chuyện lộn nhồn anh việt hàn diễn ra. Con béo ăn khỏe mà uống cũng khỏe, tan bữa, cả đám say lất ngất lên taxi về. Ngồi cạnh con béo, nó cứ dựa vào tao, bộ ngực khổng lồ rung rung theo nhịp thở, tao tia mắt vào nhòm, mẹ kiếp, to thật... Nói là béo nhưng không phải dạng super mỡ, chỉ là so với Lee thì đậm hơn nhiều. Trong cơn say tao vỗ vỗ hỏi béo là em bao nhiêu kg, nó trả lời thản nhiên 65 kg. Đm, 1m60 mà 65kg. Tao lại gọi Lee hỏi Lee bao nhiêu kg em, Lee nói 55. Ừ, tao cũng đoán thế. Tao bảo may mà 2 đứa ko nằm ngủ cùng nhau chứ ko Béo đè Lee bẹp dúm, đéo ai cười, chắc say rượu nên cũng ko nghe luôn. Tao dìu Lee lên phòng, kệ mẹ béo loạn choạng đi sau nhằm nhí vài câu xê ô xích lô gì đéo rõ. Đưa Lee vào nhà rồi tao mới bảo ngủ ngoan nhé bé cưng, thơm chụt má phát rồi cũng loạn choạng đi ra. Đầu óc lơ mơ vẫn nghĩ thôi thế này lại vui, yêu đương đéo gì cho mệt. Đứng chờ thang máy, thấy thằng hàn lồn bựa khi nãy cũng đi đéo đâu ra, nhìn thấy tao nó hỏi mày vẫn chưa về à, tao cười kêu tao về rồi, vừa quay lại, giờ mới lại về. Nó bảo mày đừng có yêu Lee, mày ko xứng. Ớ địt cụ, tao què cụt gì mà ko xứng. Có men trong người tao bảo nó lại gần đây, tao khoác vai nó rồi bảo mày nhìn trong gương đi, tao hay mày ngon hơn. Hình ảnh phản chiếu qua cửa thang máy tuy ko quá rõ nhưng vẫn nhìn được, đứng cạnh tao là thằng mắt một mí, đeo kính, thấp hơn tao, mặt lại có mụn. Thằng lồn đẩy tao ra, tí thì ngã, nó bảo nó sẽ lên cty báo đuổi việc mày. Đm thằng ranh con, tao bảo sicke, bitch, về mà đuổi mẹ mày ấy... Lẽ ra luật phòng chống tác hại của rượu beer nên ra đời sớm hơn. Thằng hàn quen với kiểu hạnh hợ, nay bị chửi thế điên tiết quá lao lại luôn đấm tao 1 phát. Mẹ kiếp, bất ngờ cộng say rượu quá ko đỡ kịp, tiếng chửi bới kích động mọi người ra xem, trong đó có cả lee và béo và vài thằng hàn nữa. Khóe mép tao có tí máu chảy, tao thấy tỉnh táo hẳn lên, sicke, đến nước này chả làm nữa thì bố xin chỗ khác. Tao vùng dậy quệt mép. Tao chỉ mặt thằng hàn nói tao cho mày 1 câu xin lỗi đấy thằng sicke. Thằng bựa lúc này vẫn ngoác mồm sì bà là mà các thứ, hung hăng định lao vào tao, mấy thằng khác ra can ngăn, Lee cũng chạy ra hỏi có chuyện gì. Tao nói mỗi câu em để anh tự giải quyết, thằng kia nói anh ko xứng với em, anh vừa chấp nó đấm trước 1 cái. Lee vẻ mặt sứt sắng, mép tao lại rỉ máu, mắt Lee rung rung, Lee hỏi anh có sao ko. Tao lại quệt tay, mẹ nó, đây là bị vập môi vào răng, may đéo gãy răng, xem ra thằng lồn kia đấm còn nhẹ. Tao gạt Lee sang 1 bên, chỉ mặt thằng hàn đang hung hăng tao nói

tiếp, mày có 3 sự lựa chọn, 1 là xin lỗi tao, 2 là tao báo công an gõ cửa mày, 3 là bước ra đây như 1 thằng đàn ông đi, bitch ! Quan điểm của tao là người đẹp đẽ có lỗi, hoặc có lỗi cũng là lỗi nhẹ. Vụ om xòm này làm cả tầng chung cư đổ ra xem. Tầng này có ko ít người việt. Tao tranh thủ lớn tiếng nói xin hỏi mọi người ở đây, gái việt nam lấy chồng đài loan, lấy chồng hàn quốc đã thành 1 thương hiệu rồi phải ko ạ. Đám đông nhiều người gật gù. Tao nói tiếp vậy thế thì trai việt yêu gái hàn quốc có gì là tội lỗi chẳng, tao kéo tay em Lee lại gần, tao bảo tôi yêu cô bé người hàn quốc này đây bằng cả 1 tấm lòng, cả 2 đến với nhau theo tiếng gọi của trái tim dẫn lối. Vậy mà thằng beep này bảo tôi ko xứng đáng, vậy xin hỏi thế nào là xứng đáng. Tao dừng lại, nghe tiếng xì xào lẩm rầm của mọi người, bọn hàn cũng hỏi nhau, hỏi phiên dịch, đầu đó cũng đoán được phần nào những gì tao vừa nói. Tao tỏ vẻ mặt buồn bã, tình yêu là thứ thiêng liêng, là cảm xúc tận sâu thẳm trong tim, tao thừa nhận tình cảm của tao dành cho Lee bây giờ ko phải tình yêu, nhưng cái sự tự tôn trong lòng đã xúi tao nói những lời vừa rồi. Thôi đành đâm lao thì phải theo lao. Tao nói to tiếp. Nào hãy bước ra đây trước sự chứng kiến của mọi người để xem tao xứng đáng hay mày xứng đáng. Đang có men, giờ đánh nhau thì đánh nhau, sợ cái beep gì. Mọi người đứng xem có vẻ kích động cũng hô hào bảo thằng hàn kia ra đi, thằng chó kia hình như bây giờ lại nhụt chí, lom dom bước ra. Tao nắm được tình hình, tao nói lớn khi này mày đâm tao 1 phát bất ngờ, coi như tao chấp, giờ thì vào đi, thằng beep đéo dám vào, tao lại nói mày ko vào thì tao sẽ vào trước nhé. Nói là làm, tao nhắm kỹ rồi sẽ dùng động tác giả dờ tay lên định đâm cho nó đỡ, tranh thủ lúc ấy tung chân sút cho phát chết mẹ nó đi, tao lao lên, Bỗng nghe tiếng gào to của Lee là dừng anh ơi... Đồng thời lúc đó thằng hàn bựa nói Stop, I'm sorry. Đm nhà nó, lỡ hết cả đà, cả đám người xem đang mong chờ 1 trận đấu cũng thờ phào nhàm chán. Tao thất thần, nãy bảo thế rồi, giờ nó cũng xin lỗi rồi thì còn đéo gì để nói nữa. Tao dơ ngón tay giữa lên bảo được lắm bitch. Tao ra đứng chờ thang máy tiếp, mọi người lục đục ai về phòng nấy, Lee có vẻ cũng tỉnh táo rồi, lee lại nói xích lô ô tô gì đó với thằng hàn bựa kia, thằng kia cũng nói lại mấy câu rồi cút. Lee lại chỗ tao bảo anh có đau ko, vào phòng em lấy bông băng. Nghĩ bụng bông băng bố sư nhà mày, băng được trong mồm à. Nghĩ thế thôi nhưng nói thì phải lịch thiệp, anh ko sao, em về nghỉ ngơi đi, anh cũng về, hôm nay đi chơi như vậy là vui rồi. Thang máy đến, tao đi vào luôn, ko kịp cho Lee nói thêm gì nữa. Thỉnh thoảng phải lạnh lùng co giãn thế gái nó mới thích. Xuống tầng lấy xe máy, ga chậm chậm ngấm phố ngấm phường, thấy lòng mình nhẹ bẫng, đm, yêu đương gì đâu mà đã vướng chuyện thị phi như thế, chắc cũng phải tìm việc khác dần dần thôi chứ bọn hàn nó bựa lồn lắm. Tạt vào quán trà đá ven đường. Xin bà

già cốc trà đá, bà cụ kêu mùa đông lạnh này làm gì có bán trà đá, tao bảo thế cho chai trà xanh. Ngồi tu ừng ực 1 lèo hết nguyên cả chai, thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều. Bà cụ bảo ngã xe hay thế nào mà chảy màu mồm thế kia con. Tao bảo ko, đánh nhau tranh gái u ả. Bà cười khà khà nói úi xời, ngày xưa ông nhà tao cũng đánh nhau vất vả mới lấy được tao đấy. Tao khế cười. Làn gió lạnh xào xạc mấy cụm lá khô, trời toàn một màu trắng nhờ nhờ, phố vắng tanh, liếc nhìn đồng hồ, ô 1h chiều rồi, bảo sao trời vắng thế. Ngậm điều thuốc thấy hơi bần bần, chắc chỗ môi khi nãy bị sưng lên rồi, mẹ kiếp thằng chó. Cốc rít vài hơi cho ấm, cái khung cảnh này thấy lòng cứ man mác, nao nao. Dòng ký ức là ủa về rõ mồn một, cũng dạo thời tiết thế này 5 năm trước, người tao yêu thương nhất đã rời xa tao.... Những người con gái bước qua trái tim tao ko phải ít, người bước qua cái chim thì lại càng nhiều, nhưng duy nhất chỉ có em là cho đến giờ dù đã xa nhau rất lâu nhưng hình ảnh đấy thật khó phai mờ. Hết ngày hôm đấy thì môi cũng đỡ sưng, sáng hôm sau đi làm thấy mặt mày thẳng hàn cũng có chút gì đó cảm giác ko được bình thường, nhưng kệ mẹ, xác định đéo thích thì nghỉ. Công việc vẫn thế, thằng hàn bựa đấm tao có đi qua chạm mặt vài lần nhưng cũng đéo nói gì với nhau. Rảnh háng ra ngoài hút thuốc, vừa châm điếu thì thằng hàn thân tao ở đâu cũng chạy ra kêu cho nó xin điếu. Nó bảo vụ hôm qua của mày vừa được nêu ra cuộc họp, tao hỏi nó đấy là việc cá nhân thì liên quan đéo gì. Nó gật đầu rồi nói, tao cũng nói thế trong cuộc họp, nhưng ko hiểu sao lão phó giám đốc lại bảo mối quan hệ như vậy ảnh hưởng đến công việc. Đm bọn thần kinh này nữa. Tao ko nói gì, rít liền vài hơi nhả khói mù mịt, thằng hàn hút vội vàng hết điếu xong nó kêu có gì mày cứ hỏi Lee ấy nhé, chắc là Lee cũng sẽ kể cho mày, tao thấy 2 đứa mày nhìn đẹp đôi vl, cố gắng lên. Tao cười, nghĩ bụng xác định gì ở tình yêu này đâu, gọi là duyên bèo nước, nước chảy thì bèo trôi, gặp nhau 1 quãng chứ sao xuôi hết được cả dòng sông.

Trưa hôm đó ko thấy Lee rủ tao đi ăn cơm, tao đi cùng mấy thằng việt, chúng nó còn hỏi ơ sao này ko phục vụ em hàn nữa à, đm nghe giọng châm biếm bố lão ăn cắp, nó phục vụ tao mới đúng chứ tao đéo phải phục vụ nó. Lee đi ăn cùng đội bên đó, Lee làm bộ phận hành chính kế toán, bên đó có 5 đứa con gái, 2 hàn như đã kể, còn lại 3 em gái việt. Cơ bản tao cũng hay chơi với 3 em việt kia, vì bọn nó tính cách thoải mái, hơn nữa chơi thân với đội đấy chỉ có lợi chứ ko có hại, các thủ tục nợ kia nó toàn làm giúp cho. Đéo biết lee hay béo kể gì ko mà đến buổi chiều thì câu chuyện tao với thằng hàn đánh nhau vì lee đã lan tỏa khắp công ty, đa phần là bọn nó nhìn tao bằng ánh mắt kiêng nể, vì cái nếp suy nghĩ ng việt chỉ là làm thuê, hàn là ông chủ,

người làm mà đánh nhau với ông chủ ắt hẳn chuyện động trời. Mãi cuối giờ chiều Lee mới nhắn tin bảo tối gặp nhau, em có chuyện này muốn nói... Ngồi trên xe tao nhắn cho Lee hỏi gặp nhau ở đâu, Lee bảo tùy anh, tao bảo khách sạn nhé, Lee bảo ko được, như thế em ko thể dứt được anh. Ô đm, bị lộ rồi, hóa ra gặp nhau để nói xa nhau à, đây đúng nghĩa tình chưa thấm đã vội tàn. Tao nhắn lại luôn rằng nếu gặp nhau để em nói chia tay thì ko cần đâu, ko cần nói nhiều, coi như tuần vừa qua là 1 trò chơi là được. Không thấy Lee nhắn lại. Tao thờ dài 1 hơi, nhìn ngoài đường dòng người hối hả lúc tan tầm, tự hỏi sao cứ phải vội vã thế nhỉ, về muộn dăm mười phút có chết gì đâu. Tối đó ra ăn cơm bụi xong về xem phim, trời lạnh này nằm cuộn chăn xem phim hay đọc truyện thì mãi ko chán. Tao ở 1 mình trong 1 căn chung cư mini, trên tầng 5, cũng là tầng cao nhất. Cả tòa nhà có 10 phòng nhưng đéo ai chơi với ai, cùng tầng tao là 2 đứa con gái hiếm khi chạm mặt, cũng ko rõ nó làm gì, gặp vài lần thì thấy quần áo son phấn sang chảnh phết, nói tiếng miền trong, đéo biết phải hàng hay ko. Vừa nghĩ đến 2 ẻm cái thì buồn đái, dậy đi đái xong ra ngoài hành lang hút thuốc, thấy thang máy chuông ting ting, 2 ẻm bước ra từ thang máy chọ chọe, đm thiêng thế, vừa nghĩ đến gặp luôn. Rảnh rồi ngửa mồm buông câu bông đùa, 2 em đi đâu về mà nhìn xinh ngon thế. 1 ẻm cười trả lời bằng giọng hà nội rằng ngon ko, húp luôn đê. Tao ngại ngần đéo gì mà chả hỏi lại miễn phí ko, ẻm cười tươi bảo hàng xóm miễn phí luôn...Vài câu chuyện như vậy tạo cảm giác thân thiết hơn, hút xong điếu thuốc tao vào phòng, tự dưng ko muốn nằm nữa nên ra ngồi bàn, mở laptop ra nghịch. Điện thoại reo, nhìn máy là số Lee, tao đéo nghe, Lee gọi đến 3 lần, tao vẫn ko nghe, mẹ, có điu gì để nói nữa. Lee nhắn tin, tao đọc, Lee bảo em vẫn phải cần nói với anh, anh ở đâu, em qua nhà anh... Tao nhắn lại bảo ko cần đâu đồng nghiệp, chúng ta là đồng nghiệp tốt. Lee nhắn lại bảo ko được, em phải nói trực tiếp với anh. Tao ko nhắn lại nữa, mở bộ phim châu tinh trì xem lại, gác chân lên bàn hút thuốc khói bay khắp phòng, cảm giác ấm cúng vl. Có tiếng gõ cửa cộp cộp, đm, cửa vẫn mở mà gõ đéo gì, tao ngoái đầu lại, thì ra là em hàng xóm khi nãy, ẻm nhoẻn miệng cười bảo cho em xin cốc nước, tao chỉ tay vào bình nước bảo cứ tự nhiên đê. Ẽm vào rót nước uống ừng ực xong nhìn quanh 1 lượt kê uầy, phòng anh gọn gàng sạch đẹp gọn. Tao vẫn nhìn màn hình trả lời lại à chả sạch thì sao, phòng các cô chắc vỏ bánh kẹo quần áo vút tứ tung phải ko. Con bé bảo ơ sao anh vào bao giờ mà biết. Tao cười cười bảo xem mặt mà bắt hình dong thôi. Tao đứng dậy quay lại nhìn, tao hỏi đm em ko lạnh à mà ăn mặc thế này, con bé cười hì hì kê em vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ nên mặc này cho thoải mái. Tao tia thoáng qua, thấy hình xăm bông hồng màu xanh trên ngực, tao bảo thôi về đi chứ nhìn em mặc thế

này anh ko chịu được đâu, hấp diêm em bây giờ. Con bé cười khanh khách quay về kêu ko phải đuổi, tiếng cười nghe ma mị vl. Mất hứng xem phim, đi đánh răng rửa mặt rồi lên giường cuộn chăn ngủ. Nằm lẫn bên nọ, lẫn bên kia vẫn ko ngủ được, nhìn đồng hồ đã hơn 10h. Với cầm điện thoại định chơi game tí cho cay mắt, vừa cầm lên thì lee lại gọi. Tiện tay bấm nghe, là giọng lớ lớ của em béo, nó bảo anh à, lee khóc từ tối đến giờ, tao nghe tiếng meo meo, xong tiếng hàn quốc của lee nói gì đó, Ơm, cứ động nghe tiếng khóc là ko kiềm nổi lòng, tao bảo đưa điện thoại anh gặp Lee, Nghe giọng lee còn cực nức, lee bảo sao anh vô tâm với em như vậy. Ơm, chả nhẽ nó yêu tao thật lòng rồi sao, ko yêu việc đó gì phải khóc như thế... Tao im lặng ko biết nói gì, lee bảo 1 tuần qua với em là những ngày vui vẻ nhất ở việt nam, em ko nghĩ em lại yêu 1 người việt nam, nhưng thực sự là em yêu anh. Lee vừa nói vừa meo, tao bảo thôi được rồi, em ngủ nghỉ đi có gì mai lên công ty nói, Nghe rõ tiếng khóc tu tu, mẹ nó nữa, như phim hàn. Tao vùng dậy, hôm qua mình còn nói với thằng hàn bựa rằng mình xứng với Lee hơn, vậy mà sao mình dễ dàng bỏ cuộc thế, đúng là mình chưa yêu Lee, nhưng dù gì cũng ko nên để Lee buồn. Tao mặc quần áo, cuốn khăn, lấy chìa khóa xe phóng 1 mạch đến chung cư của Lee. May là ông bảo vệ cũng quen mặt vài lần ko hỏi han gì. Tao lên thẳng phòng Lee gõ cửa, béo mở cửa, tao bước vào, lee đang ngồi ghế, mắt đỏ ngầu, thấy tao lee đứng bật dậy chạy lại ôm chầm lấy tao. Ơm, tự nhiên quá, còn béo ở kia mà, béo biết ý đi vào phòng, lee bảo em nhớ anh. Lee đưa môi lên chụt nhẹ, rồi hôn, tao á tiếng, vl, vết hôm qua đã hết sưng nhưng chạm vào vẫn còn đau. Lee thấy thế phì cười. Ngồi ghế, lee gọi béo ra, 3 đứa ngồi nói chuyện. Lee bảo sáng nay họp, mọi người nói em với anh ko nên yêu nhau, sẽ ảnh hưởng đến công việc. Sau đó ông phó giám đốc có nói riêng với em, hỏi về vụ anh với thằng hàn bựa hôm qua đánh nhau, anh làm xấu mặt người hàn quốc. Ơm, nghe đến đây tao đã hơi lộn tiết rồi. Tao hỏi rồi sao nữa. Lee bảo ông ý bảo em ko được quan hệ với anh quá mức nữa, nếu ko thì về hàn quốc đi. Tao cười, tao bảo sao ko đuổi việc anh là xong. Lee bảo ko phải, ông ấy cũng là chú của em, ko muốn em lấy chồng việt. Ơm hóa ra là cháu của phó giám đốc, mà lão già kia nghĩ đó gì xa thế, đã nghĩ đến việc sợ cháu gái lấy chồng rồi. Tao phì cười, ừ thế thì cũng dễ hiểu, người việt cũng thế, con gái lấy chồng xa đó ai muốn. Tao hỏi tiếp thế em quyết định thế nào. Lee trả lời trước mắt em ko thể xa anh được... Mẹ kiếp, ko hiểu gọi em béo ra ngồi nghe để làm gì. Hay là để nhưng kiểu nhân chứng cho tình yêu. Tao khoác vai Lee nói, vậy thì thôi, nghĩ ngợi gì, cùng nhau đi tiếp đoạn đường, anh yêu em. Nói câu này cũng hơi ngượng mồm nhưng trong bối cảnh tình cảm chan chứa như thế, nên thêm 1 câu vậy cho lãng mạn.

Em béo cười bảo tôi không xem 2 người nữa, tôi đi ngủ. Béo đi vào phòng, tao bảo muộn rồi anh cũng về đây, lần sau đừng khóc nhé, em khóc làm anh đau lòng lắm. Lee cười kêu anh giỏi nịnh thật, em có thể qua nhà anh được ko. Đệt, nhìn mặt ẻm gian lắm. Vậy là tao chở ẻm về, phòng tao ko được như chung cư của ẻm nhưng đéo quan trọng. Đêm đó quần nhau mấy hồi, Phê tận óc, sáng hôm sau cả 2 đứa đều ngủ quên, đến lúc điện thoại của Lee réo ầm thì mới tỉnh, Lee nghe điện nói xích lô xê ô vài câu rồi quay sang tao bảo chết rồi, ngủ quên muộn giờ rồi. Tao bảo nghỉ phép đê. Lee nghĩ nghĩ rồi bảo hôm nay nghỉ nhé, tao cười, đm, đúng là say tình, dễ dụ vãi. Lee gọi điện lại cho béo thì phải, chắc báo nghỉ. 2 đứa nằm ôm nhau ngủ tiếp đến 8h tao mới dậy trước, vươn vai qua ô cửa sổ, trời có nắng, nắng mùa đông vàng đậm và ấm áp, thật sáng khoái. Đánh răng rửa mặt xong ra kéo Lee dậy, lee bảo em vẫn muốn ngủ mà. Đm, người hàn hóa ra cũng vẫn thế mà thôi, cứ tưởng tác phong ở công ty lúc nào cũng nghiêm túc thì về nhà cũng thế, ai ngờ. Tao lại ôm ôm, mân mân mê mê quả ngực silicon, công nhận nhìn hình thức thì đẹp thật, có điều bóp vào cảm giác ko thật tay lắm, rồi lại đưa tay xuống dưới cọ cọ, lee khép đùi lại bảo đừng anh, đm, đừng cái phùng. Quan hệ buổi sáng rất khỏe, thằng bé cứng ngắc cứ nhằm mà đã liên hồi, lee oằn người rên rĩ kêu la, tự nhiên như ở khách sạn. Phê pha xong ẻm mới chịu dậy vệ sinh cá nhân. Tao mở cửa ra hàng lang hút thuốc, vừa mở cửa bỗng gặp ngay 2 em hàng xóm đang đứng lưng chừng, thái độ lấm lét, tao hỏi đứng đây làm gì thế. 2 ẻm mới cười nói ôi trời, nhìn thư sinh lãng tử thế này mà ghê phết nhá. Đm, có khi nào nó đứng ngoài nghe tiếng Lee rên chẳng Tao chém gió vài câu thì Lee bước ra hỏi ai đấy anh, bỗng ơ ơ, mấy đứa con gái nhìn nhau. Lee hỏi ủa 2 bạn cũng ở đây á, bông hồng xanh trên ngực trả lời ơ Lee qua đây làm gì. Đm hỏi vô duyên vl, Lee chỉ tao bảo đây là ng yêu Lee, 2 đứa kia tròn mắt bảo ô thật à, hữu duyên, hữu duyên. Mẹ kiếp tao chả hiểu mô tê gì. Tao bảo có gì kể cho mình hóng với, mấy đứa cười hihi với nhau, đm, giờ tao mới để ý e hàng xóm còn lại, chắc phải cao tầm 1m65, nhìn dáng chuẩn, còn đẹp hơn Lee luôn, nó ít nói hơn hoa hồng xanh, nhìn vẻ mặt có nét gì đó buồn buồn phảng phất. Tao thấy mình giống như người thừa bèn đi vào trong ngồi nghịch laptop. Lee đứng buôn chuyện với 2 đứa kia phải nửa tiếng mới đi vào. Tao hỏi em quen bọn nó hả, lee kêu 2 bạn ấy là người yêu của bạn em, tao lại hỏi bạn ng hàn hay người việt, Lee kêu người hàn chứ, ng việt em có bạn trai nào đâu. Té ra là thế, vậy là 1 dạng gái bao chứ yêu đượng mẹ gì, thảo nào nhìn chảnh quá. Nhưng tao cũng ko nói điều tao nghĩ ra với lee làm gì, việc ai người đấy lo, hơn nữa cũng chỉ là phán đoán thôi, chứ ko chúng nó lại nghĩ tao là trai bao thì bỏ mẹ. Đưa Lee đi ăn sáng xong Lee bảo đưa em ấy đi chỗ nào

hay hay đc ko, tao đéo biết chỗ nào hay hay, chợt nghĩ ra chỗ ngày trước tao đưa ng yêu cũ đi, là chỗ núi hàm lợn đéo gì bên sóc sơn ý. Tao bảo ok, nhưng mặc đồ này đi ko hợp. Lee kêu về thay đồ, tí qua rồi đi. Nói là làm, ẻm gọi taxi về

Tao sang gõ cửa phòng hàng xóm, Nét mặt buồn ra mở cửa, tao bảo anh vào được chứ, ẻm cười kêu cứ tự nhiên. Tao vào, đm, hoa hồng xanh đang ngồi bàn trang điểm bỗng giật mihf, vớ vớ mấy cái coocxe nhét luôn vào ngăn tủ toe ra cười, đúng là bừa bộn mà. Tao nhìn qua gương, thấy ẻm đéo mặc áo ngực, lộ

Tao phải đá mắt đi chỗ khác, nhìn sang nét buồn tao hỏi em quen với Lee hả. Nét buồn chưa trả lời thì Hoa xanh đã bảo ko những quen mà còn chơi cùng ý ạ. Bọn em chơi với 2 anh bạn thân của Lee, trước hay gặp nhau lắm, thật ko ngờ Lee lại yêu hàng xóm của mình Buồn nhỉ, Buồn nhìn nhìn tao rồi nói nhìn anh cũng giống hàn quốc đấy, mà có khi còn hơn mấy lão hàn quốc kia. Tao cười bảo 2 nàng chặn được 2 cu hàn quốc ngon thế còn gì. Buồn vẫn giữ nét mặt lạnh lẽ nói ngon gì đâu anh. Hỏi chuyện làm quen thêm 1 hồi mới rõ, 2 nàng học cùng lớp đại học, Hoa xanh quê ở Nam Định, Buồn người hải phòng, 2 đứa đang làm kinh doanh cho 1 công ty hàn quốc mà ng yêu hàn xèng của Buồn làm quản lý ở đó. Rồi đi ăn uống chơi bời, bạn gặp bạn, hoa xanh yêu luôn 1 thằng hàn khác cũng là bạn của ng yêu Buồn. Làm kinh doanh nên thời gian thoải mái, khách hàng chủ yếu là các cty hàn quốc đang ở việt nam. Tao hỏi 2 em có biết tiếng hàn ko, 2 đứa nói giờ mới đang học. Tao lại hỏi thế nói chuyện với ng yêu thế nào, 2 ẻm kêu dùng dùng anh, hiểu được đến đâu thì hiểu. Mẹ nó, trường hợp này tao cũng gặp nhiều, mấy thằng hàn chim ngắn hay sều được mấy em ng việt xinh ngon vl. Tao thờ dài nói, gái xinh đã ít, lại còn yêu trai ngoại hết thế này. Hoa xanh cười khanh khách bảo trai đẹp cũng hiếm mà lại đam vào gái hàn thế này, phí quá, phí quá. Tao hỏi vui 2 ẻm biết chỗ nào hay hay quanh hà nội ko, Lee đang đòi anh đưa đi mà chưa biết đưa đi đâu. Hoa xanh vẫn là mau mồm mau miệng nói ở nhà ôm nhau cho ấm anh ời, lạnh này đi đâu. Tao giả vờ run run chân bảo thôi, sợ lắm, từ tối qua đến giờ 4 nháy rồi. Hoa xanh cười ha hả bảo lần sau dặn Lee be be mồm thôi, em này nghe rõ mồn một. Mà nói đến Lee, đi đéo đâu cả tiếng rồi, bảo về thay quần áo mà tiếng rồi chưa thấy qua, để đến trưa thì đi đéo gì nữa. Mẹ, nhắc phát điện thoại đổ chuông, Lee gọi, Lee bảo em lại bận việc mất rồi, để cuối tuần anh nhé, yêu anh, nhớ anh lắm. VKL

Lỡ hẹn, thế là nghỉ oan mất ngày phép, tao đứng quanh quẩn nhìn trộm núp của em Hoa xanh, tao hỏi các em chuẩn bị đi đâu đấy, anh lỡ hẹn với Lee rồi.

Hoa xanh kêu em đi gặp đối tác, có Buồn hôm nay rảnh ở nhà tiếp anh hàng xóm dễ thương nhé. Buồn mỉm cười nói ko dám, ng yêu anh ấy hàn quốc cơ ma ai thèm để ý đến tôi. Mẹ nó nói cạnh khỏe quá, tao quay sang nhìn Buồn rồi bảo anh nhận xét công tâm nhé, em xinh hơn Lee, đáng đẹp hơn Lee. Hoa xanh thấy vậy cũng hỏi với sang là em thì sao hả, tao nói luôn, em nếu xóa bông hồng xanh ở ngực đi thì có thể nói là ngang với Lee, nhưng có bông hồng ấy nên kém đi 1 chút. Bỗng thấy buồn huých tay tao, Hoa xanh im lặng, nét mặt chùng xuống, tao biết mình vừa nói gì đó động chạm rồi, tao kiếu về. Lại nằm xem điện thoại, lướt facebook, Lee lại đéo dùng fb, có đợt tao hỏi thì ẻm kêu dùng mạng xã hội éo gì của hàn ý. Lướt lướt ngắm ảnh gái xinh, toàn thấy bán hàn online, đéo gì bán kính mắt mà toàn khoe kính ngực, xem chán òm. Nằm được tiếng thì mỏi lưng, ngó đồng hồ gần 10h rồi, làm gì cho hết ngày đây. Định ra hành lang hút thuốc, thấy phòng hàng xóm mở cửa, tao lại mò vào, Buồn đang ngồi máy tính làm gì đó ko rõ, tao hỏi sao nãy lại huých tay anh, Buồn bảo bông hồng xanh đó là 1 ký ức rất buồn của Hoa Xanh, anh lại động chạm vào. Tao hỏi chuyện gì kể anh nghe được ko, đang rảnh. Buồn đứng dậy lại lấy bình nước rót ra cốc mời nhẹ nhàng, anh uống nước, tao ngồi xuống ghế, ồm, cái phép lịch sự này cảm giác thân thuộc như người ở quê. Buồn chưa trả lời câu hỏi của tao mà hỏi ngược anh yêu Lee lâu chưa, tao bảo mới được 1 tuần, ừ, cứ cho là 1 tuần. Buồn khế cười bảo nhanh nh, 1 tuần mà đã...Tao lảng chuyện ngay hỏi lại vụ hoa hồng xanh trên ngực. Buồn nhìn ra cửa sổ chầm chậm kể, chất giọng lai lai trung với nam nghe thú vị gớm... Một câu chuyện buồn thật, vắn tắt lại là hoa xanh có ng yêu từ hồi sinh viên, 2 đứa yêu nhau da diết, ông kia bất kỳ ngày lễ, sinh nhật gì cũng tặng quà cho Hoa xanh bằng những bông hồng xanh, ông ý nói khi nào ra trường, đi làm, cười nhau, lúc đó tình yêu đã chín, anh sẽ tặng em hoa hồng đỏ. Thế rồi bông hồng ko bao giờ chín, chàng trai đã ra đi mãi mãi sau một vụ tai nạn. Hoa xanh sầu bi như phát điên, phát dại, chệnh mảng hồng hạnh, lao vào những cuộc chơi tưởng ko dứt ra được. Rồi có ngày bạn bè rủ đi xăm, Hoa chọn bông hồng xanh trên ngực, ko hiểu sao, Hoa lại trở thành 1 con người khác hẳn, từ bỏ chơi bời, lúc nào cũng tươi cười vui vẻ. Nhưng mỗi khi ai hỏi về bông hồng xanh trên ngực, Hoa lại cảm giác như bị những nhát dao cứa trong lòng.... Tao nghe xong cũng ngậm ngùi thương cảm, trên đời này nếu có tồn tại cái gì là vĩnh cửu, chắc chỉ có thể là tình yêu. Quay sang hỏi Buồn là em thì sao, có chuyện tình cũ gì hay kể cho anh đi. Buồn bảo ko có gì, trước giờ nhiều người tán tỉnh nhưng tình yêu nào cũng thấy nhàn nhạt, kể cả bây giờ với anh hàn quốc cũng thấy nhàn nhạt, thôi cứ gọi là yêu. Tao giả vờ nói thản nhiên là có được chu cấp tiền ko. Buồn nhìn tao đề phòng ko trả lời mà hỏi ngược lại là

theo anh là có hay ko. Tao nói luôn là chắc chắn có, Buồn lại bảo biết thế rồi còn hỏi, hihi. Tào lao đến trưa tao bảo đi ăn gì đi, buồn hỏi anh mời à, tao lắc đầu nói thóc đâu đãi gà rừng. Buồn kêu thế thôi để em mời anh vậy, đi thôi, anh chờ em nhé, à mà ra ngoài đi em thay đồ cái. Tao về phòng, chờ 20 phút sau thì Buồn mới sang gọi bảo đi, thế là đi. Buồn ngồi sau xe, mùi nước hoa thơm phức, hỏi là ăn gì ở đâu, em kêu cứ đi đê, đê ăn miễn phí lại cứ hỏi nhiều. Ờ đm, đấy, cái cảnh ăn không nó dẻo sung sướng gì đâu. Tao bảo à thế nếu anh mời em là anh có quyền đi bất cứ đâu hả, Buồn ko hiểu hết ý vênh cằm bảo đương nhiên, cứ trả tiền là có quyền. Tao cười ha hả bảo thế anh mời em đi tham quan mấy khách sạn ở khu này được ko, buồn lúc này mới hiểu ý bèn nhéo sườn tao đau điếng, tao phải oằn người làm lạng xe, buồn ngồi sau tí ngã bèn ôm chầm lấy eo tao, 1 cảm giác gì đó thật thân thuộc....

Xe đã trở lại quỹ đạo bình thường mà tay của Buồn vẫn chưa rời eo tao. Tao phải nhắc em ôm anh chặt quá, Buồn cười hihi bảo mùa đông này phải ôm mới ấm, nói thế thôi nhưng em cũng rút tay về, chắc là cảm thấy có gì đó chưa hợp lý lắm. Xong thì cũng tìm được quán bún cá, bánh đa cua dẻo gì ấy. Đm, nghĩ bụng con gái phức tạp thật, ăn bát bún thôi mà phải đi 6-7km, phải tao thì ăn ở dẻo đâu chả thế, ngon hơn nhau bao nhiêu, cốt no bụng là được mà. 2 đĩa húp 2 bát bánh đa cua, nói chung là cũng được, nhưng xét cho cùng thì vẫn ko đáng để đi xa thế. Ăn xong tao bảo giờ anh mời em café nhé, buồn kêu được, hôm nay cũng rảnh rồi, chán đi làm nữa. Tao lại chờ buồn đi lòng vòng tỏ vẻ nguy hiểm, buồn hỏi café ở đâu anh, tao bảo im mồm đi, đã đi uống ké lại còn hỏi nhiều, thật bất công khi tao lại bị nhéo thêm 1 phát nữa, may áo khoác dày nên đỡ đau nhưng kiểu gì tối về cũng có vết mà xem. Vào quán café bệt, bọn tao lên tầng 2 ngồi, tầm trưa này cũng vắng, tìm 1 vị trí cạnh vách kính để view ra phố ngắm người. Gọi đồ xong Buồn bảo em chán đi làm anh ạ, đúng hơn là chán làm cái công việc hiện tại. Tao hỏi lý do, Buồn kêu nói thật bọn em hầu như chả phải làm gì, chỉ có loanh quanh đi cùng mấy ông hàn gặp khách khứa, liên hệ mấy cái linh tinh, cảm giác nhiều lúc nghĩ mình như người thừa ý. Tao hiểu, tao cũng đoán thế, bọn hàn hay kiểu nuôi gái thế này, mang tiếng là đi làm nhưng có làm beep gì, có mà làm tình là chính, với mấy đĩa nhạt từ tay vịn quán hát đi ra thì có thể sẽ tự hào với danh nhân văn phòng, nhân viên kinh doanh, nhưng với những người có học thức thật sự, có bằng cấp thì sẽ bị cảm giác là người vô dụng. Nhân viên bê đồ uống lên, tao khoắng khoắng cốc café rồi bảo công việc phải có sự yêu thích, phải có động lực, thấy ko phù hợp thì tìm việc khác đi. Buồn lơ đãng nhìn ra ngoài phố nói bỏ thì thương, vương thì tội...

Tao ko hỏi thêm gì nữa, nhấp miếng café, châm điều thuốc ngồi mở điện thoại xem tin tức. Được 1 lúc thì Buồn hỏi anh có xác định gì với Lee ko, tình yêu ngoại quốc liệu có kết quả chẳng. Tao khẽ cười bảo xác định mẹ gì, nói yêu thì cũng chẳng phải yêu, bèo nước gặp nhau thôi. Buồn trầm ngâm nói thế thì phí thời gian, phí tuổi thanh xuân quá. Tao hơi ngạc nhiên sao Buồn bỗng dưng trầm tư vậy, tao hỏi em thì sao. Buồn bảo em có chút giống anh, cũng chẳng yêu thương gì, à, anh đến với Lee vì điều gì. Tao nói luôn vì ngẫu nhiên, vô tình ngủ với nhau xong thích nhau, duy trì vậy thôi. Buồn hỏi thật thế á, kể em nghe xem. Chả ngại ngần gì tao kể lại mọi chuyện từ hôm ăn cơm cho đến lúc xoạc, Buồn khinh khích cười bảo thú vị thật đấy ạ. Hết mẹ cốc café rồi, tao bảo thôi đi về chứ, Buồn bảo vâng. Trên đường về, ẻm kể đến với tay hàn vì được chiều chuộng, cung phụng chứ ko yêu đương gì hết, cho vậy nên thấy thật nhàm chán. Tao thì hiểu ý ẻm là vì tiền nên duy trì mối quan hệ. Thôi kệ mợ nó, ko phải việc của mình, mỗi người có lựa chọn riêng cho mình, được cái lọ phải hi sinh cái chai.

Về phòng lúc hơn 1h trưa. Tao vào bật vài bài hát nghe cho vui tai, nằm liu liu ngủ, thế beep nào café làm mất cú chong chong, ko ngủ được nhưng lại lười dậy, đành nằm nướng xác trong chăn. Nằm mãi cũng bắt đầu mơ mơ màng màng vào giấc mộng thì thấy có tiếng la hét om sòm nghe ko rõ, đoán là quảng cáo của youtube, bực mình vùng dậy định tắt máy tính thì đeo phải, tiếng Minh Tuyết vẫn đang ỉ ô yêu một người mà sống bên một người, đau lắm cho em cuộc đời ời. Xen vào đó là tiếng hét của cả nam cả nữ, tao đứng dậy ra mở cửa, tiếng phát ra từ phòng hàng xóm. Thấy phòng vẫn mở cửa, tao tò mò lò dò bước sang hóng, nghe tiếng Buồn mếu mếu nói Get out, Get out... Tiếng đàn ông cất lên, ồ, tiếng hàn, đm, hay là ng yêu ẻm chẳng. Tao giả vờ e hèm rồi sang bảo Buồn ời cho anh mượn cái sạc điện thoại. Nói xong tao đi vào phòng luôn, thấy buồn mắt đỏ đỏ chắc vừa khóc, 1 thằng hàn đang đứng giữa phòng, nhìn cao ráo, trắng trẻo, so với tao có lẽ chỉ kém đẹp trai hơn vài phần. Tao bảo xin chào, thằng beep cũng kêu xin chào bằng tiếng việt. Tao hỏi có chuyện gì thế, buồn ko trả lời, thằng hàn dường như ko hiểu tiếng việt nên cũng ko trả lời. Tao hỏi lại bằng tiếng anh, thằng hàn nhìn tao hỏi mày là ai, tao bảo hàng xóm, sang mượn sạc điện thoại, có chuyện gì mà cãi nhau, khóc lóc thế. Thằng hàn nói với Buồn kiểu đưa sạc cho nó mượn đi, chắc muốn đuổi tao về sớm. Buồn ko nói gì, ngồi gục mặt vào gối khóc. Tao hỏi thằng hàn là mày đánh em buồn hả, thằng hàn ko nói gì, tao hỏi tiếp sao mày lại đánh nó. Lúc này thằng hàn mới trả lời là ko phải chuyện của mày. Ở đúng, đeo phải chuyện của tao thật, tao gật đầu bảo thôi ko có sạc thì thôi anh về vậy. Vừa bước được 2 bước bỗng Buồn vùng dậy chạy đến ôm chầm lấy tao nức nở khóc bảo anh đừng

về...

Tao đứng sững lại, ko rõ tình hình thế nào nhưng có lẽ lúc này buồn cần sự giúp đỡ. Tao bảo thằng hàn mày là ai, ng yêu của em phải ko. Thằng hàn lăm băm gì đó trong mồm bằng tiếng hàn, tao ko hiểu. Tao nói đúng là ko phải chuyện của tao nhưng lúc này tốt hơn mày nên về đi, có gì gặp em ý nói chuyện sau. Thằng hàn với cái túi xách xong đi ra cửa, mồm vẫn lăm băm, chắc là chửi đồng gì đấy. Tao vẫn đứng cho buồn ôm, nước mắt rơi đầm cả ngực áo, tao vỗ về nhẹ nhàng bảo cứ khóc đi, khóc cho vơi nỗi buồn em ạ... Khóc mãi cũng thôi, ầm, nhìn xuống ngực áo tao thắm cả mảng, tao bảo buồn là mai giặt đên anh áo đi nhé, nước mắt là dễ gây mốc lắm. Buồn đang sàu sàu mặt cũng phì cười kêu vằng, thích thì mua cho cái khác luôn. Lúc này tao mới hỏi tóm lại có chuyện gì, kể anh nghe xem có tư vấn giúp cho cái gì ko. Buồn lại nói ko có gì đâu anh. ẦM, đúng là đàn bà phức tạp. Tao bảo thế thôi anh về, ra đến cửa em hỏi ơ ko mượn sạc à, tao bảo ko, có cho cầm nhờ cái phích thì cho, Buồn bảo lượn đi, tìm hàn quốc mà cầm. Ngồi chơi game tí cho nhẹ đầu, tầm hơn 3h thì nghe tiếng Hoa xanh về. Được lúc thì nghe tiếng léo nhéo rồi tiếng đóng cửa cái rầm phát. Ầm, tao nghi là cãi nhau rồi. Thôi kệ mẹ chúng nó cho lành, lấy tai nghe chụp vào đầu mở nhạc uỳnh uỳnh cho sướng. Cơ mà sướng chưa được bao lâu thì thấy tai nghe bị đứt ra, tao ngoài đầu lại nhìn, là hoa xanh, vẻ mặt cau có khó chịu. Tao hỏi chuyện gì thế bé, hoa xanh hỏi khi nãy anh nói gì với anh hàn ng yêu Buồn thế. Tao bảo em hỏi buồn đi, anh nói gì thì buồn nghe rõ cả mà, hoa xanh thờ dài, sao anh lại ôm buồn trước mặt ng yêu nó. Ầm, đúng là oan uổng, làm phúc chịu tội. Tao trả lời lại ngay, bé nói ngược chứ nhỉ, là Buồn lao vào ôm anh khóc tu tu mà. Hoa xanh lại hỏi tiếp thế sao anh ko đẩy ra. Ầm, lúc này thì vô lý đến thế đỡ nổi. Tao đứng dậy, tỏ vẻ mặt buồn thiu, thất vọng, mắt nhìn thẳng vào mắt Hoa xanh, 2 đứa nhìn nhau hồi lâu thì hoa xanh hỏi anh làm sao thế, tao bèn tiến đến ôm hoa xanh vào lòng khẽ nói anh buồn quá em ạ. Hoa xanh đẩy nhẹ ra nhưng tao đeo bông, tao giả vờ giọng thê thảm nói sao mọi thứ buồn rầu lại đến cùng lúc như vậy, ôm chặt hoa xanh hơn. Hoa xanh đứng im phăng phắc, tao nghe thấy tim em đập thành thịch. Ôm chừng 1 phút tao mới bỏ ra. Tao tùm tùm cười nói đấy, em thấy ko, khi 1 người cần sự che chở, cần sự giúp đỡ, những người tốt như chúng ta ko thể từ chối, vừa rồi em có nỗ lực đẩy anh ra ko. Hoa xanh á 1 tiếng kêu cái lảo này...Tao cười bảo ô em vào lòng ấm hơn ôm Buồn, khi nãy buồn khóc ướt cả áo anh, có chuyện gì thế ko biết. Hoa xanh mặt hơi đỏ bảo em biết đâu đấy, thấy anh hàn ý gọi cho em, bảo là Buồn ôm 1 người con trai lạ, hình như hàng xóm trước mặt anh ấy, 2 người cãi nhau gì đó. Em về hỏi thì Buồn ko nói, sang hỏi anh thì bị anh lợi dụng, chán đời...Tao bảo để anh

hỏi cho, gọi nó sang đây anh xử lý. Hoa xanh kêu em chịu, em với nó cũng vừa cãi nhau xong đấy. Tao thờ dài, thôi được, làm người tốt thêm lần nữa vậy, tao bảo em ngồi yên đấy chờ kết quả điều tra của anh nhé, trong lap có nhiều phim xxx đấy, tranh thủ nghiên cứu đi mà rèn rũa. Hoa xanh dơ cái điện thoại iphone lên định ném, nhưng chắc tiếc nên lại thôi, chầu môi ra bảo anh cứ liệu...

Tao sang, Buồn ngồi giường đang xem điện thoại. Tao bảo cho mượn cái sạc nào, buồn ngược mắt nhìn bảo ko cho mượn, tao cười nói ko cho mượn thì cướp, anh chuyên đập chậu cướp hoa đây. Đùa thế nhưng buồn ko cười, mắt vẫn dán vào điện thoại, tay bấm bấm. Tao hỏi làm gì đấy, buồn nói đang xóa ảnh trên fb, ko yêu đương gì nữa. Ờm, cái trò xóa ảnh này tao thường gặp, lúc yêu đương thì up ảnh chụp chung, ngủ chung tít mù, chia tay xong mất công ngồi xóa từng cái, khổ vãi. Tao bảo có chuyện gì nói xem nào. Buồn bảo ko có gì, chỉ là em thấy gò bó quá, bí bách quá, bao lâu nay sống như con chim trong lồng, thỉnh thoảng người ta rắc cho ít hạt, để làm gì đâu anh nhỉ, bầu trời ngoài kia còn rộng lớn, còn bao nhiêu điều hay, chim có thể tự kiếm mồi, đói no nhưng tự do tự tại, việc gì phải nhảy nhót mãi trong mấy cành khô... Tâm trạng, thực sự những lời nói này đúng là tâm trạng của Buồn. Tao lờ mờ hiểu. Vậy là quyết định chia tay là do những ức chế, những dồn ép trong cả một quá trình, ko phải vì lý do nào cả. Tao ngồi xuống cạnh Buồn, tao bảo nhạt nhẽ, yêu đương bây giờ đầy toan tính nên nó ko còn thuần khiết dịu ngọt như ngày xưa, ngày xưa mỗi tình nào của anh cũng đầy cảm xúc, bây giờ anh cũng thấy mọi việc nhàn nhạt, ngay cả với Lee, xúc than ngay lần đầu đi chơi cũng ko làm tăng thêm vị mặn lăm, may là ng ngoại quốc cũng cảm xúc hơn 1 chút. Tao đứng dậy bảo thôi kệ đi em, xóa dần dần cho hết, đứng dậy anh ôm 1 cái nào. Ờm, đùa thế mà ai ngờ ẻm đứng dậy thật. Tao sợ đéo gì mà ko ôm, chỉ là cái ôm thuần khiết thôi có sao đâu. Thân hình mảnh mai, bờ vai gầy, mùi tóc thơm, tao ôm chặt Buồn trong chốc lát, chưa kịp thả tay ra thì bỗng nghe tiếng ơ ơ, tao quay ra, ờm, là Lee đang đứng cửa nhìn

Lee tròn mắt hỏi 2 người đang làm gì thế. Ờm, may là đầu óc nhanh nhạy, tao buông Buồn ra hỏi Lee là em biết chuyện gì chưa, bạn của em vừa hành động quá đáng với buồn, suýt nữa thì buồn tự tử, anh thật thất vọng về đàn ông hàn quốc. Buồn nhìn tao trân trân như kiểu muốn nói sư cha cái tên này, ôm mình xong lại tỉnh bơ nói thế ngay được. Lee lại càng tỏ vẻ ngạc nhiên, tao đi về phòng luôn, nói với Lee là em hỏi buồn đi cho rõ. Về đến phòng, thờ phào 1 phát, ờm, ko biết có bị Lee cắt chim ko, tao nghe nói gái Hàn yêu rất mãnh liệt mà ghen cũng mãnh liệt ko kém. Thấy Hoa xanh đang ngồi xem fb của tao, tao để rất nhiều ảnh, bài viết ẩn chỉ mình tao xem, ờm con ranh này tự tiện quá. Tao

bảo stop ngay, ai cho lục lọi dữ liệu cá nhân thế. Hoa xanh nhoen miệng cười kêu đã kịp xem gì đâu, thế nào rồi, truy được nguyên nhân gì chưa, à Lee có sang đấy ko, Lee qua phòng em bảo anh đang phòng kia thì Lee chạy qua đấy luôn. Đm mày giết ông rồi Xanh ơi, sao ko ăng lên vài tiếng báo hiệu chứ. Thấy nét mặt tao phụng phịu, hoa xanh hỏi có chuyện gì thế. Tao ko trả lời, chỉ bảo lượn ra để anh ngồi làm việc. Hoa xanh thùng thảng đứng dậy đi về phòng, mồm lẩm bẩm ơ cái lão này làm sao ko biết. Nửa tiếng sau Lee mới qua phòng tao lại, tao đã chuẩn bị tâm lý rồi. Lee gọi anh ơi, tao giả vờ ko thừa. Lee lại gần ôm choàng cổ bảo giận em à, em bận việc thật mà. Tao làu bàu rằng người hàn quốc bọn em ko biết đường nào mà lần, Lee cười hihi bảo kệ việc của họ đi, ko yêu nữa thì chia tay, mình vui với mình là được. Trong lòng tao mừng thầm, thế là Lee ko truy cứu việc bắt gặp tao ôm buồn rồi. Tao quay ra, mặt giãn hơn, tao bảo anh nghỉ phép oan 1 ngày vì em đây. Lee ranh mãnh nói xem ra cũng ko oan lắm, sang ôm ấp hàng xóm vậy cơ mà. VL ẻm, thái độ lại với tao luôn ngay được. Tao gãi đầu gãi tai nói những gì nhìn thấy bằng mắt không phải bản chất của vấn đề. Lee nhéo tai bảo vậy nói nghe bản chất vấn đề là gì. Tao bí quá nói bừa, đây là người việt cảm thông nhau khi bị người hàn làm tổn thương. Lee cười hihi kêu Buồn vừa kể với em thì là do buồn ko yêu nữa nên chia tay, có ai làm tổn thương ai đâu. Lúc này đéo biết giải thích thế nào, đành dùng tuyệt chiêu cuối cùng là nhìn thẳng vào mắt Lee mà nhẹ nhàng nói, nhìn em đẹp thật, anh nhớ em quá, kéo Lee ôm vào lòng. Đây là chiêu thức tao khổ luyện nhiều năm, chưa từng thất bại, và lần này Lee cũng ko phải đối thủ. Tao đá thêm một câu nữa, tối nay em lại ngủ đây với anh nhé. Cảm thấy mặt Lee nóng bừng, tim đập thành thịch, phải vài phút sau Lee mới nói ko được, như vậy mang tiếng với bà béo ở nhà lắm...

Đùa nhau đến chiều tao bảo Lee là tối đi ăn gì đi, đang đắng mồm đắng miệng, Lee bảo hay đi ăn bánh xèo hôm trước, em thấy ngon. Mẹ, ngon cái nời mà ngon. Tao bảo đi ăn lẩu, Lee ok ngay, ẻm kêu hay rủ 2 bạn hàng xóm đi cùng cho vui. Tao cười bảo thế em trả tiền nhé, anh nghèo lắm. Lee tưởng tao nói thật trố mắt nhìn nói ok mà, ăn ở việt nam rất rẻ, thoải mái đi anh. Tao sang phòng 2 ẻm hàng xóm rủ đi ăn, Buồn bảo đi luôn, đang muốn say. Hoa xanh nhìn tao hỏi em rủ bạn em đi cùng được ko, tao hỏi lại là thằng hàn à, hoa xanh gật. Được, đi cùng cho vui, cho bọn hàn trả tiền. Quán ăn cách chỗ tao chừng 2km, tao, Lee. Buồn đi trước, Hoa xanh kêu chờ bạn nó qua rồi ra sau. Đi taxi hết 22k. Tao đưa 30k, ko thấy tài xế có thái độ trả lại, thôi đi luôn, Lee hỏi tao 1 câu mà tao thấy hơi xấu hổ, ẻm bảo sao taxi việt nam buồn cười thế, hết 22k nếu ngại trả lại tiền lẻ thì sao ko lấy 20k thay vì cầm

cả 30k của khách. Tao ko biết trả lời chung chung nhất có thể là em cứ ở lâu lâu nữa em sẽ hiểu. Vào quán, gọi đồ ăn. Mẹ, lee nổi hứng ăng vài câu tiếng hàn làm nhân viên quán cứ tưởng bọn tao là người hàn hết. Tao giả vờ nói giọng lớ lớ gọi đồ, tí sau thấy 1 đứa con gái ăn mặc lịch thiệp ra chào bằng tiếng anh, rồi hỏi han vài câu xác nhận lại thực đơn. Tao bảo ok, cứ ý như thế mà tiến hành. Buồn phì cười, em nhân viên cũng ngớ người ơ ơ, ẻm quay đi ko quên khen 1 câu là anh chị nhìn đẹp như diễn viên hàn. Đúng lúc đó thì Hoa xanh dẫn bạn trai ẻm đến, Lee đứng dậy xích lô xê ô 1 đồng với thằng hàn, em lễ tân quay lại nhìn nhìn, có lẽ đeo rõ bọn này hàn hay việt. Thằng ng yêu em Xanh nhìn đậm chất hàn ko lẫn đi đâu được, mắt 1 mí, đeo kính, dong dỏng cao, trắng trẻo, ăn mặc lịch sự. Thằng beep vào chào hỏi = tiếng anh, hỏi Buồn là ng yêu đâu, buồn chỉ qua tao bảo đây, chia tay người kia rồi. Thằng hàn nhìn tao ngơ ngác có vẻ ko hiểu chuyện gì. Lee cười, xem ra cũng đang nóng ruột chứ đeo đơn giản là cười bình thường. Rượu vào, đứa nào cũng uống, 2 ẻm kia dân sale chắc cũng quen với rượu beer, Lee uống cũng ghê, thằng hàn mới nốc cũng được, nghe chừng khó xơi nên tao là ng uống cầm chừng nhất. Nửa bữa, thằng hàn trêu là vậy hôm nay chỉ có Lee là cô đơn, Lee tìm ng yêu đi. Có lẽ men rượu làm ng ta mạnh mẽ hơn, lee đứng dậy lại ôm cổ tao bảo ng yêu đây, giới thiệu luôn cho biết mặt. Thằng hàn lại 1 phen ngơ ngác. Cuộc rượu diễn ra khoảng gần 1 tiếng rượu thì tan. Thằng hàn thanh toán tiền, kệ cho nó thanh toán, xong thì Hoa xanh cũng đứng dậy đi cùng nó lặn luôn. 3 bọn tao lại đi taxi về, Buồn có vẻ say thật thì phải. Về đến nhà trọ, Lee bảo em phải về luôn, tao gạ lên phòng nghỉ tí đã, Lee lắc đầu kêu lên sợ ko về được, hihi. Mịa, làm như tao ăn thịt người ko bằng. Diu Buồn vào thang máy, thang lên tầng 5, vừa bước ra ngoài buồn xổ luôn 1 bãi ra hành lang, đm, thôi lại khổ tao rồi...

May là hôm nay uống giữ sức, diu ẻm vào phòng, quảng ẻm lên giường. Chạy vào nhà vệ sinh kiểm cái chậu cho ẻm nôn thì ko có cái chậu trống nào, có 3 cái, cái nào cũng đầy quần áo, đm bọn này ở bẩn quen xác đây mà. Đành phải lấy trút quần áo 1 chậu bé nhất vào chậu khác, dây dợ, ren rùng rơi lỏeng xoeng khắp nền nhà tắm, tao kệ mẹ. Đặt cái chậu cạnh giường, tao bảo nôn đê, nôn hết đê cho nó nhanh tỉnh. Đứng dậy với bình nước rót cho Buồn cốc, ẻm uống ừng ực rồi nằm xuống, nhìn trần nhà, rồi khóc. Đm, đeo hiểu khóc vì cái gì nữa, tao cũng ko hỏi, kệ cho ẻm khóc chán chê, tao bảo còn cồn cào trong bụng ko, nếu có thì thò tay móc cho nôn hết đi, tí sẽ đỡ. Buồn lắc đầu, nói câu cảm ơn anh. Giờ này còn cảm ơn cái beep gì ko biết. Được tí lại ọ ọ, tao phải kéo người ra cho nôn vào chậu, tao vỗ bôm bốp vài cái vào lưng, ẻm lại ọ ọ tiếp.

Mẹ kiếp, tự dựng thành người hầu bất đắc dĩ. Rồi em cũng ngủ, tao định về phòng thì điện thoại của buồn có chuông, tao ngó lên, thấy lưu là cờ hó, tao tò mò xem cờ hó là đứa nào, bấm nghe máy nhưng tao ko nói gì, phía bên kia ăng lên buồn à, bà về chưa. Ồ, là giọng em Xanh, tao bảo ng yêu của buồn đây, buồn đang nôn tứ tung khắp phòng, thím về sớm mà dọn. Em xanh bảo thật á, thế thôi trăm sự nhờ anh, tối em ko về đâu. Mẹ nó, trốn à. Tao dặn 1 câu là nhớ quay lại clip cho anh thẩm du nhé, bọn hàn chim ngắn chắc ko ăn thua đâu nhì, Hoa xanh cười hihi bảo anh chăm sóc buồn thế nào đừng để mai công an vào gô cổ vì tội híp dâm nhé, hehe, tiết lộ cho anh là body buồn cực đẹp, đảm bảo ăn đứt Lee hàn quốc của anh. Nói xong nó tắt máy. Đm con ranh, mày nghĩ ông mày bị ỉn thế à. Tao vào nhà vệ sinh lấy cuộn giấy ra lau dọn chỗ nôn thang máy của em Buồn hồi nãy, xong việc về phòng ngồi thờ, mệt vl. Sờ bao thuốc thấy hết nhãn, lười ko muốn đi mua nên thôi đi đánh răng rửa mặt luôn. Vào giường nằm liu riu ngủ luôn mẹ mất lúc nào ko hay, quên cả tắt điện, khép cửa...

Uống rượu phê phê thì thường ngủ ngon và ngủ say như chết, còn uống rượu say ngất thì ngủ chỉ được 1 giấc ngon rồi tỉnh cả đêm đéo ngủ nổi. Khoa học gọi là chất lượng của giấc ngủ, nếu có thể ngủ thật sâu thì mỗi ngày chỉ cần 3 tiếng là đủ, cái này cần có phương pháp luyện tập. Nói vậy để thấy là tao thì ngủ say nhưng có người thì lại đéo ngủ được nữa. Tao chìm vào mộng mị thấy nặng nặng trên ngực, tao gạt ra nhưng mãi đéo gạt được, kiểu như bị bóng đè, rồi cố gắng ú ớ bật mạnh dậy nhưng ko thể nào thoát nổi. Bỗng có tiếng gọi anh, anh sao thế, anh, anh. Tao mở choàng mắt ra, thấy buồn đang ngồi cạnh giường. Tao trấn tĩnh lại, hóa ra vừa rồi là ngủ mơ, đm, mệt vl. Ơ mà sao Buồn lại ở đây, tao ngơ ngác nhìn buồn, Buồn bảo em tỉnh dậy, thấy sợ sợ ko dám nằm 1 mình. Đệt, thế đâu có nghĩa là được trèo lên giường tao ngồi như thật, lỡ ai nhìn thấy có phải là tình ngay lý gian ko. Tao ngồi dậy hít thở vài lần cho tỉnh táo hẳn. Tao hỏi em đỡ say đỡ mệt chưa, buồn bảo em đỡ rồi, cơ mà đói quá. Tao vớ điện thoại, 2h45, vừa nằm ngả lưng tí đã được mấy tiếng rồi. Tao dậy vào súc miệng rửa mặt cho tỉnh hẳn rồi vào phòng bảo đói thì giờ này cũng có gì ăn đâu, Buồn lại nói mấy quán ăn đầu ngõ mình mở cả đêm, hay anh đưa em đi ăn nhé, em ko dám đi một mình. Tao liếc mắt nhìn em. Vẫn nguyên bộ quần áo mặc lúc đi ăn, chắc chưa kịp thay, tóc tai bờ phờ nhìn đến tội. Tao gạt đầu bảo rồi, đi, anh cũng hơi đói. Khoác chiếc áo đưa Buồn ra đầu ngõ, đúng là quán này vẫn mở cửa thật, có bàn khách vẫn đang ngồi ăn. Gọi 2 bát cháo to, tao ăn hết trước, buồn ăn mãi ko xong. Tao mua luôn bao thuốc ra hút hết điếu buồn mới đứng dậy ra trả tiền, tao bảo trả rồi bà ơ. 2 đứa lững thững đi về, có tí thực vào người cũng thấy

khỏe khoắn ra hẳn. Về phòng ngồi, tao hỏi làm gì mà phải sầu bi, ko yêu nữa thì thôi, có gì đâu phải buồn thế. Ẽm cười nhẹ bảo vâng, giờ thì hết buồn rồi, say 1 trận quên luôn người đó rồi, giờ chuyển qua nhớ người khác. Tao ko rõ ý ẻm là gì nên ko hỏi thêm. Ngồi lúc ẻm kêu lúc nãy em say nôn, anh lấy chậu cho em, lấy nước cho em, lau mặt cho em, em cảm động lắm, chưa có người đàn ông nào chăm sóc em như vậy. Tao quay sang nhìn Buồn, nét mặt của em chắc là nói thật. Tao bảo có gì đâu, anh thấy bình thường mà, Buồn lại cười khế nói nhưng em ko thấy bình thường. Ễm, nghĩ bụng ko bình thường thì mời lên giường nhưng ko dám nói ra, nói ra thế thô bỉ quá. Đành bảo thôi về ngủ đi mai còn đi làm, Buồn bảo anh ngủ đi, cho em ngồi đây được ko, ở phòng 1 mình em sợ, em cũng ko đi làm chỗ đấy nữa, sẽ tìm công việc khác. Tao thờ dài, ờ đúng, chia tay rồi thì nhìn mặt nhau đéo gì nữa mà đi làm ở đấy, tao chui lên giường đắp chăn bảo thế thông cảm nhé, anh phải ngủ đây, 6h phải dậy rồi, cố ngủ tí ko mai lên mệt lắm, em ngồi chơi máy tính của anh, ko ngại thì về cầm chăn sang đây mỗi đũa 1 chăn ngủ, ko lo manh động. Buồn bảo vâng, anh cứ ngủ đi. Tao nằm, ngủ thế đéo nào được nữa, một là tỉnh mất giấc rồi, 2 là có ng đẹp cứ ngồi đực mặt ra ở kia, khó ngủ lắm. Cố nằm im, thi thoảng lại hé mắt nhìn xem buồn làm gì, thấy ẻm cầm điện thoại chán rồi lại vào máy tính của tao đọc báo xem phim, cỡ gần 1 tiếng trôi qua, thấy em quay qua nhìn tao, tao lại nhắm tịt mắt giả vờ ngủ say. Nghe tiếng em đứng dậy tao lại hé mắt ra nhìn, Buồn đi ra cửa phòng, tao đoán gần sáng rồi nên chắc ẻm đi về, ai ngờ 30s sau thấy em ôm chăn sang rồi trèo lên giường tao nằm, cuốn chăn, tự nhiên như ở nhà...

Cô nam quả nữ lại chệnh choáng men nồng. Thế là đắp chung chăn cho ấm, tay chân cũng mò mẫm sang, cơ mà chưa đến được chỗ cần đến thì bị chặn lại, Buồn nói anh ngủ đi mai còn dậy sớm đi làm, tao nhớ đến Lee lại thấy có 1 chút tự ái bèn ừ, vậy thì ngủ. Sáng dậy thấy buồn ko còn nằm cạnh, chắc là ẻm về phòng rồi. Thay đồ đi làm, đi bộ ra điểm đón chờ xe, đường còn vắng, có vẻ hôm nay đi hơi sớm. Châm điều thuốc, kiểm chỗ ngồi bệt đít xuống nhìn đường, phả vài làn khói cho ấm người, nghĩ lại hôm qua ko chén Buồn đúng là sáng suốt, ngày trước bao lần bị lằng nhằng rối rắm trong lưới tình, mới dứt được ít thời gian lại vấp vào tiếp thì mệt lắm. Có tiếng còi xe bíp bíp. 1 cái 4 bánh đỗ lại, kính mở ra, trong xe tối tối tao cũng ko nhìn rõ. Tao kệ mẹ, nghĩ chắc đéo liên quan gì đến mình. Đéo ai ngờ có giọng nữ cất lên, anh có đi nhờ ko. Giọng quen thuộc lắm, là ẻm ng yêu cũ. VI thật, đã lái 4 bánh rồi cơ à. Tao ko nói gì, quay mắt đi nhìn chỗ khác, châm điều thuốc mới. Ễm Cũ bước xuống xe rồi tiến lại chỗ tao, ẻm nói chào đồng nghiệp, từ

hôm nay chúng ta là đồng nghiệp, anh có thể đưa em lên công ty ko, em chưa quen với giờ giấc ở đó. Tao ngược nhìn, ẻm, con này đang trêu hay nói thật đây, đồng nghiệp cái beep gì. Bắt được ánh mắt khó hiểu của tao, Cũ cười nói em cũng phải đi làm chứ có gì mà a ngạc nhiên thế, vô tình đúng lúc bên anh tuyển người, vị trí phù hợp thì em ứng tuyển vào được, anh thấy có gì ko được sao. Tao đứng dậy, búng mẩu thuốc đi, nói nhẹ, được, rất được, chào đồng nghiệp nhé. Đưa tay ra bắt tay, ẻm, thảo nào đợt này mình cứ có linh cảm và lại vô tình một cách cố ý chạm chán ẻm. Thôi, ngại đéo gì, coi như bạn bè thì có sao. Tao lên xe, ẻm phóng đi vèo vèo, tao cũng chả hỏi gì về xe cộ, để coi như là 1 người đồng nghiệp mới quen, ẻm cũng hỏi tao ba thứ lằng nhằng ở công ty, tao trả lời đầy đủ cho đúng mực. Lên cty sớm hơn thường ngày, 2 đưa đi vào canteen ăn sáng, tao cố gắng giữ thái độ thản nhiên nhất, ngồi được 10p thì Lee với Béo bước vào canteen, thấy tao, Lee có vẻ rất ngạc nhiên hỏi sao đến sớm thế, Lee cũng đá mắt nhìn vào ẻm Cũ, chào chào hỏi hỏi. Lee bảo đây là người mới, vừa hôm qua phỏng vấn đó, sẽ thay cho Béo vì sắp tới Béo về hàn quốc. Lee nói mà ra vẻ rằng béo về hàn quốc rồi, còn Lee ở lại tha hồ tung tăng với tao. Đéo ai ngờ Lee đâu biết lại dắt cộ về nhà. Ếm cứ ngồi cạnh tao, cứ cười cười lịch thiệp xem chừng nhu mì ngoan hiền lắm. ẻm, chỉ tao mới hiểu được trong đầu ẻm đang nghĩ cái gì mà thôi...

Tao ngày hôm đó ít ngồi văn phòng mà ra ngoài suốt, trong đầu cứ nghĩ mông lung Cũ với Lee có bàn gì với nhau về chuỗi của tao ko đây. Ếm, nghĩ nhiều cũng ko được gì, thôi kệ cụ chúng nó vậy. Trưa ăn cơm, như thường lệ thì Lee lại bê đĩa lại ngồi cạnh tao, Lee bảo anh bận rộn ko mà ko thấy mặt ở văn phòng. Tao ậm ừ bảo bận lắm, chuyện trò tào lao, thỉnh thoảng lại có cảm giác gai gai như ai đang nhìn, ngoái cổ lại, bắt gặp ngay ánh mắt ng Cũ, ẻm đang ngồi cùng béo nói chuyện gì đó, 4 mắt chạm nhau, ẻm cười, nháy mắt tao. Định mệnh nhà nó.

Lee hỏi anh với bạn mới kia quen nhau à, tao gật đầu, Lee cười nói quen thế nào, vô tình lại vào đây gặp nhau thì vui quá còn gì. Tao trầm tư nói, là ng yêu cũ của anh đấy, một mối tình sâu đậm ngày xưa đấy. Lee há mồm oh God, thật thế á. Nhìn miệng ẻm và tiếng em kêu, đầu óc tao lại xuất hiện ngay ý nghĩ đen tối. Nhưng đang bữa cơm, lại chốn đông người, phải cố kìm lòng mà ấn thẳng bé đang có ý định vùng lên xuống. Lại nghe tiếng Lee nói, 2 người chia tay lâu chưa, bây giờ thế nào...Tao phát mặt phải giải thích lằng lằng các thứ, đến cuối bữa ăn, Lee nói con người anh thú vị thật, từ lúc yêu anh em trải qua bao điều thú vị tưởng chỉ có trên phim, ko biết sắp tới có những gì thú vị nữa đây. Ếcm,

thú vị cái ccc. Chiều đó tao đi xe về cùng mọi người, đéo đi cùng em cũ nữa. Ngồi trên xe nghe các cháu xì xào em nhân viên mới hot girl, xinh đẹp, đi 4 bánh...Tao ngao ngán nhắm mắt lim dim ngủ, Đúng là cơ duyên, trốn ko được, chạy ko xong, tự dưng bập vào em hàn quốc, rồi thì em hàng xóm chia tay ng yêu, rồi lại ng yêu cũ, mà toàn là gái đẹp, nếu bảo ng bình thường chỉ được chọn 1 trong 3 ẻm thì có lẽ ko chọn nổi vì ko nỡ loại bỏ em nào. Thế mà toàn mỗi ko đâu vào đâu, ng cũ thì ko ham hố gì quay lại được, gái hàn thì yêu cũng chỉ biết yêu thôi chứ tương lai ai nói được thế nào, em Buồn cũng thế, xa xôi quá, quê đéo gì tận nha trang. Nói thật giai đoạn này tao cũng đã bắt đầu nghĩ đến sự ổn định, bạn bè bọn chơi thân cùng cũng lấy vợ gần hết, tự dưng cũng như có cái gì đó thôi thúc mình ko lông bông nữa. Đi ăn cơm bụi xong về nằm vắt chân nghe nhạc, hút thuốc, thầm nghĩ các cụ bảo lắm mối tối nằm không chính là thế này đây. Tầm 8h thấy tiếng giày lộp cộp, đoán là chắc chỉ có hàng xóm, đúng là thế luôn. Nghe giọng em Hoa Xanh ì ềo với ai đó, chắc là nói qua điện thoại, nghe ngọt như mía, đm, nó nói thế thì giận mấy cũng thành thương, đang phê với chất giọng ngọt đấy thì nghe tiếng xì ồ xê ô lồn của thằng hàn, đm, đúng là cụt hết cả hứng. Chắc là đôi cầu nam nữ này lại về đây hành lạc rồi. Một lúc sau thấy hoa xanh chạy sang phòng tao hỏi anh ời có biết Buồn đi đâu ko, tao lắc đầu bảo em ở cùng em lại hỏi anh. Hoa xanh kêu bây giờ em mới về mà, tối qua nó ở cùng anh thì có, hihi. Bối khí, té ra là đi với thằng hàn lồn từ đêm qua đến giờ mới về, tao nhìn hoa xanh mà ko khỏi nuối tiếc, ng phụ nữ việt ngon lành thế kia sao lại để bọn chim ngắn hành hạ cơ chứ, nghĩ thế tự nhiên máu dân tộc trỗi dậy. Tao vùng dậy đi ra cửa, tao vẫy vẫy hoa xanh ra hiệu lại đây anh nói nhỏ. Hoa xanh ngây thơ lại kề tai vào miệng tao, mùi thơm thoang thoang, tao bảo thì thảo là ko có gì đâu, anh chỉ thơm má cái thôi, nói xong tao thơm chụt luôn phát....

Thằng hàn ng yêu em hoa xanh ko có tội tình gì, chưa kể tối qua nó còn trả tiền ăn, cộng với thái độ của nó cũng ko kiểu kỳ thị hống hách như mấy thằng lồn khác. Tao nghĩ trêu em Hoa xanh thế thôi, gỡ gạc tí là được chứ để thằng hàn kia nó hiểu nhầm thì cũng ko hay. Tao chụt xong quay vào nhà luôn, để ai ngờ hoa xanh nháy chồm chồm lên kêu á tên này dám lừa gạt lợi dụng bà, bà cho biết tay, ẻm lao lại nhéo tai, bẹo má tao, tao sau 1 lúc chịu đựng thì cũng phải phản kháng lại chứ, thế là 2 đứa giằng co cười sằng sặc, và ngã đổ phịch ra giường. Mặt sát mặt, mũi chạm mũi. Tự dưng cả 2 im bật rồi Hoa xanh vội vùng dậy, kiểu như nhớ ra ở nhà còn anh ng yêu hàn quốc hay sao mà hoa xanh chạy về phòng như ma đuổi. Tao nằm cười 1 mình, kiểu này quen quen, giống như

đã từng đùa với bác ninh ngày xưa.... Khoảng 9h thì hoa xanh lại mò sang kêu anh ơi ko biết Buồn nó đi đâu, em gọi điện cũng ko được. Tao ngơ ngác bảo a ko biết, tối qua buồn ở đây nhưng sáng dậy đã ko thấy đâu rồi, Hoa xanh bảo á à, tối qua ở đây cơ đấy. Ờm, tao buột miệng nói ra nhưng ko sao, tao bảo luôn là ko làm ăn được gì đâu, gọi là ở cùng phòng 1 lúc thôi, nghĩa đen hoàn toàn. Tao hỏi liệu ẻm có về quê ko, hoa xanh lắc đầu. Tao thờ dài, thôi kệ đi, ẻm ấy cũng ko phải là bị phụ tình hay gặp cú sốc gì cả nên cũng ko lo về làm điều gì dại dột, chắc là muốn đi đâu đó 1 mình để định thần, định hướng lại thôi. Tao bảo với Hoa xanh như thế rồi hỏi ng yêu em về chưa, hoa xanh kêu về lâu rồi, tao cười nói anh hỏi thật nhé, nghe nói bọn hàn chim ngắn lắm, thằng ng yêu em liệu có thể ko. Hoa xanh cũng chả ngại gì mà tủm tủm cười kêu ngắn hay dài phải có thước đo, anh bảo bọn hàn ngắn thì anh chắc dài lắm nhỉ, hihi. Vãi lều con ranh, ko phải dạng vừa đâu. Tao bảo lại là của anh thì đủ dùng, đủ làm cho gái hàn ngây ngất, hehe, em có muốn thử ko. Hoa xanh lè lưỡi kêu gớm, hay ho lắm mà khoe đấy nhỉ, em về ngủ đây...

Tao cũng đóng cửa, tắt điện lên giường. Nằm cuộn chăn xem điện thoại 1 lúc thì cay mắt, vẫn giữ thói quen như vậy bấy lâu nay, cứ tầm 10h là ngủ, điện thoại rời tay lúc nào ko rõ. Mê man chịch choạc với cả Britney spear thì nghe tiếng gõ cửa cồng cộc, đáo biết là mơ hay ngủ, 1 lúc lại thấy tiếng gõ cửa, tiếng gọi thì thảo gọi anh ơi, anh ơi, tao mở mắt, lắng tai nghe, cầm điện thoại xem, hơn 1h đêm rồi. Tao hỏi to ai đấy, nghe giọng bên ngoài kêu em , em Buồn đây...Ờm, đi đâu giờ này mới về, mà về còn gọi tao làm đáo gì ko biết. Tao lồm cồm dậy bật điện, mở cửa, buồn đứng ở ngoài cửa co ro, tao hỏi sao giờ mới về, buồn bảo em đi chơi về muộn, điện thoại hết pin từ tối, gọi con Hoa xanh nửa tiếng rồi mà nó ngủ như chết, bí quá lại sang gọi anh, hihi. Tao bảo vào phòng đi kéo lạnh, con gái con lú đi chơi nửa đêm gà gáy mới vác mặt về là thế nào. Buồn cười nhẹ kêu anh nói giống như bố em ý. Tao vẫn đang bức dọc vì dở giấc ngủ, đáo nói nhiều nữa, leo lên giường cuộn chăn xong tao mới bảo thế lại định ngủ ở đây à... Buồn thản nhiên nói vâng, hôm qua ngủ ở đây tí hôm nay ngiên luôn rồi.

Gì chứ gái thì ko bao giờ tao biết sợ. Chưa kể đã quen hơi nhau từ đêm qua. Tao tự tin kéo buồn xuống nằm cạnh, tao hỏi ẻm hôm nay đi đâu mà giờ mới về, Buồn kêu đi qua nhà mấy đứa bạn linh tinh chơi rồi tối có đứa rủ đi bar nên về hơi muộn. Buồn hỏi em có làm phiền anh ko, tao bảo thực ra là có phiền, nhưng cứ coi như là không đi. Buồn gối đầu vào vai tao, tao bảo em đừng nằm sát anh quá, anh ko chịu được đâu đấy. Buồn ko nói gì, thờ nhẹ nhẹ. Tao lại hỏi

han vài câu rồi tự dừng kể qua chuyện hôm nay gặp ng yêu cũ ngày xưa ở cty, và lại thành đồng nghiệp, nó làm cùng nhóm Lee luôn, thấy ái ngại quá. Buồn nghe xong nói mỗi 1 câu, ko thì anh nghỉ chỗ đó đi kiếm chỗ khác. Đm, nói như lồn, tao đéo buồn nói lại gì nữa, thấy tiếng thở của ẻm chậm chậm đều đều, hình như chìm vào giấc ngủ rồi chẳng. Sáng hôm sau tỉnh dậy, lại đéo thấy Buồn đâu nữa, tao thay đồ xong đi ra bấm thang máy, nghĩ thế nào sang gõ cửa phòng Hoa Xanh xem buồn về chưa, thấy Hoa xanh mở cửa, tao hỏi buồn đâu rồi, Hoa xanh kêu đã về đâu, đi đâu ko biết. Ớ đệt, tao nhìn Hoa xanh xem thái độ có phải đang trêu đùa hay ko nhưng ko giống là đang đùa cợt lắm. Tao bước vào trong phòng nhìn nhìn quanh, đúng là ko thấy Buồn đâu. Thang máy đã lên, tao vội quay ra vào thang, đầu óc mông lung, đm con ranh này đi đâu ko biết. Thang xuống tầng 1, lấy điện thoại bấm gọi cho Buồn, vẫn là tò tí te ko liên lạc được. Trời mùa đông 6h vẫn chưa sáng, đéo hiểu sao trong lòng tự nhiên có ý nghĩ gì đó rờn rợn... Ngày hôm đó làm việc cũng đã quen hơn với sự xuất hiện của ng yêu cũ. Lee vẫn giữ 1 thái độ chừng mực với tao, có lẽ là sợ ông chú phó giám đốc, chỉ đến giờ ăn cơm thì mới qua rủ tao đi ăn rồi 1 đũa kiếm 1 góc ngồi thì thảo, thỉnh thoảng tao cũng bắt gặp mấy ánh mắt khó chịu của bọn Hàn, nhưng kệ mẹ chúng nó thôi. Lee bảo có phim gì đó mới ra mắt, tối 2 đũa đi xem nhé. Tao ok, Lee bảo rủ cả bạn mới mà là cũ của anh kia đi luôn cho vui được ko. Tao liếc mắt nhìn qua, mẹ mày, định thăm dò ông chứ gì, tao bảo thế thì khỏi, 2 em đi đi, anh ở nhà. Lee trố mắt hỏi sao thế. Tao bảo trái tim anh bây giờ chỉ có mỗi hình bóng em thôi, anh ko muốn có gì khác chen vào nữa. Đmm à, dân tộc định trêu kinh à, tao chém 1 câu như thế, Lee đỏ bừng mặt, tao đưa tay lên bẹo nhẹ má ẻm 1 cái, thấy nóng ran. Hehe. Tao đứng dậy bê khay đi cất, đi qua chỗ ng yêu cũ, nó thò chân ra ngang, vl, tí nữa thì sắp mặt. Tao quay lại nhìn nó, nó vẫn nở 1 nụ cười thánh thiện giống hệt ngày xưa. Chiều về nhà tắm giặt hàng hoàng rồi ra huýt sáo cho khô tóc, thấy Hoa xanh đi làm về, ẻm hỏi đi đâu mà bảnh bao thế kia, tao cười gian dân nói đi trả thù dân tộc, gái việt để trai hàn dày vò bao lâu, nay chỉ biết dùng tấm thân mỏng manh này hết sức mà chà đạp gái hàn cho hả lòng đất nước. Hoa xanh cười khinh khích kêu tiếc quá nhỉ, tấm thân mỏng manh coi chừng bị gái xứ lạnh nó thất cho tóp người đấy nhé. Đm, con ranh này đúng là coi thường ông, rồi, có cơ hội mày sẽ biết tay ông, à ko, phải nói là biết chim ông. Tao hỏi Hoa xanh là buồn gọi điện lại chưa, hoa xanh bảo vẫn ko gọi được, con hãm này định đi tu hay đi đâu ko biết. Tao ngẫm nghĩ, thấy lòng bồn chồn, lo lắng, tối qua đéo biết người nằm ngủ cùng mình là thế nào nhỉ

Lee gọi điện báo qua đón em ý, tao xuống bắt taxi qua, chờ 1 lúc Lee mới xuống, ăn mặc như diễn viên, chất vl. Tao nhìn lại mình hình như hơi đơn giản thì phải, nhưng thôi, kệ mẹ nó vậy, mình đúng theo phong cách của mình thích là được. Vào rạp phim, thế đeo nào hôm nay rạp toàn đôi đôi cặp cặp, xem thì ít mà hôn hít nhau thì nhiều, Lee ngồi xem chăm chú lắm. Tao thì thoảng thò qua rờ đuôi tí mà em toàn đẩy tay. Chờ mãi thì cũng hết phim, giờ thì đến lượt tao đóng, dắt ngay vào nhà nghỉ gần nhất, đóng phầm phập, này thì nổi đau đất nước, này thì khi nãy gạt tay anh, này thì silicon. Tóm lại là phê như con tê tê. Tao gạ Lee tối về phòng tao ngủ, trong cơn phê, Lee đồng ý. Thôi đệt, tao thấy hoang mang, ko biết là mình đang giải quyết nổi đau quốc gia hay là đang bị nữ nhân ngoại quốc đè ép đây. Về phòng nằm ôm nhau 1 lúc thì lại quần tiếp, đm, Lee kêu to quá mức cho phép, mấy lần tao phải lấy gối bịt mặt em. Đến lúc xong xuôi, tao hỏi em sao nãy kêu to thế, Lee chỉ cười nói em ko nhớ, em có thấy to gì đâu. Vl hồn nhiên. Lao động nhiều thì mất sức, đến tầm 9 rưỡi Lee bảo đi ăn, tao ok, biết được là có quán mở muộn lần trước buồn dẫn đi lúc nửa đêm rồi nên ko lo thiếu đồ ăn, đi lúc nào chả được. Nghĩ vậy bỗng dừng lại nhớ đến Buồn, tao ra cửa hút thuốc chờ Lee mặc lại, chỉnh trang lại quần áo. Ngó sang phòng hàng xóm thấy có ánh đèn qua khe chân cửa, chắc có ng ở nhà, tao lại gõ cửa cộc cộc. Vài hồi ko thấy ai thừa, tao quay lưng lại vô tình huých mạnh khuỷu tay vào cánh cửa, thấy cửa bung ra, ô vậy là cửa khép chặt chứ ko phải đóng. Tao ngó vào phòng, ko thấy ai, tao gọi vài câu, ko thấy gì. Nghĩ bụng chắc bọn nó ở nhà nhưng đi ra ngoài mua gì cũng nên. Trở lại phòng, thấy Lee đã chỉnh tề, tao bảo đi ăn thôi cần gì kỹ thế. Lee kêu ăn xong em về luôn, phải gọn gàng như vậy tránh để Béó phát hiện ra là ở bên anh quần nhau, mang tiếng. Hơ hơ, đm, yêu nhau thì địt nhau là điều đương nhiên, có phải vụng trộm đeo gì đâu mà sợ nhì. Mà thôi, người hàn chúng nó biết đâu có suy nghĩ riêng, kệ mẹ chúng nó vậy. Đi ăn, tao gọi cho 2 bát miến to, bảo Lee là ăn cái này ngon miệng nhưng nghèo dinh dưỡng nên ko lo béo, cứ ăn thoải mái, em ngh lời húp sùm sụp khen ngon. Hết bát thì đứng dậy đi luôn 1 ông taxi ở đây, Lee bảo cuối tuần em sang rồi ở bên anh nhé, hihi. Mẹ, tao ngửa mặt lên nhìn trời, ông cha tao đã bị giặc mỹ giặc pháp đàn áp, có lẽ tao cũng ko thoát được kiếp ấy, giờ là bị con giặc cái hàn quốc này bóc lột rồi... Lững thững về phòng, ra khỏi thang máy, linh cảm có gì đó ko ổn, tao quay nhìn sang phòng hàng xóm, thấy cửa khép hờ, tối om. Đm, có đứa nào về rồi chẳng, tao gọi Hoa Xanh ơi, gọi 2-3 câu ko thấy thừa, tao tiến lại đẩy cửa phòng ra rồi bước vào trong, phòng lớn tắt điện nhưng phòng tắm có ánh sáng qua ô kính đục, cửa phòng tắm khép kín. Nghĩ chắc đứa nào đang tắm nên thôi, tao quay

ra đi về phòng ko lại mang tiếng rình mò con nhà người ta tắm thì ê mặt. Về phòng vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng giày cồm cộp quen thuộc, chắc là của hoa xanh rồi, tiếng bước chân hơi vội, tao chưa kịp ra cửa thì hoa xanh đã bước đến cửa phòng tao, mặt tái mét, tao hỏi sao thế em, trong đầu nghĩ ơ hoa xanh đây thì chắc đũa đang tắm là Buồn rồi. Hoa xanh lấp bắp kêu anh ơi, có đúng là tối qua Buồn ở phòng anh ko....

ao gạt đầu rồi hỏi lại có chuyện gì. Hoa xanh kêu có đũa vừa gọi cho em hỏi có phải bạn của buồn không, nó tự xưng là y tá ở viện X, bảo buồn đang nằm trong viện cấp cứu, bất tỉnh từ sáng hôm qua, điện thoại hết pin ko biết mã nên ko gọi được. Lúc tối em dùng số lạ gọi thì thấy có chuông nhưng ko có người nghe, y tá kêu là nhờ gọi số lạ nên mới có số để biết mà liên hệ. Ơm, tao bảo đéo đùa đâu nhé. Hoa xanh mặt nhìn nhìn tao bảo anh đùa hay em đùa, có đúng tối qua Buồn ở phòng anh ko. Tao bảo đúng mà, tầm hơn 1h đêm, nó gõ cửa gọi mấy câu anh mới dậy, nó bảo gọi em mãi ko được, ở ngoài lạnh nên gọi anh, anh còn ôm nó ngủ đến sáng, sáng dậy thì ko thấy nó đâu. Xanh mặt tỏ vẻ ngờ ngờ hỏi thế nó đi đâu được nhỉ, mà cái đũa xưng y tá kia sao biết số lạ của em được. Tao hỏi Xanh, em vừa đi đâu về, sao phòng em khép cửa để điện tối om thế. Xanh lúc này mới quay lại nhìn phòng kêu ơ em đi mua ít đồ, nhưng em vẫn để điện mà. Tao bảo luôn khi nãy anh thấy tắt điện tối om, anh đi vào thì thấy điện phòng tắm sáng, hình như có ai đang tắm. Hoa xanh bảo anh đừng đùa em. Nói xong ẻm đi vào phòng, tao đứng ngẩn ngẩn, mẹ kiếp, mọi thứ sao hoang mang thế nhỉ, tối hôm trước cũng ngủ với buồn, hôm đó vì ẻm say, tao còn chăm em nôn, đương nhiên thật nhưng mà tối qua, giờ tao nghĩ lại thấy cứ ảo ảo thế đéo nào ấy. Đang mãi suy nghĩ bỗng nghe tiếng thét to Á Á của Xanh. Tao giật mình bước nhanh về phía phòng xanh, tao hỏi to có chuyện gì, xanh chỉ chỉ vào trong phòng tắm kêu có con bướm to lắm. Tao bảo thế có gì mà sợ, tao chậm rãi tiến vào ngó, Ơm dù đã biết mà vẫn có chút giật mình thật, con bướm to bằng 2 bàn tay đặt trên cái quần áo, thế đéo nào tầng 5 vẫn có bướm vào cơ à. Tao bảo xanh lấy cái gì xua nó đi là được, xanh lắc đầu kêu em sợ lắm. Đúng lúc đó thì điện thoại xanh đổ chuông, xanh cầm máy xem rồi bảo lại là đũa khi nãy kêu y tá này anh. Tao bảo đưa anh nghe cho, tao nghe máy, đầu kia có giọng nữ alo alo, anh là bạn của buồn phải ko, anh qua ngay viện đi nếu ko thì ko kịp nữa...Tao cảm nhận trong giọng nói có sự sốt sắng gấp gáp thực sự, tao bảo được, tôi qua ngay đây...

Tao chờ Xanh qua viện, Ơm, đúng là Buồn. Vị y tá bảo Buồn bị xe tông hoặc là cố tình lao vào xe thì ko biết, có người chở Buồn vào viện xong đi luôn, để lại

tư trang túi xách các thứ. Kiểm tra ví thấy có nhiều tiền mặt, giấy tờ, điện thoại. Buồn nằm bất tỉnh từ sáng qua, bệnh viện đang định liên hệ với công an địa phương theo địa chỉ giấy tờ tùy thân. Bọn tao hỏi tình hình thì y tá bảo vẫn đang cấp cứu, xem ra khó lòng qua khỏi. Tao và xanh đều chết lặng. Xanh vội vàng gọi điện cho người nhà Buồn... 3 hôm sau, khi mà người nhà Buồn chuẩn bị thủ tục cho em về quê, lúc này được phép người vào thăm. Tao cũng xin vào thăm 1 chút, tao vào, ngắm nhìn gương mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, ống thở loằng ngoằng mà thấy thương xót vô vàn, tao khẽ cầm tay em, thì thầm rất nhỏ rằng có phải tối hôm đó em về thăm anh ko, bỗng thấy tay em khẽ rung động, 1 lúc thì thấy mắt em từ từ mở, tao sợ vl, nghĩ đến lần tỉnh dậy sau cùng trước khi thăng chưởng. Tao vội chạy ra gọi y tá, y tá vội chạy gọi bác sĩ. Tao bị tổng cổ ra ngoài, cả đám áo xanh áo trắng chạy đi chạy lại, ấy vậy mà Buồn lại tỉnh luôn mới hay. Bác sĩ báo bệnh nhân đã tỉnh lại, phép màu đã xảy ra, tao với xanh ôm nhau chặt muốn ngạt thở, lúc này mới thấy thấm tình đồng chí... 1 tuần sau Buồn được ra viện, ngoài việc gầy hơn và có mấy vết xước sướt, còn lại mọi thứ nguyên vẹn như trước. Tao vẫn耿耿 ngơ mãi ko hiểu tại sao tối đó lại nằm ngủ với buồn được, có lẽ là ảo giác. Hôm buồn ra viện tao ko gặp được vì vẫn phải đi làm, buồn được gia đình đưa về nhà trang luôn, Xanh kể lại với tao là buồn cứ đòi gặp anh đã rồi mới về, Xanh phải động viên mãi, hứa là hôm gần nhất sẽ dẫn anh vào nhà trang chơi thì Buồn mới nghe. Béó về hàn, ng yêu cũ nghiêm nhiên trở thành chân quan trọng, bằng vè bề ngoài, bằng sự lọc lõi thông minh, Cũ lấy lòng hết cả công ty, từ hàn cho đến việt. Riêng tao thì ko, tao vẫn giữ 1 khoảng cách, tao đã từng yêu say đắm, nhưng đó là ngày xưa, giờ thì khác. Tao vẫn giữ thói quen trưa trưa đi ăn cơm cùng Lee, 2 đứa cười cười đùa đùa với nhau, cái gai mang tên ng yêu cũ dần dà cũng trở nên quen thuộc, tao kệ. Vậy nhưng ng cũ thì ko kệ tao, em đối với tao dùng 1 thái độ khác với những người còn lại, ko biết là vì cái tình cảm rơi rớt của ngày xưa hay vì muốn phá tao với Lee. Trưa thứ 6 đi ăn cơm, tao xuống trước do Lee bận, vừa ngồi xuống chưa ấm đít thì thấy người cũ bê khay cơm lại ngồi đối diện, tao hỏi hình như các hôm em ngồi chỗ khác thì phải, ng cũ cười nói vâng, từ nay em thích ngồi chỗ này. Tao ko nói lại nữa, kệ mẹ mày, Lee thường là ngồi cạnh tao, mày ngồi đối diện thì cho mày ở đấy mà xem bọn tao chim chuột. 1 lúc sau Lee mới xuống, Lee đưa mắt nhìn về chỗ tao rồi hớn hờ bê cơm ra, Lee đặt khay cạnh tao rồi nói tự nhiên ơ tình cũ ko rủ cũng đến à...

Chắc ng cũ cũng bất ngờ vì câu nói rất việt của Lee. Nhưng em cũng xoay xở nhanh ko kém, em bảo vô tình vì hết chỗ ngồi, tiện thể ôn lại kỷ niệm chứ ko có ý gì. Rồi tao ngồi nghe 2 đứa nó nói chuyện với nhau, đm, toàn chuyện ba lăng nhăng cơ mà xem ra có vẻ hợp ý nhau lắm. Lại chả thế, con ng yêu cũ của tao đầu óc bá mẹ nó đạo rồi, cỡ như Lee chắc chỉ giống nó hồi sinh viên thôi. Tao thấy có gì đó tội nghiệp Lee, chắc phải khuyên bảo Lee tránh xa con yêu nữ kia ra mới được.

Tối đó Lee qua tao sớm, 2 đứa tắm chung mới vl, công nhận ngực giả nhìn đẹp thật, giá mà ngực thật đẹp như giả thì phải tốt ko. Lee sống thoải mái lắm, phong cách như kiểu kiếm tiền ở việt nam dễ quá mà chi tiêu thì lại rẻ thì phải, có vài lần tao hỏi lương của em được bao nhiêu, em ko nói mà bảo cho anh đoán, tao bảo đoán thế nào được, em cho 1 cái mốc đi rồi anh đoán trên hay dưới nhé, Lee bảo vâng, em nghĩ nghĩ rồi kêu mốc em đặt ra là 6000\$, theo anh là trên hay dưới. Tao cười nghĩ vậy là loanh quanh tầm 6k \$, gấp 6 lần tao rồi. Thế rồi lại đề cho em xuống nằm dưới mà đã chứ đoán làm sao nữa. Đi ăn đi chơi về rồi Lee ngủ ở phòng tao, giờ thì chắc sao ngại với ai nữa rồi. Lại choạch nhau 2 phát mới ôm nhau ngủ, trong lúc thiêu thiêu tao bảo Lee đừng có chơi với ng yêu cũ của tao, dễ bị nó dắt mũi lắm, Lee phì cười bảo anh nghĩ em khờ khạo lắm à, để xem ai dắt mũi ai, em là cháu của giám đốc, thích thì đuổi việc bạn ý lúc nào chẳng được. Đm, lời này là nói thật rồi, tao hỏi lại ơ thế thì em thích đuổi việc anh lúc nào cũng được nhỉ, Lee rúc vào lòng tao khúc khích nói anh thì khác, em lúc nào cũng ở dưới anh mà. Hôm sau dậy sớm, Lại phải làm 1 cuộc nữa cho tề cờ him rồi mới thả cho Lee về, Lee bảo hôm nay công ty có tổng kết cuối năm của toàn người hàn thôi. Ừ thì để nó đi, tao hỏi tối lại về đây ngủ chứ mà em chỉ cười. Nửa buổi sáng, trời nắng đẹp, nằm kênh cang ở nhà cảm thấy có lỗi với trời quá bèn lượn vào facebook xem có cháu nào rảnh háng để rủ đi chơi. Bỗng hoa xanh chạy sang bảo anh ơi, về nha trang chơi ko, tuần sau em về. Tao lẩn tẩn, đi chơi cũng thích cơ mà đi thế này chả thuộc cái thể loại gì, chả nhẽ xin nghỉ vài ngày đi chơi à, việc thì cả đồng. Hoa xanh kêu em về chơi 1 tuần, anh có đi cùng em thì đi, em cho ở nhờ đỡ mất tiền khách sạn, hehe. Tao lắc đầu bảo để khi khác vì đợt này đang nhiều việc.

Tối hôm đó sao thấy Lee qua, cả ngày chủ nhật cũng ko thấy qua, tối chủ nhật tao nhắn tin hỏi han thì sao thấy trả lời. Tao cũng ko nghĩ nhiều. Sáng thứ 2 đi làm bình thường, lên cty ko gặp Lee đâu, đến gần trưa thì thằng hàn quản lý gọi tao vào phòng nói chuyện, nó bảo xin lỗi, có một số vấn đề nên mày phải nghỉ việc ở đây, tao nghe thấy giật hết cả mình, tao bảo có phải vì liên quan đến việc yêu Lee. Thằng hàn gật đầu bảo xin lỗi, quyết định từ trên, tao cũng nói giúp

mày rồi nhưng ko được, giám đốc bảo sẽ giới thiệu cho mày một chỗ khác...Tao hỏi hôm nay ko thấy Lee đi làm, thằng hàn nói cái đó lúc nào mày hỏi Lee nhé, nhưng tao đoán chắc Lee cũng ko được ở VN lâu nữa đâu....

Thế đấy, chuyện với gái Hàn đến nhanh chóng mà đi cũng bất ngờ như vậy. Tết năm đó Lee về Hàn Quốc, cơ bản thì sau đó coi như ko còn liên lạc với nhau nữa. Tao lại sống độc thân một thời gian, yêu thương bản thân mình hơn và định hướng về cái sự yên bề gia thất, thế nhưng dòng đời nào êm ái như dòng sông...

Hôm đó tao gặp 1 em tinder ở quán café nhạc sống, ẻm bảo tao hát tặng em bài, tao lên hát, ca mà run, nhưng thế beep nào lại có 1 đứa con gái khác trong quán lên tặng hoa, hát xong tao xuống và tiến lại bàn ng tặng hoa tao, ẻm ngồi 1 mình, tao bắt chuyện hỏi sao lại ngồi đây 1 mình the, em ko ko trả lời.... Tiếng MC giới thiệu người tiếp theo, tao cũng cười chào ẻm và về lại bàn ngồi với em tinder kia. Em tinder bảo cậu mới hát mà đã co fan hâm mộ ngay được, xem ra sát gái ko phải vừa. Tao vẫn run, cơ bản chưa hát chốn đông người thế bao giờ. Không gian quán cởi mở, hẹn gặp buổi đầu nên tao cố tình chọn chỗ này, tuy nhiên xem ra ko đủ yên tĩnh để nói chuyện, tao gợi ý tinder đi ăn gì đó tìm không gian khác, tinder đồng ý. Đứng dậy đi ra ngoài, qua bàn em tặng hoa khi này, tao giới thiệu với ẻm rằng tinder là ng lần đầu hôm nay gặp, hẹn nhau ở đây, ồn quá nên ra ngoài, em có muốn đi cùng bọn anh ko. Em tinder có vẻ ko hài lòng lắm, bỗng thấy em Hoa kia đưa điện thoại lên có dòng chữ, em ko nói được, có phiền ko. Tinder cũng nhìn thấy chữ, chắc cũng thương cảm nên nói đi cùng bọn tớ cho vui, vậy là Hoa gật đầu... 3 người đi ăn nem rán, uống trà chanh. Thực là hơi cảm giác bất tiện vì Hoa ko nói được, Hoa dường như hiểu ý gõ mấy chữ hai người cứ thoải mái, ko cần bận tâm đến tớ rồi cho tao và tinder xem. Mẹ, bảo thế chứ thoải mái làm sao được. Vậy là 1 cuộc trò chuyện kỳ lạ diễn ra, tao lấy số zalo của 2 ẻm rồi kéo vào nhóm, cả 3 ngồi chat gõ chữ trong nhóm. Có vẻ Hoa thấy vui hơn, bấm nhanh lắm. Người ngoài nhìn vào chắc nghĩ 3 đứa dở, cứ chăm chú điện thoại xong thì thoảng lại cười. Ngồi khoảng hơn tiếng, làm quen hết tên tuổi công việc thì Hoa bảo phải về, Hoa đi taxi về, hẹn lần sau có duyên lại gặp. Lúc nào tao với tinder mới bắt đầu mở mồm lại nói chuyện với nhau. Tinder khen hoa xinh, đáng đẹp, ăn mặc chất, chỉ tiếc là ko nói được, thật là tiếc quá. Tao tranh thủ khen tinder vài câu bảo rằng so với hoa thì tinder cũng là một 9 một mười, ai ngờ tinder hỏi thế ai 9 ai 10. Tao khó xử quá Thôi đành dối lòng với em Hoa mà mở mồm nói tinder rằng em là 10. Tinder cười tít mắt. 2 đứa cũng đứng dậy, tao bảo thôi về chứ hay thế nào. Tinder kêu vâng, xong lại bảo hay là đi lượn vài vòng phố đi anh, lâu rồi em ko ra ngoài, bí lắm ý. Gì chứ xăng xe anh đây, thế là chở ẻm đi từ cầu giấy lên hồ Tây vòng ra xã đàn đến Mỹ Đình rồi về. Tinder kêu cảm ơn anh, mai lại đi tiếp nhé, tao cười, gật đầu bảo nếu ko mưa. Buổi đi chơi đầu tiên khá thú vị, lâng lâng trong đầu cảm giác tươi mới, bỗng có tin nhắn, tao lôi đt ra xem, thì ra là em Hoa khi này, em hỏi anh về chưa, tao trả lời anh đang trên đường về, Hoa nói em mời anh đi ăn đêm đc ko, bù lúc này anh mời em ăn nem, tao lưỡng lự, ngó đồng hồ, đã 10h30 rồi Tao dừng xe nhắn tin cho đúng luật, tao bảo giờ này ăn gì được nhỉ, Hoa trả lời

ăn gì thì ăn, tùy anh, em mời được. Tao bực bực nhẩn thế ăn em có được ko. Hoa ko trả lời, chết mẹ, có vẻ quá trớn rồi. chờ 1 phút ko thấy phản hồi, tao nghĩ thôi chắc nó chặn mình rồi, tao đi tiếp, đi được 5 phút thì có tin nhắn, tao lôi điện thoại ra xem, là Hoa, Hoa nhắn anh có chắc ko, 1 đĩa khiếm khẩu tật nguyên như em anh cũng muốn ăn sao. Tao nhắn lại anh xin lỗi, anh đùa thôi, nhưng mà việc em ko nói được ko làm giảm sút giá trị con người em đâu, em xinh lắm. Hoa gửi hình cười hihi, rồi nhắn anh có qua ko thì em chờ, đi ăn gì đó, hôm nay anh hát nghe cảm động, em rất thích. Tao bấm bấm trả lời thì bỗng có tiếng còi xe bip bip tao ngẩng mặt lên nhìn, thôi rồi... Trời đất như cuồng quay, trăng sao loạn xạ ngậu. Nằm dạng chân dạng tay im lìm, đeo rõ mình chết hay chưa, chỉ thấy cơ thể bỗng bình nhẹ bằng. Rồi nghe tiếng chửi đồm mày đi đứng thế à, tiếng chửi kéo tao về thực tại, khẽ quay đầu sang nhìn, chiếc xe tải với vệt phanh đen xẹt trên đường, tao cố ngồi dậy, nhìn người ngợm chân tay mình đeo sứt mẻ tí nào, sượng quá tự phì cười, may vl. Lão tài lại hỏi mày có sao ko, đi đứng như củ cặc, tí nữa thì oan nghiệt, tao tỉnh táo hơn đứng dậy xin lỗi riu rít, dựng xe dắt lên vỉa hè, đám đông giải tán, lão tài cũng phóng đi, tao mở điện thoại, rút thuốc ra hút, giờ mới biết là mình vẫn sống. Xem tin nhắn thấy Hoa nhắn mấy tin anh qua chưa, anh ko qua à. Tao chụp vệt phanh đen xì trên trường rồi gửi cho Hoa và nhắn mãi bấm đt với em, tí nữa thì lên thiên đường. Hoa phản hồi luôn hỏi anh đang ở đâu, tao trả lời cổng trường quốc gia, Hoa bảo anh ở đấy em qua. Tao ngồi phệt xuống vỉa hè, giờ mới thấy đau đau ở chân chỗ khi nãy bị xe đè lên, xem tay thì cũng có vài vết xước. Hút hết 2 điếu thuốc thì Hoa qua, xe khựng lại chỗ tao đang ngồi. Tao ngẩng mặt nhìn lên thấy quần sooc jean ngắn lại rách rách phô cả cặp chân, đùi trắng mịn, áo khoác mỏng mỏng có mũ cũng ko che được dáng người thật đẹp, trong phút chốc tao nghĩ thật đáng tiếc, người đẹp thế này mà lại câm. Bỗng nghe giọng nói Anh có sao ko ? Ồ đệt, thế là thế nào Giọng nói rất chi là dễ nghe, tao nhìn ẻm, vẻ mặt em sốt sắng và hỏi lại anh có sao ko, tao bảo ko sao, xước sát tí tẹo, hơi đau chân, ngồi nghỉ tí là ok, mà em sao lại nói được rồi. Hoa mỉm cười trả lời lúc nào thích nói thì nói, ko thích thì lại ko nói. Hoa ngồi xuống ngó chân ngó tay tao. Tao bảo thôi để khi khác thì đi ăn sau nhé, giờ muộn rồi em về ngủ nghỉ đi, tí anh cũng về luôn, định ăn em nhưng cơ thể kiểu này chắc ko ăn được mà lại bị em ăn cũng nên. Hoa phì cười bảo giờ vẫn còn đùa được à, thôi được rồi, đi về đi, em đưa anh về, tao lắc đầu, tao bảo anh ổn, đi được. Hoa lại bảo rồi thế thì em đi theo anh về, anh về đến nhà anh thì em quay lại, ko bàn nhiều. Vậy là 2 đứa đi về nhà tao. Tao ở trọ 1 mình ở 1 căn chung cư mini. Gọi là chung cư cho oách chứ thực ra chỉ có 5 tầng, mỗi tầng có 2 phòng, mỗi phòng rộng tầm 40m², được bố trí 2

phòng ngủ, 1 phòng khách, 1 bếp nhỏ, cơ bản là chật. Tao ở trên tầng 5, trẻ khỏe phải ở trên cao cho thoáng, có thang máy nên cũng ko ngại đi lại. Về đến chỗ tao thuê, tao bảo lên chơi tí ko, Hoa có vẻ chần chừ hỏi anh ở cùng ai, tao bảo có 1 mình thôi, đừng ăn anh nhé, Hoa lại cười nhẹ nói vâng, em lên ngó xem có phải ổ chuột ko...

Phòng tao ít đồ, đơn giản, nói chung ko làm Hoa thất vọng, Hoa ngó ngó loanh quanh 1 lượt, tao bảo ngồi chờ anh đi pha cốc café nhé. Hoa ngồi ghế chỗ phòng khách, cầm mấy đồ ngộ nghĩnh trên bàn mân mê hỏi anh ở 1 mình thế này tốn tiền thuê nhà lắm nhỉ. Tao bảo ừ, cũng hơi lãng phí, nhưng như vậy thoải mái hơn, anh quen ở thế từ hồi sinh viên rồi. Café tan sẵn nước nước pha bằng cái thì xong, tao bê 2 cốc ra mời Hoa 1 cốc, tao hỏi sao khi nãy ở quán em bảo e ko nói được, suốt lúc ăn nem cũng ko nói gì, Hoa cười kêu em thích thế, xem người ta đối xử với em ra sao. Tao nhìn em bảo à thế ra giờ mặc quần rách te tua giả nghèo giả khổ cũng là thử lòng anh xem sao phải ko. Hoa lắc đầu, mặt tỏ vẻ ko thích đùa nữa, Hoa kể hôm nay em hẹn 1 người ở quán đó, em ngồi chờ cả 2 tiếng mà người ấy ko đến, 2 tiếng ngồi chờ 1 mình em ko nói câu nào. Lúc anh lên hát, em định tặng hoa rồi về, ai ngờ anh lại rú như vậy, xong đi ăn anh lại nghĩ ra trò chat nhóm, hài phết, em thấy ấn tượng với anh... À, hóa ra là thất tình. Người đẹp thế này cũng thất tình nhỉ. Tao nghĩ vậy nhưng ko nói ra, bỗng thấy Hoa hỏi anh thì sao, hẹn gặp bạn tinder đấy buổi đầu à, tao ừ, hỏi em có biết tinder ko, Hoa nói có biết, cũng chơi nhưng xóa rồi, toàn bọn mất nét gạ chịch. Tao cười khà khà. Phòng tao có ban công, tao đứng dậy cầm cốc café bảo anh ra ban công hút thuốc, Hoa bảo em cũng thích ngồi ban công, cơ mà chỗ em ở tận tầng 3 mấy, nhìn xuống chẳng thấy gì. 2 đưa ra ban công ngồi, tao bảo Hoa kể nghe chuyện chờ người 2 tiếng đi, Hoa ban đầu bảo ko có gì, tao dẫn dắt thêm tí rồi thì Hoa cũng kể. Ng yêu Hoa là con 1 ông cấp to, yêu nhau được 2 năm rồi, dạo gần đây gia đình hoa có vấn đề, kinh tế suy sụp, phía bên kia nghe chuyện ngăn cản ko cho yêu nữa, và thằng beep kia cũng nghe lời bố mẹ, phũ phàng nói chia tay. Hoa hẹn gặp nó đến nói chuyện cho rõ ràng lần cuối, ban đầu nó ok xong rồi nó ko đến... Tao thở dài, vậy là vấn đề giàu nghèo ko đến được với nhau, tao cũng đã từng như thế. Hoa kể xong, tao quay sang nhìn hoa, vẻ mặt bình thản đến lạ. Hoa nói em cũng chẳng tiếc, chẳng thương, chẳng níu kéo gì, thôi kệ những người như thế, vì em biết còn có những người như anh. Tao phì cười nói em đã biết gì về anh đâu, muộn rồi, em có phải về ko. Hoa bảo hiện cũng đang ở 1 mình, bố mẹ đi công tác đâu tận sài gòn, à mà nói công tác cho oai nhưng là đi vào đó vay tiền trả nợ anh ạ. Rồi Hoa lại kể chuyện nhà em làm gì, trước giàu thế nào, mới bị thế nào, giờ bề ngoài vẫn nhà

vẫn xe đầy đủ nhưng thực tế đang vất vả chèo chống lái, câu chuyện cứ được kể rồi Hoa dựa vào vai tao lúc nào ko hay... Có vẻ em buồn thật sự, tao đưa tay ra khoác vai em động viên rằng có gì phải nghĩ, người giỏi thì ko bao giờ nghèo được, thất bại chỉ để khẳng định người ta giỏi thật sự thôi. Hoa ko nói gì, 1 lúc tao bảo em ko muốn về có thể ngủ lại đây, chỗ anh có sẵn phòng. 2 đưa đi vào trong nhà, tao đưa Hoa vào phòng tao bảo em ngủ phòng này là phòng của anh, còn phòng kia ít dùng nên sợ bụi, anh sang đó ngủ được. Tao quay lưng ra thì bỗng Hoa nắm lấy tay tao nói, con người anh thật thú vị, cảm giác bên anh thật bình yên. Rồi thì cảm xúc dâng trào, quần áo quăng tứ tung, tao chịch em. Đêm đó ko phải chỉ 1 lần mà là 3 lần. Sáng dậy 2 đưa nằm ôm nhau, tao hỏi em biết bài hát đêm định mệnh của tuần hung ko, em kêu biết ạ, hi vọng mình ko phải thế anh nhé. Hơn 8h Hoa dậy mặc quần áo, tóc tai vài hồi thì Hoa về. Tao nghĩ lại ngỡ như 1 giấc mơ, nghĩ rằng thôi là tình 1 đêm cũng được, mình dùng bảo hộ đầy đủ, chắc ko có gì đáng ngại. Hôm đó ngày nghỉ, cứ nằm đến trưa, dậy đi ăn cơm bụi xong về lại nằm tiếp. Đến 3h chiều mới dậy tắm giặt, tắm xong thấy thật sảng khoái. Có tin nhắn zalo, là em tinder nhắn, em bảo anh có nhớ hẹn tối nay ko đấy, ở đệt, hôm qua em bảo thế tưởng đùa mà lại hẹn thật à. Cũng đang rảnh háng, tao bảo ok nếu em thích. Tinder nhắn lại đi xem phim nhé, em mua vé rồi. Tao đồng ý, đi đâu chả được, dễ tính như hàng. Mở máy tính ngó tí tin tức rồi xem tí báo cáo, đến 5h chiều chuẩn bị sửa soạn đi chơi thì có điện thoại, số lạ, tao nghe máy, đầu kia bảo em đây, tối nay em mời anh đi ăn bù hôm qua nhé. Mẹ kiếp, là Hoa. Nãy lỡ hẹn với tinder xem phim rồi, biết xử lý thế nào bây giờ...

Trong tao có cái gì đó rất cảm tình với Hoa, ko phải vì vừa gặp đã thịt luôn mà là từ sâu thẳm bên trong, tao cảm giác Hoa có gì đó rất giống Lee hàn quốc, người đồng nghiệp cũ mà cũng thịt tao ngay buổi đi chơi đầu tiên. Từ dạo em về hàn quốc là cũng cắt liên lạc luôn. Hoa có cái nét ngây ngô mà lại thu hút giống với Lee lắm, ngoại hình cũng thế, ăn mặc chất giống nhau, à khác 1 điều là ko phải ngực giả nên bóp rất vừa tay. Tao nhắn lại cho Hoa là đi ăn cũng được nhưng anh phải về sớm để đi xem phim với tinder, anh hẹn với tinder trước rồi. 1 lúc lâu sau mới thấy Hoa nhắn là vậy thôi để khi khác, à mà em chưa gặp ai thật thà như anh, ko nghĩ được lý do gì hay hơn sao. Tao đọc mà mỉm cười.

Đi xem phim với tinder, đây là buổi hẹn thứ 2, mọi thứ đã quen hơn, nói chuyện dễ vào hơn. 2 đưa xem xong phim đến lúc đi về thì em đã khoác tay tao song hành, tao nghĩ thầm trong đầu liệu có chén luôn ko nhỉ. Xem đồng hồ vẫn sớm,

tao hỏi tinder đi tham quan nhà nghỉ luôn cho sớm nhé, tinder tròn mắt nhìn tao nói 1 câu rất sách vở ờ anh quen em chỉ vì chuyện đó à. Tao nói lại ngày là ko, anh hỏi vậy thôi. Ngồi sau xe, tinder ko ôm tao mà cầm vào vật áo, suốt cả đoạn đường lòng vòng ẻm ko nói gì, tao phi xe về hướng nhà em mà khi này đón, định đưa ẻm về luôn vì trong đầu lúc này toàn nghĩ đến Hoa, thế beep nào gần về đến khu nhà tinder thì ẻm nói anh, nếu anh muốn thì mình đi cũng được, chỉ là em thấy hơi vội vã. VKL. Tao chờ em về đầu ngõ nhà ẻm rồi bảo, thôi em ạ, để khi khác nhé, anh cũng thấy như thế là hơi vội. Ờm, đẳng cấp khác biệt nó phải thế, vồ vập quá các cháu nó lại chán ngay. Tao về đến nhà mới 9 rưỡi, thế là cả tối được có cốc pepsi với mấy cái bông ngô, đói cồn ruột. Lúc về rủ tinder đi ăn thì ẻm kêu ẻm ăn rồi mới vl, hay nó sợ tao ăn nó ko biết. Sang gõ cửa phòng hàng xóm xem có gói mì tôm nào ko, mãi mới thấy mở cửa. Vẫn là bông hồng xanh trên ngực cười toe toét, tao hỏi Buồn vẫn chưa ra à, hôm nó hẹn anh sắp ra HN mà hẹn đến 8 lần rồi. Hoa xanh kêu anh hứa vào thăm nó từ đời nào mà đã vào đâu, cứ vào thăm nó đi rồi nó ra. Tao tắc lưỡi, nó ra thì được cái gì đâu, vướng víu, cô ở 1 mình để thi thoảng anh còn được nghe live rên, Hoa xanh túm tóc tao giật giật bảo ông bựa vừa thôi, tôi ko như em Lee hàn của ông đâu, ẻm với tay áo cao lên làm cổ áo chữ V xộc xệch, tao vô tình nhìn lọt qua cổ áo rõ nét bông hồng xanh và cả núm, mẹ con ranh này ở nhà ko bao giờ chịu mặc áo lót, tao giả vờ đưa tay lên để giật tay nó ra xong cố ý quyết quyết vào núm vài phát rồi giả vờ ngạc nhiên hỏi Ờ, sao áo em ko có cúc mà anh lại chạm vào cái gì cứng cứng ý nhỉ. Hoa xanh cúi đầu nhìn xuống rồi lại nhìn lên, mặt đỏ đỏ kêu á cái lão vô duyên này nữa...

Nằm vắt chân chữ ngũ ngẫm lại chuyện xưa, thời tiết cuối xuân cũng bắt đầu nóng nóng rồi. Sau cái bận bị đuổi việc vì dịt gái hàn ko thương tiếc ấy thì thẳng hàn giới thiệu sang 1 công ty là nhà máy đã sản xuất rồi, tao làm 1 cái chân phụ trách các dự án mở rộng nhà máy sắp tới đồng thời quản lý cái nhóm bảo trì bảo dưỡng, công việc cũng nhả gôm, sáng đi tối về theo xe, nghỉ thứ 7 chủ nhật, làm thêm tùy ý, ko ai quản lý, ko ai bận tâm, bọn nó chỉ tập trung sản xuất là chính mà. Công ty này cũng của hàn mà đéo có mống gái hàn nào, mấy em phiên dịch thì toàn cô gái 2 lưng, mặt nhăn như khỉ thành ra cũng chả có hứng thú gì với gái gú cơ quan. Giai đoạn thiếu gái nhất cuộc đời cho đến hôm rồi chơi tinder gặp Hoa và ẻm tinder. Nói về Buồn, đợt ý về là về luôn ko ra hà nội nữa, kêu là chán hà nội rồi, hà nội khó sống. Tao cũng thấy vậy, lúc nào cũng cảm giác ngọt ngọt vội vã, may là tao sáng đi tối về nên còn chịu được chứ cứ cho tao làm ở hà nội chắc tao cũng bỏ chạy sớm. Cái hẹn vào Nha Trang chơi với buồn cũng ko thực hiện nổi, quan

trọng là xa mặt cách lòng, chưa kịp thân quen thì em đã về, nếu ko có cái vụ ảo giác với phép màu đó thì chắc cũng chẳng để ý gì đến nhau đâu. Hoa xanh vẫn miệt mài bú theo thang hàn, mấy lần nói chuyện em kêu có khi định cưới nhau luôn, tao chỉ gạt gù hỏi chim nó có ngán ko, hoa xanh lại chửi 1 hồi lão vô duyên, ấy vậy mà có chuyện éo gì cũng sang kể lể với tao, từ này buồn về nhà, tầng 5 chỉ còn tao và Xanh, tình cảm thân thiết thêm mấy bậc, nếu em ko có ng yêu thì có khi tao cũng chén được rồi đấy. Đang rảnh vl thì có điện thoại, số lạ hoắc, tao nghe máy hỏi ai đấy, đầu dây kia có giọng nữ nói kiểu bịt mũi hỏi đích danh đây phải số của anh X ko, đọc tên tao rõ mồn một, tao bảo ừ, hỏi lại ai thì đầu dây bên kia lại kêu tôi bên cảnh sát hình sự, có đơn tố cáo anh híp dâm con nhà người ta. Tao biết ngay là đùa, tao bảo oan cho em quá cán bộ ời, em toàn bị con nhà người ta hiếp, mới đây còn bị cả đứa hàn quốc nó híp chán chê xong nó bỏ chạy cơ. Bên kia cười ha hả bảo ta đây, nghe giọng có nhận ra ta ko nè. Tao vẫn chưa nhận ra lắm bèn nói ờ xin lỗi, giọng nói đúng là quen thật nhưng anh có tuổi rồi đăng trí quá, liệu có thể rên vài tiếng ko thì anh sẽ nhận ra ngay. Đầu kia giã nảy tên chết dẫm này, có muốn lên phòng, à lên giường ko...Ờ đm, là Hóa đơn

Đúng là Hóa đơn rồi, sau 2 năm ko gặp, nghe giọng có chút ngờ ngàng, bỗng dưng tao cảm thấy ghen ghen vài giây rồi mới hỏi được là sao có số của anh, hóa đơn bảo bí mật, hihi. Mẹ nó, vẫn cái vẻ hihi thuở nọ, có lẽ Hóa đơn là người đặc biệt nhất trong những người con gái tao đã từng gặp, 2 đứa yêu nhau với một tình yêu căng tràn nhiệt huyết, cũng trải qua bao cung bậc cảm xúc nhưng chưa bao giờ cãi vã 1 câu, chưa bao giờ trái ý nhau lần nào. Hóa đơn đặc biệt vì sự khác biệt. Tao hỏi về nước chưa hay vẫn ở bên, hóa đơn bảo anh ko nhìn số điện thoại à, hay là đam mê tửu sắc quá ko cả nhận ra số điện thoại việt nam. Tao lơ đễnh ừ à, có cảm giác gì đó khó khó nói. Hóa đơn kể em vừa về hôm xưa, mai em xuống Hà Nội, anh rảnh ko, à mà ko rảnh cũng phải rảnh, đón em ở Mỹ Đình nhé, hihi. Đúng là cường hào ác bá. Tao chưa kịp nói gì thì hóa đơn bảo chết quên, tí em gọi lại nhé đang sấy quần áo tí thì cháy. Em tắt máy, tao đứng hình ngơ ngác mất chục giây, Hóa đơn thật à, về thật à, tao với em chưa bao giờ nói lời chia tay hay nói đúng hơn chưa bao giờ hết yêu, sau bận em đi tao loanh quanh với mấy mối tình nhưng rồi cũng chẳng đến đâu, có lần đưa em vợ sắp đi chơi mà còn nói nhầm tên của Hóa đơn. Tự dưng hôm nay em gọi, lại cái giọng điệu ấy ko khác xưa tí nào, thấy tâm trạng thật. Vợ bao thuốc ra ngoài ngồi, đéo có cả chỗ ngồi. Nhà này thiết kế 5 tầng, trên mái có sân thượng nhưng lại ko có cầu thang bộ lên, muốn lên phải trèo thang

tay qua cái lỗ mở rộng độ 1m2. Tao từ ngày ở đây cũng leo lên đúng 1 lần vì kiểm tra đường nước giúp chủ nhà. Nay ký ức trở lại, thấy hứng thú lên cao, vậy là lục đục trèo lên, đẩy cái cửa nắp kêu ùm ùm, tiếng ầm ầm to quá làm kích động tò mò của Hoa xanh, ẻm chạy ra mắt chữ o mồm chữ u hỏi anh lên đấy làm gì. Tao trèo lên rồi mới nói, em đừng cản anh, anh sống cạnh em bao lâu mà phải ngậm đắng nuốt cay nhìn trai ngoại quốc đồn dã gái việc, anh đau lòng lắm mà ko biết phải làm sao, anh thấy bản thân mình thật hèn kém, anh đi chết đây. Hoa xanh cười như phá mà kêu thế thì từ đã anh, có tài sản gì bàn giao lại em đã. Ờm, tao làm bộ mặt buồn thiu bảo vĩnh biệt em, từ nay sẽ có bóng ma đêm đêm vẫn vơ ca lời ai oán quanh đây. Nói xong tao ra kê dép ngồi hút thuốc, kệ mẹ tiếng oai oái của em Xanh kêu đừng có dọa em, em ko sợ ma đâu. Ờ ko sợ, ko sợ thì việc gì phải giải thích nhiều. Mây lãng vãng trôi mập mờ che mảnh trăng non đầu tháng, bầu không khí buổi cuối xuân đầu hạ nói thật ko có gì là dễ chịu, độ ẩm cao làm giữ lại bụi bặm vẫn vơ tầng sát đất, hà nội xem ra ngọt ngọt lã lã. Vậy mà buổi tối, 1 mình trên sân thượng, ngáp được mấy làn gió mát, thêm tí trăng lười liềm ẩn ẩn hiện hiện cũng thấy lòng bồi hồi mà thanh thản ra phết. Nhớ lại thưở trước, sân thượng, hóa đơn, phiên dịch... Từng hình ảnh lần lượt hiện về, rõ nét như thể mới ngày hôm qua.

Hút hết điếu thuốc rồi lấy điện thoại ra bấm bấm, vuốt vuốt. Đăng nhập 1 cái facebook khác, fb mà có hóa đơn trong danh sách bạn bè, lướt lướt nhìn ảnh ẻm, 2 năm rồi vẫn ko khác xưa là ấy. Từ độ ấy cũng chỉ còn liên lạc hay đúng hơn là còn giữ sợi dây liên lạc với hóa đơn qua một cái facebook lạ. Đang sẫm soi cặp đùi mỹ miều thì có điện thoại, vẫn là số lúc nãy. Tao nghe máy, hóa đơn bảo may mà ko sao, nếu hỏng áo mai em lên bắt đền anh. Tao phì cười nói, gớm, làm như hồi đang yêu nhau ko bằng, hóa đơn hihi, đã bao giờ chia tay nhau đâu mà chả thế, anh dạo này thế nào, yêu đương đến đâu, sắp lấy vợ chưa, vẫn đi công trình hay ở hà nội.... Ếm hỏi liên tù tì cả chục câu hỏi, tao chỉ cười chứ ko trả lời bất cứ câu nào, cho hóa đơn hỏi xong thì tao mới hỏi lại em về lâu ko, khi nào đi. Ếm bảo cái đó phụ thuộc vào anh, hihi. Ngồi buồn chuyện chắc tầm 30p, chốt lại thì hóa đơn yêu cầu, đúng, nói chuẩn nghĩa đen là yêu cầu, yêu cầu tao mai đưa ẻm đi lòng vòng hà nội, ko cần phải đón vì ẻm đi nhờ xe của ai đó xuống thì tao ko biết nhưng 8h tao phải có mặt ở chung cư của ẻm, sai hẹn thì bị bắt lên phường. Trò chuyện xong thấy phân vân vl, gặp hay ko gặp đây, tao cũng được biết là ở trời tây em cũng có cặp với 1 tên việt kiều nào đó mà theo như ẻm kể là buồn nên cặp cho vui chứ ko yêu đương gì cả, tao cũng ko quan trọng chuyện đó

thế   đấy,   haha...

nhìn lơ đãng, bàn tay khẽ run run lên vài đợt, xanh bảo anh là người thứ 2...

Không hiểu sao tự dưng thái độ lại như thế, hình như giống giống với cái lần tao nói trêu về hình xăm hoa xanh trên ngực. Tao nói lảng 1 câu là tay em mềm mịn thật, Xanh khẽ cười rồi hỏi anh có biết người đầu tiên là ai ko, tao lắc đầu, Xanh nói tiếp cái hoàn cảnh này làm em nhớ người ấy, à có lần anh trêu em về bông hồng xanh em xăm trên ngực. Tao gật đầu bảo anh ko cố ý, sau anh cũng nghe Buồn kể chuyện về ng yêu cũ đã khuất của em. Xanh lại im lặng, vài chục giây sau mới thở dài, ngày đó bọn em có lần trốn lên sân thượng ký túc xá, cũng buổi tối, anh ấy cũng cầm tay e em như này, thời gian trôi đi nhanh thật. Tao cảm thấy có lẽ đó là những hình ảnh, những kỷ niệm trái tim Xanh ko bao

giờ quên, chắc hẳn là một tình yêu tuyệt đẹp mà bị cắt đứt bởi ông trời, tình yêu như thế sẽ chẳng bao giờ tàn phai được. Mọi chân, tao bảo Xanh ngồi xuống đi đỡ mọi, tháo dép ra kê cho êm ngồi, tao bảo anh cũng có một mối tình đẹp như thế, chính là người gọi điện cho anh vừa nãy, nó sang bền hơn 2 năm rồi, mới về, hẹn gặp, và anh nghĩ sẽ ko gặp. Xanh quay sang ngạc nhiên hỏi, sao lại ko gặp, ko yêu nữa thì vẫn làm bạn bình thường được mà, tao lại lấy bao thuốc ra hỏi Xanh hút điếu ko, xanh kêu em ko hút thuốc này, điếu bé quá ngậm ko vừa. Đm con ranh, ăn nói dâm dục gớm. Tao châm điếu, kéo vài hơi. Xanh hỏi lại ơ sao thế, sao ko trả lời, ko yêu thì làm bạn vẫn được có gì mà ko gặp. Tao chậm rãi nói, biết thế, nhưng anh sợ rằng vẫn còn yêu. Xanh lại càng ngạc nhiên hơn kêu vãi cả bố này. Ngồi tào lao nửa tiếng rồi tao bảo thôi đi xuống, muộn rồi. 2 đứa đứng dậy đi ra lối mở, bỗng xanh dừng lại nói nhỏ anh này, anh có thể cầm tay em như khi nãy lần nữa ko, em thử lại thôi chứ ko có ý gì. Tao ko nói mà túm tay luôn, lại mân mê vuốt vuốt trong đầu dâm dăng nghĩ tay này mà handjob chắc hết ý. Xanh đột ngột rút tay về cười hihi bảo anh đừng có thái độ dâm dăng như thế, em thích hồn nhiên tình cảm như lúc nãy ấy. Mẹ nó, sao biết mình dâm dăng ko biết, tao cười ha hả bảo làm gì có ai tắm 2 lần trên một dòng sông. Cứ thế, tao leo xuống trước, khi xuống rồi mới nhận ra hơi vội vì Xanh đứng trên tru choa lên kêu em ko đóng được cái nắp này đâu. Tao đành bảo thôi cứ xuống đi xong anh lại leo lên đóng cho, vậy là đứng ở dưới ngó em leo xuống. Đm, thánh nhân đãi kẻ vội vàng, cào bầu mông tròn lẳn, cặp đùi căng đét lọt vào tầm mắt, đứng ngửa cổ nhìn mà ngẩn ngơ mẹ vài giây, Xanh xuống đến nơi rồi tao vẫn dán mắt vào em, dường như Xanh cũng nhận ra bèn bảo anh nhìn thấy gì rồi sao mặt nghệt ra như trẻ con mới lớn nhìn thấy lần đầu thế, lạ lắm à. Tao lau nước dãi nói ko lạ, ko lạ. Hi hục trèo lên đóng nắp cửa rồi trèo xuống, vẫn thấy Xanh đứng ở đấy, tao hỏi đứng làm gì, ko về phòng đi. Xanh kêu em chờ anh, muốn nói với anh 1 câu rằng yêu nhau ko đến được với nhau là 1 sự đau khổ tột cùng, nếu còn yêu, anh hãy gặp người ta, có thể ko nối lại được tình yêu đó nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy trái tim ấm áp hơn nhiều, ko gì bằng được ở bên cạnh người mình yêu thương anh ạ. Mợ, cũng triết lý quá, tao gật đầu, được rồi, anh về ngủ đây, lấy sức mai gặp nhau còn chiến đấu... Sáng hôm sau, cũng là một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, thời tiết vừa phải, tao mặc cái áo sơ mi, cái áo này đúng là áo hóa đơn mua tặng từ ngày trước, tính ra mặc được 4-5 lần vì dân xây dựng, toàn mặc đồ bảo hộ là chính. 8h tao đứng ở chân chung cư, lòng có gì đó thấp thỏm lắm, ngó quanh thấy quán trà đá, tiến lại ngồi làm cốc, vẫn là bà bán ngày trước, chắc ko nhận ra tao nữa. Ngồi hỏi chuyện linh tinh, uống hết cốc trà, 2 điếu thuốc vẫn chưa thấy hóa

đơn gọi điện, ngó đồng hồ thấy 8 rưỡi rồi, hay là nó đùa mình ? Lòng sĩ diện bảo tao ko thèm gọi cho ẻm trước làm gì, vậy là cứ ngồi chờ, chờ và chờ. Lại ngó đồng hồ, hơn 9h rồi sao vẫn chưa thấy đến...

Thôi, mất công ra đây rồi, bỏ sĩ diện đi vậy. Rút điện thoại bấm số hôm qua gọi, tút tút tút, máy bận. Nghĩ bụng đm con ranh trêu ông chắc, chờ chục giây sau bấm gọi lại, vẫn bận. Nản, đứng dậy trả tiền nước. Vừa trèo lên xe mở chìa khóa thì điện thoại rung, mở ra xem, là hóa đơn. Tao nghe máy, phía kia hỏi anh làm gì mà máy bận suốt thế, tao trả lời có em bận thì có, anh ngồi chờ từ 8h đến giờ, vừa gọi cho em mấy lần thì đều bận. Hóa đơn ra giọng ngạc nhiên bảo thật ko, mẹ nó nữa, giờ còn thật với giả gì, tao bảo thôi anh về đây, ở mèo nó hay có trò trêu đùa thế à, Việt nam thật thà chất phác ko biết nói dối. Hóa đơn hihi cười nói ko phải cạnh khỏe, quay đầu lại đi, hihi. Tao ngoái lại, cách chừng 15m, bóng dáng nữ nhân ngày ấy kia sao. Tao sững sờ nhìn, 2 năm rồi bỗng như một cái chớp mắt, vẫn dáng dấp ấy, kiểu tóc, màu tóc ấy, hầu như ko thay đổi gì cả. Hóa đơn cười tươi giờ tay vẫy vẫy, Tao lại xuống ngồi ghế gọi vô thức thêm 1 cốc trà đá. Hóa đơn tiến lại gần rồi ngồi xuống cạnh, ẻm nhìn tao chăm chăm một lúc mới nói anh ko thay đổi mấy nhì, tao cười bảo em thì ko thay đổi tí nào, xem ra trắng bên mèo vẫn giống trắng hà nội rồi. Hóa đơn cười nhẹ, vẫn nhìn tao thêm lúc nữa rồi thấy mắt ẻm rung rung, ẻm quay mặt đi, trong 1 thoáng ngắn tao thấy có giọt nước tràn trên khóe mắt ẻm. Xúc động mà, ngay bản thân tao lúc này cũng muốn dành cho em 1 cái ôm thật chặt, nhưng ko đưa tay lên nổi. Hóa đơn đưa tay quyết nhẹ bờ mi, ẻm lại cười nụ cười thuở nọ, ẻm bảo lên phòng em đi, em thi gan với anh 1 tiếng đồng hồ mà lòng cứ thấp thỏm, sao anh ko gọi em sớm hơn. À hóa ra là vẫn kiểu nhí nhánh, thi gan xem đứa nào gọi đứa kia trước, ai ngờ lại gọi cùng nhau. Gửi xe luôn ở quán trà đá, 2 đứa lên căn chung cư của ẻm, căn nhà đầy ký ức vui vẻ của 2 đứa. Hóa đơn bảo em ngồi chờ anh gọi điện mãi ko thấy nên đi xuống, vừa đi vừa gọi thì thấy máy bận, tức muốn giết anh luôn. Cái vẻ nói chuyện của Hóa đơn tự nhiên giống như hồi 2 đứa vẫn đang yêu nhau ấy, tao khẽ cười rồi nói xem ra 2 năm trôi đi mà em vẫn ko lớn thêm tí nào nhì, hóa đơn hỏi lại thế anh có lớn hơn. Tao bảo anh lớn hết cỡ rồi. 2 đứa cùng phá ra cười Căn phòng lạ mà quen, mọi thứ cũng ko thay đổi gì so với trước. Tao ra ghế sofa ngồi bệt xuống ngó quanh quanh, Hóa đơn mở tủ rồi bảo café chắc hết hạn sử dụng rồi. Thôi ngồi tạm tí rồi đi chơi nhé. Hóa đơn bắt đầu tra hỏi thời gian qua anh làm những gì, ở những đâu, quan hệ với ai, ngoài vĩnh yên ra còn quan hệ với người nào khác không, còn liên lạc với hà đông hay em vợ sếp không...Tao cũng nói thành thật rằng sau đợt ấy anh reset lại danh bạ, còn sót

mỗi em ko xóa được nên đành để fb liên lạc. Hóa đơn hiha cười. Kể trời kể đất mất nửa tiếng, ký ức sống lại, tao quay sang nhìn hóa đơn xong khẽ nói, anh ôm em được ko. Hóa đơn tròn mắt nhìn tao bảo anh coi em là gì ? Mẹ, thái độ này khiến tao hơi bất ngờ, tao bèn nói làng, anh chỉ muốn sống lại cảm giác hạnh phúc ấy lần nữa thôi. Hóa đơn ko nói gì mà chỉ nhìn tao, vài giây thì giọt nước mắt lại rơi, ẻm nói mình đã bao giờ hết yêu nhau đâu anh nhỉ...

Ẻm khẽ dựa vào đầu vào vai tao, giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên má. Ẻm nghèn nghẹn bảo ko hiểu sao em thấy nuối tiếc vô cùng, em tiếc mình ko thể đến bên nhau, em tiếc hồi đó đã ra đi...Tao đưa tay khoác qua vai hóa đơn, vỗ về nhẹ cũng cảm thấy sống mũi cay cay. 2 đứa ngồi như vậy 1 lúc tao mới nói thôi, đừng khóc nữa, đi chơi đi, gặp lại nhau phải vui chứ, thời gian em ở VN chắc ko nhiều nên phải tranh thủ, đứng dậy nào. Hóa đơn phụng phịu đứng dậy, tao lấy tay gạt mấy giọt sương còn đọng lại nơi khóe mi, tao từ từ kề mặt vào, và 1 nụ hôn dài bất tận, cảm giác vẫn cháy bỏng như ngày nào. Dứt hơi, tao hỏi bao giờ em đi, Hóa đơn kêu theo lịch và đặt vé thì là nửa tháng, tao lại hỏi em ở hà nội mấy hôm, hóa đơn cười trả lời cái này thì do anh, em xuống hà nội cũng chỉ vì anh mờ. Tao tỏ vẻ nghiêm túc rồi hỏi em có thể ko đi nữa ko, ở nhà với anh. Hóa đơn tắt nụ cười, ngược mắt nhìn tao bảo sao ngày trước anh ko giữ em. Tao ko trả lời được. ẻm bảo thôi, vạn sự dễ tùy duyên anh ạ. 2 đứa đi lượn lòng vòng hà nội, ẻm kêu anh có biết lâu lắm em ko được đi xe máy, có khi quên mất đi xe rồi, lại còn hồn nhiên bảo anh lấy xe SH ko em cho, hôm về thấy để ở nhà bụi dày 5cm rồi, tao đưa tay sờ sờ đuôi bảo em ở nhà thì anh lấy cả xe cả người, em đi thì anh chỉ lấy em thôi. Hóa đơn bẹo sườn phát đau vl, cái tên đốn mặt này, sao em ko thể quên anh hay hết yêu anh được nhỉ, hóa đơn ôm rồi xiết chặt vòng tay, tao còn nghe thấy tiếng tim ẻm đập cùng nhịp với tim tao.

Buổi trưa 2 đứa tìm 1 quán ăn trông khá đẹp, rộng rãi, sang chảnh. Gọi vài món, tao bảo hôm nay ko say ko về nhé, hóa đơn kêu ok luôn, xem phong độ của anh có giảm sút tí nào ko, chờ 10p món ăn mới ra, tao nhìn về hướng nhân viên bê ra, thế beep nào lại chạm 1 đôi mắt quen thuộc của 1 người đang bước từ cầu thang tầng trên xuống, mắt chạm mắt, tao quay đi chỗ khác, trong đầu cầu mong yêu nữ này đừng bước qua đây, tao chả ngại gì nhưng sợ làm phá vỡ không gian lãng mạn của hóa đơn, nhưng trời ko chiều lòng người, tiếng giày cao gót cộp cộp tiến lại gần, gương mặt xinh đẹp, phong cách chanh sả, miệng cười tươi bảo ơ anh cũng ăn ở đây à, mà anh nghỉ công ty sao ko chào em 1 tiếng... Mợ nó, sao hôm nay là ngày gì gặp cố nhân giờ lại gặp luôn người yêu cũ. Tao đành cười giả là bảo anh bị đuổi việc, mặt mũi nào mà chào em. Người

cũ vẫn hihi kêu ai bảo đa tình quá. Hóa đơn trong 1 chớp mắt liếc nhìn tao kiểu như á, bà bắt sống mày nhé. Tao phải phân minh ngay, giới thiệu với hóa đơn đây là Luật, người yêu cũ của anh, từ hồi anh còn sinh viên. Giới thiệu với Luật, đây là hóa đơn, là người yêu cũ, à ko, là ng yêu trong tâm tưởng của anh. 2 chị em làm quen nhau đi, hôm nay là có duyên mới chạm mặt, 2 chị em cố gắng hiểu nhau, sau về chung 1 nhà thì bảo ban nhường nhịn nhau, sống cho hòa hợp. Tao vừa nói xong thì 4 con mắt hình viên đạn nhìn tao, đành vội vàng né luôn bảo anh ra ngoài hút điếu thuốc, Luật ngồi luôn đây đi. Tao té nhanh. Ra đến cửa rồi mồ hôi mới chảy ròng ròng, mẹ, vừa rồi mình chém gió kinh quá...

Ko thể trốn được mãi, đứng hút hết điếu thuốc và cố lẩn cấn thêm tí thì cũng phải vào. Giữ vẻ mặt bình thản nhất có thể, vào bàn đã thấy hóa đơn với luật đang chị chị em em, tao gật đầu bảo Luật hơn tuổi hóa đơn lại là người cũ hơn nên xưng chị là đúng, 2 em có kể xấu gì anh ko, mà hình như Luật ko phải đi một mình chứ nhỉ. Luật liếc mắt sang kêu anh ko cần đuối khéo, em nhường lại không gian cho 2 người đây. Luật đứng dậy định đi thì Hóa đơn níu lại bảo từ đã, em đang hỏi thêm chút về cuộc sống bên mẻo, em ở Canada hơi buồn. Thế là 2 đứa nó lại kể chuyện trời tây, coi tao như người thừa. Tao gắp ăn một mình, tự rót beer uống 1 mình, chán đời, 5 phút sau chúng nó vẫn chưa xong, tao câu quá bèn nói ko biết trai tây có ga lăng như trong sách vở ko nhỉ, hóa đơn lúc này mới dừng lại quay sang tao bảo ga lăng hơn anh nhiều, đồ nhỏ mọn. Mẹ nó nữa, đúng là tình yêu ko có lỗi mà lỗi ở người yêu cũ đây mà. Tao quay sang hỏi Luật rằng trai mỹ có khỏe ko em, Luật trả lời luôn là em ko biết, đã được thử lần nào đâu. Tao quay sang hóa đơn đang định hỏi trai Canada có khỏe ko, chưa kịp hỏi thì hóa đơn đã kêu trật tự. Tao lại cúi đầu gắp 1 miếng, làm 1 hớp beer, đm, dẻo cho nói thì thôi. Thái độ của tao có vẻ khiến Luật ngạc nhiên, Luật tủm tỉm cười bảo hình như anh ta chưa từng nghe lời ai như thế. Hóa đơn ửng hồng mặt một chút vẻ nhưng hãnh diện lắm. Mẹ kiếp, cuối cùng thêm 10p nữa thì Luật cũng đứng dậy bảo 2 người dùng tự nhiên nhé rồi cười chào chim cút. Giờ thì hóa đơn mới quay sang hỏi tao là có đúng ng yêu cũ của anh ko, vì sao lại chia tay, em thấy xinh xắn vui vẻ mà. Tao lắc đầu rồi bảo vạn sự tùy duyên. Hóa đơn kêu duyên cái đầu anh, kể đi xem nào. Thế là vừa ăn vừa kể hết cả tiếng đồng hồ. Nghe xong hóa đơn bảo tiếc nhỉ, chuyện tình đẹp thế mà cũng ko có kết cục hạnh phúc. Tao nghĩ bụng qua lời kể của tao thì lo chả đẹp, tao kể thêm cà phẩn, cả bắc ninh vào xem có đẹp ko, chưa kể bao chuyện khác đã được

tô vẽ thêm.

2 đứa đứng dậy, tao ra thanh toán tiền thì em nhân viên kêu ko cần thanh toán, chị quản lý bảo chị ấy mời. Tao hỏi chị nào thì cháu nó kêu là chị này ngồi cùng

bàn anh ấy, em tưởng anh là bạn. Tao gật đầu rồi nói thế à, anh mới từ bên về nên ko biết, ko ngờ Luật làm ở đây. Em nhân viên nhìn tao ngờ hoặc nói ko phải chị ý làm ở đây mà là nhà hàng này của chị ý, đúng hơn thì là của chồng chị ấy bên mỹ, thế anh cũng là bạn của chồng chị ấy à. Tao lơ mơ hiểu, xong thấy hóa đơn nhìn nhìn tao nên ko hỏi thêm nữa mà cảm ơn rồi lượn. Ra cửa hóa đơn hỏi ơ sao chị ấy có chồng rồi anh, tao lắc đầu bảo ko biết, chia tay lâu lắm rồi có liên hệ gì đâu... Trong lòng thầm nghĩ, kể ra cũng đáng cho Luật lắm chứ, đi mẻo ko ở được, về VN vẫn lại có cái nhà hàng to vật thể này, thôi thì cũng mừng cho em.

Đi về, tao hỏi Hóa đơn là giờ đi đâu, hóa đơn bảo về nhà em nghỉ ngơi rồi xem có chỗ nào hay hay, anh nghỉ phép được ko, 2 đứa mình đi chơi vài ngày nhé. Tao ko nói gì, suy nghĩ, cần phải suy nghĩ, có nên nhúng vào hay ko, hay là coi như vui chơi qua đường vài ngày, ko được, với ai chứ với hóa đơn tao ko làm được như thế, tao sợ nhúng vào rồi ko rút được ra, lại sầu thương mấy độ, một lần vui khiến trăm lần buồn. Chờ hóa đơn về, tao bảo em nghỉ ngơi đi, anh về nhà anh, tối đi xem phim nhé, chắc anh ko nghỉ phép được đâu, đợt này nhiều việc. Hóa đơn lại xăm soi ánh mắt vào tao, tao ko dám nhìn lại, quay mặt đi, hóa đơn bảo một tiếng dứt đoạn Anh... rồi lặng lẽ quay lưng. Tao cũng vút ga phóng vội, muốn chạy trốn khỏi trái đất này ngay tức khắc.

Về nhà nằm bẹp xuống giường, thấy tâm trạng ko hề thoải mái. Hôm nay là thứ 7, thường thường thì ngày nghỉ của tao rất sáng khoái vì được ngủ đủ giấc, đi ăn đi chơi ko nghĩ ngợi, đầu óc thanh thản ko âu lo công việc. Hôm nay thì hoàn toàn khác, gặp lại người xưa mà trong lòng cứ nửa mừng nửa sợ, nửa muốn nửa không. Nghĩ nhiều đau đầu, ngủ lúc nào ko hay, tỉnh dậy bởi tiếng gõ cửa cộc cộc và tiếng gọi nheo nhéo của Hoa Xanh. Lồm cồm bò dậy mở cửa, hoa xanh hớt hả bảo anh cho em vay tiền, em có việc gấp. Tao hỏi bao nhiêu, Xanh kêu 4 triệu. Tao vào mở mở ví vét hết tiền ra kiểm tra, còn hơn 3 triệu. Tao bảo còn sẵn có chừng này, cầm 3 triệu nhé, Xanh kêu vâng cũng được, em mượn mai em trả. Tao đưa luôn. Xanh quay về phòng em, được vài bước lại quay đầu hỏi ơ anh ko hỏi em vay tiền làm gì à, tao cười, hỏi làm đéo gì, mục đích của em là vay tiền, anh hoặc là cho vay hoặc là ko cho vay, em làm gì kệ cha em chứ anh hơi đâu quan tâm. Xanh hihi cười nói thú vị thật, em cảm ơn nhé, mai em trả. Tao nói ko trả thì anh hấp diêm trừ nợ đấy, xanh vào phòng em rồi vẫn cố nói, anh dám hấp thì em cho thêm tiền... Ngó đồng hồ đã 4h chiều, châm điếu thuốc phì phèo. Thôi, chắc là ko nên gặp hóa đơn nữa, ko nên gieo rắc tương tư làm gì. Quyết định là vậy, tao đi tắm giặt sớm sửa rồi alo mấy thằng bạn rủ đi nhậu. Mấy thằng mồm nhồm ko thằng nào

từ chối. Sơ mi đóng thùng đang hoàng, tao hẹn chúng nó ở quán gần nhà tao, chúng nó bảo ông khôn thế lúc éo nào cũng chọn quán gần nhà, tao bảo thế chúng mày chọn quán đi bố đến, thằng beep nào cũng kêu thôi ngồi đây quen rồi cũng được. Đây, con người đó bao giờ hài lòng với người khác, lúc nào cũng có tư tưởng sợ thiệt hơn, nhưng giao cho thì lại đó muốn làm. Hẹn lũ beep 6h, nằm huyết sáo véo von mỗi mồm mới được có 15p, rảnh háng qua phòng Xanh buôn chuyện cho vui, thấy em đang trang điểm, váy vóc hờ hang sang chảnh vl. Tao hỏi đi đâu mà diện thế, Xanh bảo đi sinh nhật bạn, trong túi còn ít tiền ko tự tin nên vay tạm anh, tối ko dùng đến em lại trả. Tao ngồi ngắm em trang điểm, đúng là ko có người phụ nữ xấu thật. Tào lao bí đao đến 5h30 thì em bảo anh về đi để em còn đi chứ, định chiếm phòng của em à. Bố sư nó, ko nể nang gì mà nói khéo 1 câu sao phải đuổi phũ phàng thế. Lại về phòng nằm xem điện thoại, thế chớ nào ko cầm đến đt thì thôi, vừa cầm điện thoại phát thì có điện thoại. Là Hoa gọi, Hoa hỏi đang làm gì, tao chém bừa là đang nằm nghĩ đến em, ko biết có nên rủ em đi ăn tối ko. Hoa cười bảo rủ đi đừng ngại, anh ko rủ em thì em rủ anh đấy. Tao bảo ok, qua anh luôn đi, anh có hẹn với vài thằng bạn nhậu, em ngồi cùng có ngại ko. Hoa bảo mời thật ko thế, tao bảo thật, thế là Hoa qua. Tao cũng nhắc mông dậy ra quán ngồi trước, hơn 6h thì Hoa đến, em mặc áo phong trắng với chân váy xòe màu đen dài quá gối. Tao ra đón, khen vài câu thật lòng và vài câu tăng bốc, hoa cười sượng. Ngồi trà nước chờ lũ kia, tao hỏi em xem anh có thể thay thế được thằng beep ham phú phụ bần lúc trước ko, Hoa nhíu mày nói anh đừng nhắc chuyện đó nữa, chuyện gì vui về đi khác đi, chẳng hạn như tối qua anh đi chơi với tinder có làm hại con gái nhà người ta ko. Tao lắc đầu thiếu não nói em xem thường nhân cách của anh thế sao, anh chỉ có cảm xúc với mình em thôi. ĐM, lời nói ko mất tiền mua, tội gì ko chém gió. Hoa ửng đỏ mặt ko nói nữa. 2 thằng bạn lồn phi xe máy đến cười nói bố bã, thấy Hoa thì tròn mắt hỏi ai đây, tao bảo bừa là người yêu, 1 trong 2 thằng nói thế em Nga đâu, em Hương, em Quỳnh nữa. Hoa liếc mắt nhìn tao, tao bảo em đừng tin lời bọn này làm gì. Tao ngẩng mặt hỏi 2 thằng beep là thằng X đâu rồi, thằng beep bảo nó kêu đi đón bạn gái mà, à kia nó đến rồi kia. Ôi đm, thằng bạn lồn, tao tròn mắt nhìn, người nó dẫn theo chính là em Xanh, thế là thế beep nào đây...

Xanh cũng nhìn thấy tao và nhanh chóng nhận ra, nhưng em chỉ bỡ ngỡ cỡ 1 giây rồi lại bình thường trở lại, tao thôi cứ coi như ko quen, thằng bạn giới thiệu xanh là bạn, đi cùng cho vui. Cuộc nhậu diễn ra đầm ấm hòa đồng, tao và xanh vẫn coi như ko quen. Ăn xong thì bọn tao vẫn theo phong cách đưa góp, 2 chị em gái ko phải đóng còn đâu bố đều, từ lâu nay với bạn bè đều như thế. Chia

tiền xong thì thằng kia đưa em xanh đi, tao đéo biết là đưa đi đâu. Tao rủ Hoa ra trà đá ngồi cho mát, phê pháo bí bách. Hoa cũng đồng ý, vậy là cả bọn ra trà đá ngồi. Một lúc sau thì 2 thằng beep cũng lượn, còn lại tao và Hoa hỏi han nhau vài chuyện linh tinh. Lúc này lại cảm thấy trong lòng hơi ức chế vụ em Xanh, tao buột miệng kể về Xanh cho Hoa nghe, Hoa nghe xong cười mỉm bảo kệ đi anh, nhiều lúc cuộc sống là thế, chỉ người trong cuộc cũng hiểu, ngay bản thân anh tối qua hẹn hò với tinder rồi tối nay lại hò hẹn với em đấy thôi. Tao thờ dài, cũng ko muốn cãi lý với nhau làm gì, nhưng cảm giác bị lừa dối cay lắm, tao đã trải qua rồi và hiểu rõ điều này. Thôi tạm thời kệ mẹ nó vậy, chờ 1 lời giải thích từ phía Xanh xem sao. Ngồi thêm lúc thì tao đứng dậy, hỏi khéo Hoa là đã phải về chưa, Hoa kêu vâng, cũng muộn rồi, em về, hẹn anh sau nhé, cảm ơn anh về bữa ăn hôm nay, em vẫn đang nợ anh 1 bữa. Ờ địt cụ, lẽ ra phải là em chưa muốn về hoặc vẫn sớm mà anh, nói thế để tao còn lòi về phòng rồi quật chứ. Thế là ẻm về, tao thật đéo hiểu nổi tâm lý chị em lúc này nữa. Thất thiếu về phòng, thang máy lên tầng 5, thấy phòng Xanh sáng đèn, cửa khép, tao đẩy cửa vào, thấy xanh đang ngồi 1 mình cạnh cửa sổ, hút thuốc, cốc café còn đang uống dở. Thấy tao, Xanh bảo anh về sớm thế, làm cốc café nhé, tao gật đầu. Xanh đi pha cho tao 1 cốc và kéo cái ghế chỗ bàn trang điểm ra cho tao ngồi, tao kko ngồi ghế mà ngồi gếch mông lên bàn, nhìn Xanh, tao hỏi có tâm trạng gì à. Xanh lấy điếu thuốc rít vài hơi hỏi vu vơ rằng thỉnh thoảng hút điếu thuốc cũng thú vị phết anh nhỉ. Hút hết điếu Xanh mới nói, anh đang nghĩ gì về em à. Tao rút thuốc ra châm điếu bảo anh ko nghĩ gì, chỉ là đang chờ 1 lời giải thích. Xanh nói chậm rãi, cứ coi là em bắt cá nhiều tay đi, em muốn lựa chọn cho mình một người tốt nhất, có gì sai ko ai. Uhm, suy cho cùng là sự toan tính, sự cân đo đong đếm, tao nhìn quay ra cửa sổ phả làn khói trắng, tình yêu bây giờ phức tạp quá ai ơi... Tao về phòng, nằm dài dang chân dang tay nghĩ suy về tình yêu, cuộc sống. Tại sao phải hơn thua làm gì, tuổi trẻ còn được bao lâu, sao ko hết mình yêu thương đi nhỉ. Cơn buồn ngủ ập đến, dúi mắt lại ko mở nổi, vậy là chìm vào giấc mộng. Khi mở mắt ra trời đã sáng rõ, ánh nắng mặt trời lấp ló qua ô cửa sổ, vùng dậy vươn vai đón bình minh mà lòng còn nặng trĩu hình bóng hóa đơn. Đánh răng rửa mặt xong ra sờ điện thoại, thấy 3 tin nhắn của hóa đơn, 1 cái lúc 23h, 1 cái lúc 1h và 1 cái lúc gần 2h. Tin nhắn đầu tiên ẻm viết: Em đã chờ anh cả tối nay, bao lần định gọi mà ko dám gọi. Tin thứ 2 là: Em nhớ anh, còn tin nhắn muộn nhất ẻm viết rằng: Em biết em ko còn là em thừa trước và anh cũng thế, 2 năm, quãng thời gian này chưa bao giờ em quên được anh, tạm biệt anh nhé người yêu. Em có mua tặng anh 1 món quà nhưng chắc ko kịp gửi đến anh, em để ở ghế sofa, mật mã khóa vẫn thế. Vì yêu anh, em sẽ là người ra đi...

Mũi tao cay xè, đm, tình yêu là cái cặc gì mà khiến người ta vui sướng tột cùng rồi lại đau thương tột độ...

Tao bấm gọi hóa đơn, đm, tối qua mình vui vẻ chè chén rồi để hóa đơn chờ đợi đau lòng, tao quá hiểu hóa đơn, vô tư lắm, mạnh mẽ lắm nhưng nội tâm cũng sâu sắc lắm. Tao thà để tao buồn còn hơn để em phải buồn. Chuông đổ hồi lâu mới thấy hóa đơn nghe máy, giọng có vẻ buồn buồn mệt mỏi, tao hỏi em về chưa, Hóa đơn trả lời anh quan tâm làm gì, biết ngay mà, giọng này là giọng hờn dỗi. Tao bảo lại anh hỏi về chưa thì để anh qua chờ ra bến xe đỡ tiền taxi, tiết kiệm là quốc sách. Hóa đơn phì cười rồi lại nghiêm giọng bảo em ko cần, em tự lo được. Tao giả vờ hỏi tối qua đi chơi đâu mà ngủ muộn phải ko, nghe giọng có vẻ mệt mỏi thế. Hóa đơn bảo anh có muốn chết ko, giờ này là giờ nào còn trêu đùa nữa, cho anh đúng 30p có mặt ở đây để em xử tội, ko thì xác định đi. Mẹ kiếp. Câu này nghe quen quen. Tao vội vàng quần áo phi qua, lên thẳng phòng ẻm, xem đồng hồ hết 26 phút. Hóa đơn đang đánh răng rửa mặt thì phải, tao bảo ôi trời ơi, con cái nhà ai bây giờ mới biết đường dậy. Hóa đơn ừ ừ gì nghe ko rõ, tao đứng cửa trêu trêu vài câu, ẻm vội vàng súc miệng rồi ra tru choa lên, tao im lặng mỉm cười chịu trận. Chờ ẻm nói xong, tao lại đưa tay lên vai, gạt mấy sợi tóc qua vành tai, gương mặt thật đẹp, tao thơm nhẹ vào má, rồi dần dần xuống môi, 2 đũa cuốn chặt vào nhau, yêu thương như sống lại lần nữa, nỗi nhớ dồn nén sau 2 năm cứ theo nụ hôn mà tuôn trào ra hết. Đây là tình yêu, tình yêu mãnh liệt nhưng thanh tao ko nhuộm màu nhục dục hay toan tính, tao cảm nhận nhận giống như nụ hôn đầu đời ấy, đầy cảm xúc và sung sướng. 2 đũa hôn nhau hồi lâu, 2 trái tim như cùng nhịp đập, 2 tâm hồn như hòa quyện vào nhau, chỉ thế thôi là đủ. Dứt môi nhau, Tao kề tai hóa đơn khẽ hỏi em có thể ở VN ko, mình sẽ cưới nhau. Hóa đơn thì thầm nói lại là em yêu anh, yêu nhiều lắm...

Cuộc sống đơn giản như thế thì chả có gì để nói, để viết bây giờ. Sáng hôm đó 2 đũa cứ ở nhà với hôn nhau, cảm giác sướng mẹ rồi nên tao chỉ có vài lần bóp vều ẻm thôi mà chim đã rỉ hết cả nước, đéo ngóc lên được. Hóa đơn nằm như con chó con trong lòng tao, bảo là muốn cứ thế này mãi. Đm, nhưng đến trưa thì cũng đói, đói thì phải đi ăn. Hóa đơn vào thay đồ, điện thoại của em có cuộc gọi facetime, thấy lưu là ông Anh. Tao vượt nghe máy mẹ luôn nghĩ đó là anh trai ẻm, cơ mà hình ảnh bên kia đéo phải, là thằng đầu bùi nào lạ hoắc, nó hỏi tao là ai, tao bảo tao là thằng trộm, ăn trộm được điện thoại này, nó nói cảm ràm cái đéo gì đó xong thì thấy 1 bóng người chạy đến, lần này mới là anh trai hóa đơn. Đm, nhận ra nhau ngay, lão cũng biết ý thấy cầm điện thoại đi hẳn ra ngoài đường, lão bảo đm thằng em cậu, sao mày liều thế, thằng khi nãy là bạn

traí của hóa đơn bên này đây. Tao cười bảo anh vợ làm gì mà xoắn thế, lão cười khẳng khái bảo tao thật lòng mà nói thì cũng thích mày hơn là thằng thộn kia, nhưng mày ơi, bọn tao đéo ở Việt Nam được đâu, phức tạp lắm, tao nói cho mày lựa, con hóa đơn nó về là trốn về, ông già ko biết đâu, ông già đang trong sài gòn thì phải, chứ biết thì nó no đòn. Tao thờ dài chưa kịp hỏi chuyện gì thì hóa đơn thay đồ xong đi ra, giọng nhõng nhẽo anh xã nói chuyện với ai đấy, lão anh vợ nghe thấy bèn nói xã xã cái căng củ cọt, mày ko sang nhanh bố mà biết mày chết...

Lão nói tiếp là Người yêu cũ và ng yêu hiện tại vừa chạm mặt nhau đấy cô em, nói xong lão tắt phụt luôn. Hóa đơn nhìn tao hơi ái ngại hỏi anh vừa nói chuyện với ai à, tao trả lời anh ko biết nhưng anh đoán đó là người yêu của em ở bên Canada, nhìn cũng sáng sủa, tóc xoắn xoắn, đeo kính. Hóa đơn trừng mắt lại bảo vâng, rồi ngồi cạnh tao, có vẻ như cái sự hồ hởi khi nãy biến mất hoàn toàn. Tao lúc này lại toàn toàn thấy mình tỉnh táo và sáng suốt, ko có gì phải ghen hay chê trách cả, đó là điều hết sức bình thường. Tao khoác vai hóa đơn nói anh ko trách gì em đâu, mình vui với nhau được bao lâu thì vui, anh nghĩ rồi, em về nước chơi, anh phải làm cho em, còn anh buồn 1 tí cũng ko sao, cười lên nào. Hóa đơn im lặng rồi nói anh trai em đã nói với anh là em trốn về phải ko, tao gật, hóa đơn tiếp đúng là em trốn về đấy, bố mẹ em muốn 2 anh em định cư ở bên luôn, tóm lại là phải ở bên, sau này thì tính sau, em xin về chơi mấy lần nhưng ko cho, lần này em báo mẹ em, mẹ em bảo bố đi sài gòn nửa tháng thì phải, em trốn về luôn, ở bên đó gò bó chán lắm. Còn về anh chàng lúc nãy...Tao ngắt lời hóa đơn bảo thôi đừng kể, anh ko bận tâm đâu, hóa đơn lại lặng nhìn tao hoe đỏ mắt, ẻm nói em xin lỗi, nhưng em yêu anh... Đm, đang vui thì đứt dây đàn. Tao ko biết nói gì hay động viên gì bây giờ, cái này đó là hoàn cảnh của em ấy như thế, lại bị ép buộc nữa, biết làm thế nào được. Chờ hóa đơn nín tao mới nói cuộc sống của mình là do mình, em hãy chọn cho mình một cuộc sống tốt, cho dù em ở VN, mình cưới nhau, như thế đã thật sự là tốt cho em hay chưa... Im lặng vài giây tao lại nói tiếp, em là người sống được bao bọc từ bé, tình yêu của em thật mãnh liệt vì em yêu bằng cả trái tim chứ ko còn lý trí, nhưng cuộc sống ko đơn giản như vậy. Anh là người thế nào em cũng hiểu, cuộc sống của anh độc lập, mình gần như những dấu trái nhau nên hút nhau ghê lắm. Cơ mà ghép lại thành 1 đôi anh sợ hao pin nhanh. 2 đứa ko nói gì nữa, chỉ ngồi khoác vai nhau tiếp, mãi đến hơn 1h tao mới đứng dậy bảo đi ăn ko đói. Tặc lưỡi một cái, thời gian hạnh phúc được bao lâu. Tao kéo tay hóa đơn dậy, hóa đơn mặt vẫn ỉu xiu, tao phải trêu đùa mấy câu thì ẻm mới tươi lên chút. 2 đứa đi bộ kiếm quán ăn quanh đây, Hóa đơn bỗng hỏi anh

còn liên lạc với Vĩnh Yên ko, tao lắc đầu. Ẽm hỏi lại là có thật ko, tao gật đầu. Ẽm cười cười bảo sao ko mở mồm ra nói mà cứ lắc với gật, chạm vào nỗi nhớ hã. Tao lại lắc đầu. Vĩnh yên à, Vĩnh yên là 1 cái gì đó thánh thiện vô cùng, sau đợt ấy bọn tao cũng có 1 quãng thời gian khá đẹp, nhưng dần dà vĩnh yên cũng hiểu được là hóa đơn mới là hình bóng số 1 trong tao. Vậy là xôi hồng bông ko, giá đắt ấy mà hóa đơn đi là đi luôn ko về nữa thì tao với vĩnh yên lại khác, nhưng hóa đơn lại về, tình yêu cả tao và hóa đơn sống lại và bùng cháy mạnh mẽ hơn. Vĩnh yên lúc đó chắc đau lòng lắm. Đang suy nghĩ miên man thì hóa đơn bảo anh đi đâu đấy, quán đây rồi, tao giặt mình, ờ, quán bánh đa của hải phòng hồi xưa vẫn hay ăn. Tầm này muộn mà quán vẫn đông, toàn người trên, chắc đều thuộc quân số cày đêm rồi dậy muộn. Tao với hóa đơn ngồi cái bàn ngoài vỉa hè. Quán làm tác phong khá nhanh nhẹn, ngồi chưa ấm chỗ thì 2 bát tô đã được bê ra. Rắc gia vị hết lượt tao hỏi thế em còn liên hệ với vĩnh yên ko, hóa đơn bảo vẫn, cũng chưa lấy chồng đâu anh, có chị hà đông thì vừa cưới đợt ra tết ý. Tao gật gù bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi chuyện, hóa đơn lại hỏi về chị em vợ sếp, tao bảo sau đợt chung vốn làm ăn với bà vợ sếp xong mất trắng, chán nhau luôn, hóa đơn bĩu môi bảo điều, em nghe nói anh có loăng ngoăng với em vợ sếp mà, tao giả bộ mặt tỉnh bơ bảo ko loăng ngoăng, bạn bè đối tác thôi. 2 đứa húp xong 2 tô bánh đa nhanh chóng, tao thì cảm thấy chưa no lắm nhưng hóa đơn kêu căng bụng rồi nên thôi. Ẽm kêu ra café cho thoáng, vừa đi ẻm vừa bảo hay em gọi vĩnh yên xuống đây chơi cho vui nhĩ. Tao bảo tùy em, hóa đơn lờm lờm nói gớm, tùy em, lại chả thích quá, khéo đang mở cờ trong bụng. Tao nhe nhớn cười báo cổ nhân lâu ngày ko gặp, tối nay ôn lại kỷ niệm cái thuở ngủ chung giường...

ường đùa mà lại thật, vào quán café hóa đơn lấy điện thoại gọi điện, bật cả loa ngoài gọi điện, sau 4-5 tiếng tút thì đầu kia nghe máy, giọng nhẹ nhàng alo ai đấy ạ. Hóa đơn nói chuyện vẻ như tao ko ở đấy, ẻm rủ vĩnh yên xuống hà nội tụ tập, vĩnh yên bảo ok nhưng nay bận rồi, lại chủ nhật nữa, xuống ở ko được mấy. Hai đứa nấu cháo điện thoại cỡ 15p, tao cứ ngồi nghe, hóng, uống hết mẹ cốc café, vẫy tay gọi nhân viên cho thêm cốc nữa. Bỗng nghe vĩnh yên hỏi bà còn liên lạc với anh ấy ko, đã gặp chưa. Hóa đơn nhìn tao nháy mắt rồi kêu ko giữ liên lạc, đang định hỏi bà để xin số đây. Nghe giọng vĩnh yên bảo tôi cũng thế, ông ấy thay hết số điện thoại, facebook các thứ rồi, tôi hỏi qua vài người bạn của lão, cùng tìm qua fb của họ nhưng ko được. Hóa đơn cười hihi kêu làm gì mà phải lưu luyến thế à. Vĩnh yên ko trả lời. 2 đứa lại nói về công việc, chẳng cuội thêm dăm phút, chốt lại là vĩnh yên bảo tuần sau mà bà vẫn ở hà nội thì tôi xin nghỉ phép thứ 6 rồi xuống từ thứ 6 luôn, tụ họp tí nhá, tôi vẫn hay xuống hà

nội lắm... Hết chuyện, hóa đơn hỏi tao là theo an hem có nên ở hà nội đến hết tuần sau ko nhì. Tao bảo anh chịu thôi, em mới rõ nhất hoàn cảnh của em mà. Hóa đơn bảo em muốn tranh thủ đi vài nơi mà đi một mình thì ko ổn. Đm, có gì mà tao chả hiểu ý là ẻm rủ tao đi cùng, lẩn tẩn quá, chả nhẽ tự dưng xin nghỉ phép mấy ngày, chưa kể là tao ko muốn dẫn sâu quá vào mối tình cảm này nữa. Tao đánh liều bảo hay để cuối tuần anh đưa em đi tam đảo được ko. Hóa đơn bảo cuối tuần vĩnh yên xuống đây mà, à hình như đi tam đảo có qua vĩnh yên đấy, hay thứ 5 đi nhé, xong qua vĩnh yên đón nó lên hà nội luôn. Tao phân vân, hóa đơn nhõng nhẽo mấy câu, tao đành đồng ý, đm, đi thì đi. Hóa đơn hihi kêu em về kiểu này đằng nào bố em cũng biết, để em báo trước luôn xong em về hạ long vài hôm, thứ 4 em lại xuống, sáng thứ 5 thì 2 đưa đi tam đảo nhá, nhá nhá. Tao còn biết làm gì hơn là gật đầu tuân mệnh. No café thì về, tao hỏi lúc nào về hạ long, hóa đơn kêu chắc tí nữa về luôn, vì sáng nay em gọi điện bảo mẹ là về, anh mà ko qua thì em về từ sáng rồi hihi. 2 đưa lại ngồi ghế xem tivi nói chuyện phiếm, tao hỏi để anh kiểm tra em xem sau 2 năm trái tim có gì thay đổi ko nhé, hóa đơn kêu xì, kiểm tra mãi từ hôm qua rồi còn đâu. Đm, đúng là hiểu ý mà, tao phải nói vòng là dùng tay chưa cảm nhận rõ lắm, phải dùng miệng. Tao đưa tay xoa xoa nắn nắn ngoài áo hóa đơn, rồi từ từ kéo từ dưới lên, lột phẳng áo ngoài. Nhanh tay giật luôn áo ngực, bầu vú trắng nõn căng mọng hiện ra, tao úp mặt vào cảm nhận rồi nhẹ nhàng liếm láp. Hóa đơn oàn người, mắt bắt đầu lim dim. Thằng bé tỉnh giấc căng cứng trong quần như muốn bảo ông chủ giải phóng cho tôi với. Đm thằng ranh, chưa gì đã đòi, bàn tay tao dần dần lần mò vào quần của hóa đơn, kéo tụt dần dần, bờ khe múp mẩy đã ứa ra những giọt nước nhờn nhờn trong vắt. Đẩy dặng 2 đùi của ẻm ra, tao cúi mặt đưa lưỡi đẩy đưa và cảm nhận hương vị tình yêu theo những tiếng rên

khe

khẽ....

Điện thoại hóa đơn đổ chuông, hóa đơn mở mắt với điện thoại rồi bảo là mẹ em gọi, tao bảo cứ nghe đi. Hóa đơn nghe rồi nói vài câu, tao liên cúi mặt vào khe hẹp mà dùng lưỡi luồn lách, hóa đơn bị bất ngờ rên ư ừ, vội lấy tay bịt mic điện thoại và dùng đùi kẹp đầu tao lại, tao được đà càng liếm ác. Hóa đơn oàn người rơi cả điện thoại, vội vàng bấm tắt máy rồi nói, cái tên này, anh chết với em... tao kéo chân Hoá đơn ra góc giường, lấy cái gối kê hông cao lên tý,.. Rà cái cọc vào em bé và hạt đậu vài đường, Hoá đơn ướt mắt, thờ hắt ra ,trán lấm lấm mồ hôi. Tao dứt khoát nhát đầu , sâu và trơn,ấm... Để 10 giây lại ra nhẹ nhàng ,xê gổ nhịp vài nhát cho em quen ...mùi và tốc độ.. 2 chân Hoá đơn rạng hết cỡ, dây cơ ở bẹn giật giật- mặt đỏ như gấc hấp .. Tao thả tay ko chống đệm ,sập 1 nhát trí mạng ,nảy tung 2 thân trần trụi đên đệm...vếu tí vếu, môi kề môi, Hoá đơn chốc lại liếm tai tao, rùng mình.

Thằng em căng maax size luôn, đâm càng ngày càng mạnh và càng sâu, Hoá đơn lịm đi như cái xác không hồn, cái sướng làm ẻm ngây dại: “anh ời ,em đã quá, anh làm em tới liên tục, anh giết em mất rồi, trời ời to quá! sướng quá chúa ời ,uhmm.” cô bé của ẻm không co rút được vì quá căng, chỉ có nước nhờn rằm dề chảy qua khe mép,

Tao như tàu Shikasen cao tốc, dập nhanh lên và mạnh như pít tông xe hơi lúc đạp lút ga, nhấn cái nào cái nấy muốn bể mu luôn.. “em ời, .. anh chịu hết nổi em đâm quá, của em bót quá anh sắp bắn, anh sắp bắn đ..ấ..y!! Em yêu đi,.. Hoá đơn thu chân cặp chặt đùi,đan tay ghì mạnh eo tao, lắc mông 2 phát..

Tao căng não,căng cả thằng em,..bể hoá đơn xoay ngược lại ,thả đổ ra giường.. Được đà ,nó đảo chiều quay lưng lại .phía mặt ta ..tỳ tay lên gối ,chân dạn hết tầm ...dập ...máy khâu... Nước tràn xuống bùi ,bẹn tao dính dính..ướt gasz đẹm,lạnh hết mông.. Hự.. ah... anh tớiiiiiiiiiii” ..rồi !! hự hự mấy tiếng tao căng bắp đùi ,phụt... Hóa đơn ôm hai chân lắc lắc ,xong nằm gục lên tao, Nước gạo bắn ra ồ ạt, mỗi cú bắn làm thằng con cu giật nảy lên thì ẻm lại nảy lên một cách đã đời, Tao cảm nhận phải bắn chọt vào thấu đáy làm Hoá đơn sướng muốn điên luôn, chẳng mấy chốc cô bé em nó đã căng đầy, cái chất dịch tình nóng bỏng nó làm cả hệ thống thông dâm của tao và ẻm như bị chích thuốc tê. 2đứa ôm siết lấy nhau, kéo chần đỡ lạnh và lịm người đi.....

Rồi đến chiều thì hóa đơn cũng về, ẻm bảo đi taxi. Tao bảo tốt, lấy tiền ở bên làm giàu cho đất nước, như thế ko bị coi là lãng phí. Hóa đơn kêu tại anh, em về từ sáng thì đã có xe khách, đỡ tốn bao nhiêu tiền. Tao dặn dò cẩn thận coi chừng bị híp dâm, trên báo có mấy vụ gái xinh quá làm tài xế ko cưỡng được nên hành động đấy. Hóa đơn hihi kêu em sợ gì, trên đời này chỉ sợ mỗi anh thôi. VI, nghe câu mát hết cả lòng cả dạ. Tao lại trở về căn phòng trên tầng 5 quen thuộc, nằm ngả lưng ra giường nghĩ lại giây phút thăng hoa, tự dưng nghĩ kể ra cưới hóa đơn cũng được đấy nhỉ, nhưng lại có ý nghĩ phản kháng ngay lại rằng đéo ổn, lấy vợ tiểu thư về mình tội hàu nó, nếu mà lấy vợ thì nên lấy người như Vĩnh yên là hay nhất. Ý nghĩ đá sang Vĩnh yên, ngày ấy ẻm yêu tao đúng là 1 tình yêu khờ dại, ko những nhẽo,

ko ghen tuông, lúc nào cũng ở bên cạnh. Chẹp, hồi đó nghe phong phanh vĩnh yên vì tao nên quyết rời hà nội về quê, làm một chân công chức, rồi có đợt nghe loáng thoáng đâu đó là ẻm sắp cưới. Tao cơ bản vẫn nắm bắt được đôi chút thông tin như kiểu mình trong tối còn các em ngoài sáng. Có điều cũng ko chơi fb lắm và cũng ko muốn lằng nhằng, thêm là bạn với các mối khác nên cũng hạn chế thông tin.

Trưa được bát bánh đa cua, mà đoán là dẻo phải cua, chắc chỉ có tí gọi là mùi cua thôi còn đâu là đậu, Nốc thêm 3 cốc café, giờ thấy đói vl. Ngẫm nghĩ thôi đi làm suất cơm bụi cho chắc dạ bèn với cái ví đi luôn, ăn xong về tắm cũng được. Lang thang ra quán cơm quen thuộc thấy treo biển quán nghỉ về quê 3 ngày. Bối khí, quanh đây buổi tối chỉ có mỗi 1 quán cơm này. Chán đời đi bộ cách gần 1km mới có quán cơm rang phở bò nam định, thôi thế cũng được, đói bụng cứ phải có cơm mới chắc dạ được. Cơm nước xong xuôi đương nhiên là ra ngồi trà đá ngấm gái. Tao có 1 thú vui đơn giản mà từ bao lâu nay vẫn ko bỏ đó là ngồi góc quán trà đá ngấm gái, rất thú. Trời chạng vạng, ánh đèn vàng vọt đã lốm đốm sáng. Tầm này so với bữa cơm là sớm, thậm chí nhiều chị em giờ mới đi chợ. Thời tiết ẩm áp, chị em thỏa sức mặc váy ngắn quần sooc 5 phân, tao rất thích ngắm đùi, những nàng quần soocs ngắn cũn rách rách, lộ cặp đùi trắng lẳn, loẹt quẹt đôi tông, nhìn no mắt thật. Ngồi phì phèo điệu thuốc ngẫm chuyện linh tinh, có thời gian ngắn thôi mà quen nhiều gái quá, hình như là điểm rơi phong độ hay là đỉnh của song Sin sau thời gian dài tĩnh lặng chẳng, Hoa, Tinder, Hóa Đơn, Luật, chẹp chẹp, số hẩm hui, cứ dính vào gái là lúc nào cũng bị rơi vào lưới tình nhằng nhịt, tao ko phải tham lam nhưng đó là cái tự nhiên nó thế, thậm chí nhiều lúc còn thấy khó chịu vì ko biết chọn ai, giống như đi vào siêu thị chọn tivi, rõ ràng ở nhà đã xem mẫu trên mạng ưng ý lắm rồi mà vào siêu thị lại dẻo biết chọn mẫu nào. Xanh gọi điện, Xah hỏi anh đi đâu cả ngày thế, tao bảo về quê, Xanh hỏi về chưa đi ăn gì đi, em chờ anh mãi để đi ăn, quán cơm gần nhà đóng cửa rồi. Tao đang định bảo là anh ăn rồi, nhưng nghĩ thế nào lại bảo anh đang trà đá tí, em cứ đi ăn trước đi, Xanh bảo về đi, Buồn vừa ra Hà Nội, đang ở phòng này...

au thời gian kha khá dài mới gặp, buồn có vẻ tăng cân nhẹ, nhưng nhìn mặt mày có vẻ rạng rỡ hơn hẳn, giống như vừa trải qua một đợt nghỉ dưỡng thoải mái tinh thần. Ẽm thấy tao toe miệng cười nói chào ân nhân, ân nhân vẫn khỏe chứ. Tao cũng chào lại chào giai nhân, giai nhân vẫn còn nhớ ta sao. Có vẻ phong phạm hơi sến làm em Xanh phải ọ ọ mấy tiếng kêu tôi xin 2 người, có đi ăn ko hay ở đó đóng phim hồng kong. Thôi được, có người đẹp mới ra nên tao cũng đổi lòng giấu đĩa cơm rang trong bụng mà đi cùng các ẻm. Tao hỏi

Xanh rủ thẳng bồ hàn quốc kia đi cho vui, xanh bảo ờ há, rủ nhé. Thằng beep đấy cũng ng hàn nhưng tính cách nó dễ chịu hơn nhiều, xanh gọi điện xong kêu anh ấy bảo ok nhưng 30p nữa mới qua được, bọn mình đi ăn trước đi, đói lắm rồi. Tao hỏi buồn thích ăn gì, buồn bảo gì cũng được. Đm, chả nhẽ hỏi ăn cút được ko. Xanh bảo hay đi ăn gà chọi, ờ đi thì đi, quán cũng ko xa, Xanh bảo tao với buồn đi trước đi để nó chờ tay hàn, vkl, này bảo bọn mình giờ lại kêu chờ hàn. Thôi kệ mẹ, tao lấy xe chở buồn đi, hỏi han vài điều về Nha Trang quê em, em bảo em về tránh rét thôi, giờ lại ra hà nội làm, nhớ Hà Nội lắm. Ờ, đéo hiểu sao Hà Nội có cái gì đó khiến người ta nhớ lắm khi đi xa, dù chật hẹp, dù đông đúc xô bồ, ở thì ko có gì là thoải mái nhưng xa thì lại nhớ. Ra quán, tao bảo cho con gà chọi sẩm đủ các món, cu nhân viên bảo anh ra chọn gà giúp em ạ, quán em tính theo kg. Được, gà tươi sống càng ngon, tao đi theo cu nhân viên ra đằng sau, tao bảo bắt cho anh con to nhất, làm đủ món cho anh. Đm, đằng đó nào thằng Hàn chả trả tiền, mấy khi có cơ hội phá kho thóc của Hàn cộng. Ngồi bàn uống nước, tao hỏi buồn sắp tới có kế hoạch gì, buồn bảo em có bạn giới thiệu việc rồi, nghỉ ngơi vài hôm rồi đi làm thôi. Tao cười hỏi thế yêu đương đến đâu, Buồn nhẹ nhàng nói gió cuốn mây trôi, em là mây, mặc gió cuốn đi anh ạ. VL văn vở. Kinh nghiệm tán gái của tao thì những đứa thả thính kiểu này 90% là dễ tán, còn 1 loại rất dễ tán nữa là em ko hợp ai, tìm người hợp mình khó quá, em cần người thế lọ thế chai. Đại khái phụ nữ nói thế nào thì cứ làm ngược lại thôi là tán được. Thời gian làm gà cũng lâu, chờ mồi mếp chưa bê đồ ra, lúc nó bắt đầu bê ra thì cũng là lúc Xanh và ng yêu em đến, đương nhiên là đi ô tô. Xuống xe, tao thấy có cả 1 thằng hàn nữa nhìn lạ lạ mà quen quen. Cả đám đi vào bàn thì thằng hàn quen lạ kia chỉ tao ô lên 1 tiếng rồi xích lô mang ô 1 hồi, á à, đm, chính là thằng beep cùng công ty cũ, thằng tán em Lee lần trước đấm nhau với tao ở thang máy, nó mới phẫu thuật làm mí mắt với mũi thì phải, mới nhìn ko nhận ra. ĐM, là người quen à. Tao đứng dậy chào cho phải phép, tao bảo vui lòng nói tiếng anh nhé các ngài. Với bọn hàn tao chưa bao giờ quy lụy. Thằng hàn người yêu Xanh hỏi tao với thằng hàn lạ quen nhau hả, thằng hàn lạ kể lể vài câu giới thiệu, nó còn cố nói thêm là vì tao nên em Lee phải về nước, ánh mắt nó nói lên rằng nó vẫn đang rất khinh bỉ tao, đúng là chó tính mà

Kệ cụ nó vậy, đéo an hem bạn bè gì nó thích nghĩ thế bòi nào thì nghĩ. Nhưng cái thằng beep đấy đã xấu tính lại còn dâm dê, cứ lao vào hỏi han sêu em Buồn. Tao ngứa mắt ngứa tai lắm nhưng đéo làm thế nào được vì cũng chả phải gì của Buồn, Buồn thì giữ thái độ lịch sự thậm chí là có đôi tí thính, kiểu như nghề sale phải thế hay sao ko biết. Tao cảm giác hơi lạc lõng, bụng thì no cũng ko ăn

được mấy nữa, uống thêm vài chén tao bảo đau bụng nên về trước, tí nữa buồn đi cùng xanh về nhé. Buồn nhìn nhìn tao ánh mắt dò xét, tao ko phản ứng lại gì mà bắt tay thẳng hàn bồ em xanh rồi quay đi, đi được vài bước chợt thấy ngứa tay, tao quay lại gọi to tên thẳng hàn lồn mất dạy, cả đám quay ra nhìn tao, tao giơ ngón tay thối lên bảo Bitch, thấy Xanh phì cười rất nhẹ rồi nín vội. Đm, chửi được câu thấy thoải mái thẳng người, thông dong ra lấy xe đi về. Điện thoại có chuông, mở ra thấy hóa đơn gọi, tao tạt vào quán trà đá ngồi nghe điện cho an toàn vì biết Hóa đơn mà gọi chắc phải buồn cỡ nửa tiếng là ít. Hóa bảo em về đến nhà rồi, vừa hay bố em cũng về, đang ngồi nghe cái lương. Tao bảo thế em bảo bố em có muốn nghe cái lương ko để ng yêu con hát, cứ bảo thế là bố em sẽ ko mắng nữa, hóa đơn hihi kêu ko mắng nữa mà chuyển sang chém à. Kém dự đoán một chút là mới có hơn 20p thì hóa đơn bảo thôi em phải vào nghe cái lương tiếp đây, trốn được tí đã bị gọi vào rồi. Tao chẹp miệng 1 cái, đúng là hóa đơn vẫn mang lại cảm giác yêu thương nhiều nhất. Điều thuốc nãy châm mới hút được vài khói, mãi nói chuyện, thuốc cháy hết tự lúc nào ko hay. Châm điều thuốc mới, nhấp hớp trà ngồi ngắm phố. Mục tiêu của mình là gì, đã đến lúc lập gia đình chưa nhỉ, lông bông mãi chưa được cái tích sự to lớn gì, cũng ko còn trẻ nữa rồi, có lẽ phải xác định mối quan hệ lâu dài nào đó thôi...

Về nhà mới nhớ ra chưa tắm giặt gì. Việc gì lười được chứ việc này ko thể. Tắm tấp mát mẻ xong, thấy sáng khoái hơn, nổi hứng lên sân thượng ngồi hóng gió, thế là trèo lên. Tầm mắt nhìn xa xa, gió hiu hiu nhè nhẹ, tự dưng thấy yêu đời đến lạ. Ngồi lúc lâu lướt điện thoại, đến lúc đỏ pin thì mới định xuống. Chưa kịp xuống thì nghe tiếng giày của các em cồm cộp, à bọn nó về rồi, hay là để trêu dọa nó tí. Nghe tiếng Xanh nói tối thấy anh hàn khi nãy cũng được đấy, Buồn trả lời được gì mà được, độ đẹp trai còn thua xa anh hàng xóm, hehe. Xanh nghe xong cũng cười to rồi bảo, hàng xóm nhà mình nhiều ng yêu lắm rồi, chưa kể mấy lão hàn chiều mình bỏ mẹ, yêu nó cũng được mà...Câu chuyện cứ thế, tao vô tình nghe trộm được, đại khái quan điểm của xanh là cứ yêu bọn hàn để được chu cấp, tiền nong ko phải nghĩ, sau cưới thì tìm trai việt. Buồn thì bảo chán rồi, muốn có 1 tình yêu đẹp, còn với bọn hàn thì chả khác gì tình bạn, bạn tình. 2 đứa tranh luận 1 lúc rồi quay sang tao. Buồn hỏi xanh là có thấy ảnh có ng yêu mới sau Lee chưa. Xanh nói ko biết, hôm rồi đi ăn thấy dẫn theo 1 đứa nhìn cũng ngon mắt lắm, ko rõ phải ng yêu ko, còn đưa về đây thì ko gặp. Tao nghĩ người mà xanh nói là Hoa, hôm đi ăn vô tình chạm mặt. Hoa cũng ngon thật, gái hà nội, chẳng qua là gia đình đang xuống dốc, chứ ko cũng thuộc hạng hot, có khi còn dẻo đến lượt tao. Nghe Xanh nói tiếp, đấy, khi nãy lão về trước giờ lại ko thấy ở nhà, ai biết lượn đi với con nào rồi, thôi bà đừng tơ tưởng lão

nữa làm gì cho mệt. Thấy 2 đứa im im 1 lúc, chắc đang thay quần áo, tao lần mò thò đầu qua lỗ mở để ngó nhưng đéo ăn thua, bọn nó đã khép hờ hờ cửa rồi. Chừng 5p sau mới nghe xanh bảo anh hàng xóm kể ra cũng tốt, tôi cũng có lúc thấy thích lão, nếu đã chặn lão thì phải cho vào tròng luôn, đừng để lão thoát, còn ko thì thôi. Đm, tao hơi tuốt mồ hôi, làm gì mà phải mưu mô với tao như thế. Tao khê khép nắp lỗ mở trên sàn thượng rồi chạy ra áng chừng chỗ giữa phòng 2 ẻm mà nhảy, giậm chân thành thịch, rồi lại thấy cục gạch ở mép tường, tao cầm mà gõ, đập cục cục xuống sàn. Mẹ, dọa tí cho bọn nó sợ mới được, mưu mô với ông à...

Áp tai nghe thấy mấy đứa hỏi nhau cái gì uỳnh uých trên trần ấy nhỉ, tao lấy tay đập ầm ầm vào cái nắp bịt, nghe tiếng đóng cửa rầm phát chắc là 2 ẻm kia sợ són đái. Tao trèo xuống dưới, mở cửa phòng rồi lại phòng các ẻm gõ cửa cộc cộc mấy tiếng gấp gáp xong chạy vội về phòng tao lại khép cửa. Nghe nhìn đéo thấy đứa nào ra mở, tao cứ lặp đi lặp lại như thế mấy lần. Tí thì tao có điện thoại, là Xanh gọi, tao vào hẳn nhà vệ sinh nghe cho kín. Xanh hỏi anh đi đâu đấy, sắp về chưa. Tao hỏi chưa, đang đi lang thang, nhìn các người có đôi có cặp ở quán ăn mà tôi đau lòng quá ko muốn về. Xanh bảo đừng đùa nữa, có đứa nào cứ gõ cửa phòng em này giờ, sợ vãi. Tao bảo có đéo gì mà sợ, mở cửa ra lôi nó vào híp chết nó đi. Xanh giọng meo meo bảo thật đấy đừng đùa, hình như nó chui từ sân thượng xuống, này em nghe tiếng huỳnh huých ở trên, cả tiếp đập ầm ầm cửa sân thượng. Tao giả vờ nghiêm túc nói em bình tĩnh đã, ở tầng 5 đéo ai dám trèo, em cứ mở cửa ra xem. Xanh giục thôi anh về đi, toàn con gái sợ bỏ mẹ, tao bảo ừ, tí nữa về. Tao tắt máy rồi lại ra gõ cửa, làm thêm vài tiếng động kỳ quặc nữa cho gay cấn, xong thì về phòng, lấy bút bi đỏ, tháo cái ngòi ra rồi thổi hết mực đỏ, pha loãng tí nước, mang sang cửa phòng, cầu thang rắc tung tóe, bôi cả vào cái thang trèo lên sân thượng. Tầm 10p sau tao mới sang gõ cửa bảo mở cửa ra, anh đây. Lúc này Xanh mới ra mở cửa, tao hỏi có sao ko, này anh gặp 1 thằng máu me đầy người đi từ ngõ này ra, kinh vãi, tao lại làm mặt ngạc nhiên bảo ở sao có vết máu hay gì ở đây nhỉ. Xanh và buồn cũng nhìn thấy kêu á lên vài tiếng, 2 đứa nhìn nhau kêu hay là thằng nào lúc này gõ cửa, ôi mẹ ời sợ vãi. Tao bảo bình tĩnh, đứa nào hâm mà mò lên tầng 5 làm gì. Xanh gân cổ kêu nó trèo từ trên xuống ý anh, tao lại giả vờ ra ngó ngó thang xong thốt lên ô có vết máu cả ở thang đây này. Chết rồi, ko khéo trên đấy lại là chỗ trú ẩn của ma cà rồng. 2 đứa kia trố mắt nhìn nhau. Tao bảo thôi, đóng chặt cửa lại đi ngủ đi, anh cũng về ngủ, mai còn đi làm. Tao nhót về phòng luôn, định bụng nửa đêm bố lại sang gõ cửa tiếp, nhưng thế đéo nào ngủ mẹ luôn đến sáng.

Công việc vẫn vậy, thích bận thì bận mà thích rảnh thì rảnh, tùy ý sắp xếp. Cũng vào ngồi họp nhưng gọi là hóng cho vui chứ chẳng liên quan chớ gì, thằng sếp tao cũng chỉ rình rình có dự án to là hô hào thúc giục, còn lại thì cũng giao phó hết cho tao làm đéo gì thì làm. Ngồi phòng trực sai vặt mấy thằng đệ, chém gió tào lao chả mấy thì đến trưa, thấy lười đi ăn cơm, sai mấy thằng kia mua hộ bánh mì về. Bật zalo trên máy tính, online phát thấy ngay tin nhắn của Luật. Luật hỏi ko ăn cơm mà online giờ này. Tao bảo cộc cằn mỗi chữ Không. Luật hỏi tiếp sao anh cứ xa cách em thế làm gì, mình làm bạn bình thường ko được sao. Tao lại bảo Không. Luật chắc bức quá ko gõ nữa, điện thoại tao có chuông, Luật gọi. Tao nghe. Luật bảo ông có muốn chết ko, tôi đã nhẹ nhàng hết sức với ông rồi đấy. Tao bảo em hết người chơi sao cứ phải bạn bè với anh, thời gian qua lâu rồi, hãy để cho nhau những cuộc sống mới, khơi gợi làm gì chuyện ngày xưa. Luật nói 1 câu mà hết như vĩnh yên ngày trước từng nói, Luật bảo khi nào anh chưa lấy vợ, em chưa lấy chồng thì ngày xưa vẫn còn đầy trong ký ức. Ờm con diên, tao nghĩ bụng thế nhưng ko nói ra. Tắt máy, gọi cho hóa đơn, hóa đơn bảo đang đi chơi các nhà cô dì chú bác, nhớ anh quá. Tao lại nghĩ nhớ cái ccc. Nhưng với hóa đơn thì phải nói anh cũng nhớ em lắm cho phải phép, ko nó lại phạt lên phường thi bỏ mẹ. Chuyện hết buổi trưa, mấy thằng đệ chưa mang bánh mì về thì sếp gọi điện giục giã, ăn xong chưa, lên gặp anh ngay. Lên thì lên, có đéo gì phải gấp thế. Vào phòng họp, sếp bảo có dự án lớn rồi đây, anh vừa đi họp về, chuẩn bị mở rộng canteen, nhà xe để tặng công nhân, tăng sản xuất 2 ca. Ờm, thảo nào, có mồi ngon có khác, ông nhồi sốt xình xịch. Sếp tao dân tự động hóa, chuyên về sản xuất, về xây dựng lão mù tịt, từ khi tuyển tao vào tao mớm cho bao nhiêu mồi ngon, ờm, tiền về túi nhiều nhưng chia chác như cặc, tao cũng ko dám đòi hỏi nhưng nghe nhà thầu kể lại mà thấy ảm ức lắm. Vậy là nhận việc, nhận hồ sơ giấy tờ. Theo quan điểm là tao sẽ làm mọi việc từ tiên lượng, dự toán, báo cáo kỹ thuật xin phê duyệt, mở thầu, đánh giá thầu, giám sát thi công, nghiệm thu... Tất cả chỉ có 1 mình tao, mấy thằng đệ le ve chỉ sai vặt được, bảo gì làm đấy chứ ko biết triển khai gì cả. Ờm, rảnh cũng buồn mà bận lại mệt, dẫu sao có mệt mà có tí thì cũng hăng hơn...

Àm việc hăng say vài hôm cho đến hết ngày thứ 4. Hôm nào cũng đi sớm về muộn vì bận việc mới, đéo biết có được đồng nào ko nhưng lão sếp hỏi han ghê lắm. Theo kế hoạch thì mai thứ 5, hóa đơn xuống, thứ 6 đi tam đảo. Chẹp chẹp, nghĩ đến cảnh quần nhau trên núi ngắm mây quả thật là kích thích khó tả. Tối về đã thấy em xanh và em buồn đang phơi quần áo. Từ hôm thấy mưu mô toan tính của các em, tao có 1 thái độ lạnh nhạt hơn hẳn, những người như vậy

tao ko thích mặc dù bản chất họ ko sai, họ đơn giản chỉ thực hiện cái quyền công dân gọi là mưu cầu hạnh phúc. Còn tao cung đơn giản là đéo thích như vậy thể thôi, tình yêu với tao phải là gì đó xuất phát từ trái tim, phải qua sự rèn rũa của những nhịp thở 2 trái tim chung một nhịp đập, tình yêu phải đến từ 2 phía, ko vụ lợi, ko toan tính. Tao lạnh nhạt chào xã giao, Xanh hỏi sao dạo này thấy anh khác thế, thái độ gì vậy. Tao định kể nhưng thể đéo nào lại nói, câu chuyện hôm trước bọn em nói với nhau anh nghe cả rồi, anh là người gõ cửa bọn em đấy, mấy vệt đỏ kia là mực bút bi pha nước. Anh thấy cách sống và suy nghĩ của bọn em ko hợp anh lắm, tự nhiên mất hứng chơi với nhau. Thấy buồn đưa mắt qua nhìn xanh, kiểu như muốn nói là xanh nói thế chứ ẻm ý ko nói. Xanh thì cười kêu nói gì nhỉ, em quên hết rồi, làm gì mà anh tự ái nhanh thế, mỗi người mỗi suy nghĩ, ko làm hại gì nhau là được mà., nói luôn cho anh biết là cái bà Buồn này thích anh, anh có thích lại nó ko thì bảo đi, nó quá nhiều người tán tỉnh đấy. Tao thờ dài lằm lũi đi về phòng. Dân miền nam có khi họ ko sâu sắc như người ngoài này cũng nên, thôi kệ chúng nó. Về nằm tắm giặt xong ra thì thấy tin nhắn của Hoa. Bỏ quên mất em này mấy hôm nay. Hoa hỏi sao anh ko bao giờ chủ động nhắn tin hay hỏi thăm em nhỉ, tao trả lời đọt này a bận nhiều việc quá. Ẽm nhắn tin hôm nay em trả nợ anh bữa ăn được ko, nợ chưa trả cứ thấy áy náy trong lòng. Ẽm, tao nhắn bữa lại là ko phải nhiều đâu, tắm giặt sạch rồi anh anh ăn em là được. Có vẻ như biết tao đùa nên ẻm cũng đùa lại, ok nhé, chờ 30p em qua rồi đi ăn lấy năng lượng đã...

Thế mà đúng hẹn thật, 30p sau ẻm đã gọi điện bảo ẻm chờ ở dưới, anh xuống đi. Tao thấy trong lòng hơi áy náy với hóa đơn, những nghĩ đơn giản là đi ăn chơi thôi ko vớ vẩn gì hết, vậy là xỏ giày và đi. Hoa bảo anh thích ăn gì, em mời luôn, mới nhận lương tháng. Ồ ghê, lần trước ẻm kêu làm mảng hành chính nhân sự cho công ty gì gì ấy cũng có tên tuổi lắm, tao cũng ko nhớ kỹ, lương đâu cũng khá phết thì phải. Tao ngẫm nghĩ rồi nói thôi đi uống beer nhé, vào hè rồi làm cốc beer cho mát. Hoa ok, Hoa bảo vào chỗ legend ở Big C trần duy hưng. Tao chờ Hoa đi, ko quên cảnh báo ẻm là trong này đắt lòi, Hoa kêu ko sao, ôn lại thời hào hùng tí. 2 đũa 1 nam 1 nữ ngồi uống beer trong này kể cũng hơi buồn cười, nhưng kệ mẹ, cứ cụng cạch cốc như thật, gọi thêm mấy món đồ lằng nhằng, kiểu đéo gì chả hết tiền triệu, mấy lần trước tao đi ăn uống trong này rồi, xác định phải tầm 500-700k 1 người. Đắt vãi cút. Uống được tầm 3 cốc, Hoa kể ngày trước rất hay ngồi ăn uống ở đây, lúc ấy nhà làm ăn tốt, tiền bố mẹ cho tiêu vặt thôi cũng gấp đôi gấp 3 lương bây giờ... Tao nghe ngóng để ý, thấy giọng Hoa kể có vẻ thản nhiên lắm chứ ko mang tính bùi ngùi tiếc

nhớ. Tao cũng hỏi động viên vài câu xem tình hình kinh tế nhà em đã ổn chưa, Hoa lắc đầu bảo ko ổn lắm, xong lại kêu mà thôi, ko sao cả, nhịn mua sắm đi, nhịn du lịch, nhịn chơi bời thì vẫn sống tốt như bao người mà anh nhỉ. Tao gật gù, đúng thế, như tao đây có mấy khi đi du lịch đâu, mấy khi mua sắm đâu, lại chả chơi bời gì, vẫn thấy yêu đời yêu người, vẫn thấy cuộc sống đầy ý nghĩa. Hoa uống đến cốc thứ 5 thì bảo em ko uống nữa, tao bảo anh cũng thấy thế là đủ rồi, uống nữa đầy bụng. Ngó đồng hồ, ôi 11, cũng ngồi đến hơn tiếng rồi cơ à. Hoa gọi nhân viên ra tính tiền, khi hoa mở túi tao vô tình lia thấy, ầm, xấp tiền 500k dày cộp, chắc cũng phải vài chục củ. Đéo gì nhà phá sản mà vẫn nhiều tiền mang theo người thế ko biết...

Ra về, Hoa bảo anh chở em đi lòng vòng dạo phố tí nhé, OK luôn. Hoa ngồi sau, ôm eo tao, ghì sát cơ thể, hơi men phả ra theo mùi nước hoa dịu nhẹ. Hoa nói rất thích ngồi sau anh, tao bảo có thích nằm dưới ko, Hoa ko nói gì, tao phi mẹ luôn vào nhà nghỉ. Ý nghĩ đứng đắn trước lúc đi chơi đã chảy theo những cốc beer mẹ mất rồi. Quần nhau với Hoa tơi bời khói lửa, có tí men hưng hăng vãi. Xong nằm ấp nhau nửa tiếng rồi vùng dậy ra về, thế là khỏi dạo phố dạo phường gì hết. Về đến cổng nhà trọ, đứng chào nhau vài câu thì gặp Buồn với Xanh đi đâu về, Xanh chào xong hỏi ơ vẫn là bạn hôm trước, ng yêu của anh đây à. Hoa đưa mắt nhìn tao, ánh mắt vẫn còn chứa đầy nhu tình sau cơn men nồng khi nãy. Tao buột miệng bảo ừ, gật đầu, tao bảo đây là Hoa, người yêu anh. Hoa hơi ngại chút nói ko phải đâu, anh ấy trêu đấy. Xanh với buồn nở nụ cười công nghiệp rồi đi vào thang máy, tao ngoái ra nhìn, thấy buồn cũng đang ngoái lại nhìn bọn tao. Hoa hỏi ai đấy anh, tao trả lời hàng xóm, ở cùng tầng 5 ấy, Hoa trêu hàng xóm xinh quá, lại gái miền Nam, kiểu này chắc người yêu mình bị câu dẫn đến nơi mất, nguy hiểm quá, hihi. Ầm, sao cái kiểu nói có gì đó giống Hóa đơn thế nhỉ.

Cơm no bò cưỡi, mới hơn 9h đã nằm kênh trên giường vắt chân xem điện thoại. Uống 5 cốc beer thì chuyech nhau xong mất men 4 cốc rồi. À mà sao hôm nay chưa thấy hóa đơn gọi cuộc nào, bấm máy gọi luôn cho ẻm, Hóa đơn bấm bận rồi thấy tin nhắn đến máy tao, Hóa đơn bảo em đang bận, chút em gọi lại cho nhé. 15p sau thấy Hóa đơn gọi điện, tao nghe máy, nhưng đéo phải Hóa đơn mà là bố ẻm, Ông già giọng ồm ồm hỏi cậu ca sĩ vọng cổ phải ko, tao lễ phép vâng dạ. Lão bố thờ dài nói bác biết hóa đơn với cháu yêu nhau, nhưng giai đoạn này hóa đơn ko ở Việt Nam được đâu, đừng nuối tiếc làm gì nữa, hoặc cháu có muốn qua đó ko ? Hic, đã đến mức phụ huynh lên tiếng thì chuyện ko còn là chuyện đùa được nữa, tao âm trầm bảo cháu biết rồi bác và tắt máy... Cuộc sống thường là thế, cứ cái gì mong ngóng quá thì nó lại đéo đến, ko hiểu

là quy luật của tự nhiên hay do ý chí con người chưa đủ mạnh. Tao nằm dài cảm thấy hụt hẫng pha lẫn thất vọng, ừ cũng vẫn là chẳng trông mong gì 1 tình yêu đẹp với hóa đơn nữa đâu nhưng ko có nghĩa là ko còn tí ti gì hi vọng, gặp lại nhau, tình yêu bùng cháy trở lại. Mấy câu nói của lão bố như xô nước lạnh dội vào làm dập tắt hết đam mê, lòng tự trọng nổi dậy. Thấy tủi... Ngày hôm sau đi làm trong trạng thái tinh thần uể oải, sếp bảo nhìn chú thấy mệt mệt, ko nhất thiết phải cố quá đâu, làm bình tĩnh cũng được. Ôi tôi lạ gì vài câu động viên sáo rỗng của ông, chậm 1 tí ông lại chả kêu gào lên như chó chết. Tao bảo em làm được, ko có gì. Xua hết bọn đệ đi ra ngoài để lấy không gian yên tĩnh, vậy mà vẫn ko có tinh thần làm việc mấy. Từ hôm qua đến giờ cũng ko thấy hóa đơn gọi điện, chắc em cũng đang bị đấu tranh tâm lý lắm đây. Tao thì ko dám gọi cho em nữa, sợ bố em lại cầm máy thì sao. Ngày buồn dài lê thê, cuối giờ chiều tao báo sếp mai em xin nghỉ phép theo kế hoạch đã báo anh từ đầu tuần nhé. Sếp gật gù bảo ok, cứ mang máy tính về làm được bao nhiêu thì làm. Thế đấy, tao vẫn nghỉ phép dù kế hoạch đã vỡ, mông lung nghĩ sẽ làm gì cho hết 3 ngày nghỉ đây nhì

Hôm ấy ngồi máy tính vừa làm vừa chơi mãi đến 12h đêm, đây cũng là thói quen của tao những ngày cuối tuần rảnh rỗi, nếu hôm sau được nghỉ thì tối hôm trước phải cày đêm cho chán, hôm sau nằm cho chán, nhưng giờ cũng có tuổi rồi chứ ko như hồi sinh viên thức đến 3-4h sáng rồi ngủ đến trưa. Hơn 12h chuẩn bị tắt máy vào đánh răng đi ngủ thì có điện thoại, đeo biết muộn thế này còn ai gọi, thấy số lạ. Tao nghe máy, phía kia nói em hóa đơn đây, em mượn máy của mẹ, máy của em bố em tịch thu mất rồi, hic hic. Tao nghe giọng nàng mà nửa buồn nửa vui, cảm giác ghen ghen ko nói nên lời. Hóa đơn bảo mai em sẽ trốn xuống, anh chờ em nhé. Tao thờ dài thườn thượt rồi bảo, thôi em ạ, anh ko trách em đâu, em nên đi đi. Nói thêm vài câu nữa thì tao tắt máy, tắt nguồn. Thôi, thế thôi...

Nằm ngủ với mộng mị linh tinh, sáng tỉnh dậy bởi nắng chiếu vào chói mắt, tối qua ngủ quên ko đóng cửa sổ. Với điện thoại bấm xem giờ thì nguồn vẫn tắt, lồm cồm bò dậy bật nguồn máy, rồi đi đánh răng rửa mặt, xong xuôi ra xem thì thấy hơn 8h. Với cái ví đi ăn sáng, ăn sáng là cần thiết, và bữa sáng thường thấy ngon miệng nhất, mấy năm nay ko ăn tiết canh rồi, kể ko được ăn cái đấy cũng phí thật. Ăn uống đàng hoàng xong ra trà đá mới lướt điện thoại. Thấy đồng tin nhắn zalo của Hoa, nôm na là bảo đêm tỉnh giấc thấy nhớ anh, hình như thích anh rồi thì phải. Gớm, tao qua tuổi vờ vờ thế này rồi cơ mà đọc cũng thấy thích thích. Nhưng tâm trạng vẫn lảng vảng hình bóng hóa đơn, về phòng bật máy tính ra định làm việc thì có điện thoại. Số lạ hoắc, tao đoán chắc là hóa

đơn mượn điện thoại của ai để gọi, tao ko nghe. Số kia gọi lại lần 2, tao vẫn ko nghe, 5 phút sau số đấy lại gọi. Tao nghe. Giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, anh phải ko. Ồ ko phải hóa đơn, Tao bảo đúng, ai đấy. Bên kia bảo em Vĩnh Yên. Hóa đơn cho em số đt bảo gọi anh ra đón. Đm thật là vĩnh yên ư, tao ko tin lắm, nhưng chất giọng này, kiểu nói này...Tao hỏi lại, vĩnh yên bảo ra đón em nhanh, em đứng ngơ ngẩn như con hươu ở bến xe này...Ồi vĩnh yên thật à, có cần xuất hiện đúng lúc thế ko đây. Môi trường công sở nhà nước ko làm vẻ tiểu thư đài các của vĩnh yên mai một đi, ngược lại còn tăng thêm độ sang chảnh. Vĩnh yên mặc áo vest màu ghi, quần vải cũng màu ghi, đeo cái túi màu nâu thẫm, mái tóc xoăn nhẹ màu vàng nhạt được uốn đúng nếp. Ko khó để nhận ra em, nổi bật giữa chốn xô bồ. Tao phịch xe ngay chỗ em đứng hỏi đi xe ô tô ko em, vĩnh yên kêu ko em chờ bạn đón. Có lẽ đội mũ bảo hiểm với khẩu trang kín mít nên em chưa nhận ra tao chẳng, nhưng nhanh chóng vĩnh yên quay lại chắc nhận ra cái xe và phong cách ăn mặc ko giống xe ô tô cho lắm, em nhìn nhìn kêu ơ ơ, tao tháo mũ tháo khẩu trang ra, vĩnh yên nhìn tao trân trân như chết lặng, ơ, Anh à...

Bao giờ cũng vậy, kiểu như nó là nhân duyên, là nước cờ ông trời sắp xếp sẵn. Lần này có lẽ ông lại đi nước cờ cũ cách đây 2 năm, cứ sắp xa hóa đơn thì vĩnh yên lại ở bên cạnh như một vở kịch hay 1 kế hoạch dựng sẵn từ trước. Vĩnh yên nhìn trắng hơn, dáng người vẫn mảnh mảnh như thế, à mà khả năng vòng 3 có tiến triển, có thể là kết quả việc ngồi văn phòng nhiều. Tạt vào quán café gần khu chung cư của hóa đơn, vĩnh yên bảo hóa đơn dặn chờ nó xuống. Tao ngơ ngác hỏi em có biết chuyện hóa đơn bị gia đình bắt đi nước ngoài, đang trốn về và bị bố em bắt sống, quản thúc tại gia ko. Vĩnh yên kêu có biết, bọn em vẫn giữ liên lạc thời gian vừa qua mà, chỉ có anh là lặn không dấu vết, em hỏi hóa đơn mấy lần nhưng nó ko nói, hóa ra 2 người còn chim chuột với nhau. Tao phì cười, những ngôn từ này từ miệng vĩnh yên phát ra thật ngộ nghĩnh. Tao bảo cũng chả liên hệ ông bố ư, chỉ là vẫn biết để liên lạc thôi chứ hầu như ko nói chuyện. Nước bên ngoài, tao vẫn uống bò húc theo thói quen, vĩnh yên cũng thế, vẫn là sinh tố như ngày nọ. Vĩnh yên hỏi han công việc, chỗ ở, tình hình các thứ, cũng đều là những câu hỏi mà hôm trước hóa đơn hỏi, tao phải trả lời lại hết lượt, biết vậy hôm trước ghi âm xong hôm nay chỉ việc phát lại là xong. Tao hỏi em qua loa, nắm được là 1 chân trong nhà nước có chỗ sẵn, ngoài ra còn có cả chân trong 1 công ty xây dựng mà ngày xưa em đứng danh giám đốc. Thằng em du học về, làm giám đốc luôn, được cái thằng bé ngày xưa phá nhưng giờ chín chu lắm. Hỏi em bao giờ lấy chồng, em lại nói câu ngày xưa, khi nào anh chưa cưới thì em vẫn còn cơ hội. Đm, nghe cũng thấy xoắn

xang hết cả lòng...Ngồi 1 lúc tao bảo vĩnh yên gọi điện xem hóa đơn đi đến đâu rồi, ẻm hỏi sao anh ko gọi, tao bảo hôm trước bố hóa đơn gọi cho a và vả vào lòng tự trọng của anh mấy phát, anh ko muốn gọi nữa. Vĩnh yên bấm máy, bật loa ngoài, đầu kia nghe máy, là giọng bố ẻm, vĩnh yên hỏi hóa đơn, bố ẻm bảo nhờ cháu bảo nó về nhà giúp bác, bác ko bảo nổi nó rồi. Vĩnh yên lấy điện thoại gọi zalo, hóa đơn kê đang trên xe, online trên ipad, lão kia đón bà chưa. Vĩnh yên bảo đang ngồi với lão ấy đây rồi, giọng hóa đơn kê đưa tôi gặp hẳn. Vĩnh yên đưa điện thoại cho tao. Tao lắc đầu, vĩnh yên bảo cứ cầm nghe đi. Tao cầm, tao bảo em về đi, hãy sống cuộc sống như hiện tại em đang sống, những giây phút ngắn ngủi ở bên nhau chỉ làm thêm đau thương gấp bội, về đi em... Tao vừa nói vừa nhìn vĩnh yên, ẻm tròn mắt nhìn tao, lòng tao xót, nhưng tao thấy mình vừa nói những lời đúng đắn nhất. Tao tắt máy, trả cho vĩnh yên, ngựa cổ uống hết cốc bò húc, thế nào thấy đáng lạ...

Tình yêu cũng như cuộc sống, luôn tồn tại đâu đó sự khác biệt giữa những điều bình thường. Hóa đơn thì rõ là sự khác biệt rồi nhưng cái sự khác biệt ấy ko thể thiếu vắng bóng vĩnh yên, hoặc có thể nói vĩnh yên góp phần tạo nên sự khác biệt cho hóa đơn và cũng chính vì thế, ở 1 khía cạnh khác thì Vĩnh yên cũng là 1 sự khác biệt. Tao ra về, để lại vĩnh yên ngồi một mình ở quán café trong sự khó hiểu của ẻm, tao bảo em ở lại chờ hóa đơn nhé, nếu hóa đơn lên mọi người hãy tụ tập ôn kỷ niệm cũ, nếu hóa đơn có hỏi anh, bảo anh về quê rồi
nhé...

Mấy gợn mây vàng ko đủ che ánh nắng
Mấy giây phút ngọt ngào ko lấp đủ thương đau
Chí đã định, tao long dong phóng xe một mình đi lại hết những địa điểm ngày xưa thường lui tới cùng hóa đơn, nào là văn phòng công ty cũ, nào là nhà hàng hàn chỗ trung hòa, nào là quán café, rạp phim, đến mỗi chỗ tao chụp lại vài bức ảnh. Mọi nơi đều thay đổi hết cả rồi, chẳng còn nơi nào giống ngày xưa nữa. Đi lang thang đến 2h chiều mới về nhà trọ. Hì hục copy, ghép ghép ảnh vào 1 trang, kèm chú thích rõ ràng hết những địa điểm. Tao gửi vào zalo hóa đơn với vài dòng tin nhắn, em thấy ko, những nơi đầy kỷ niệm của anh và em đều ko còn như trước, nhưng cuộc sống vẫn diễn ra bình thường và nó phải như thế, anh và em cũng thế, dù trái tim mình vẫn có nhau nhưng không thể sống mãi cùng ký ức cũ. Anh tin em sẽ hạnh phúc với cuộc sống hiện tại. Một lúc lâu sau Hóa đơn mới nhắn lại, rồi, được rồi, gặp vĩnh yên cái là thay đổi thái độ ngay, tôi đi cho 2 người ở nhà đến với nhau, hóa ra trước giờ tôi chỉ là con ngốc. Đm, con hâm này sao lại nghĩ như vậy ko biết, tao nhắn lại luôn là e đừng nghĩ linh tinh, anh thế nào thì em phải hiểu chứ, anh đơn giản là muốn tốt

cho cả anh và em. Lúc này thì hóa đơn trả lời ngay là Vinh yên nói hết với tôi rồi, mấy năm qua 2 người vẫn ở bên nhau, anh đúng là đồ tồi. Ờ đệt mợ, chuyện beep gì thế, tao ghét nhất là bị oan, dù chia tay thì cũng phải trong yên ấm, sao vĩnh yên lại đi nói thế để biến tao thành 1 thằng tồi. Máu nóng dần lên, tao gọi điện cho vĩnh yên hỏi cho ra nhẽ, tìm tìm số ẻm vừa gọi lúc sáng, sau hơn 20 giây chuông đổ thì mới bắt máy, nhưng lại là giọng hóa đơn. Hóa đơn bảo gọi làm gì, vĩnh yên đang ở đây, giỏi thì qua đây 3 mặt 1 nhời đối chứng xem có dám ko...Tao hô lớn, được, anh ngay thẳng có gì mà ko dám qua, đang ở đâu. Hóa đơn bảo đang ở nhà em, tao nghe tiếng khẽ phì cười bên cạnh, chợt tỉnh ngộ, á à, đm bọn này dùng kế khích tướng dụ tao ra mặt đây mà.

Đoán được tình hình tao nghĩ mày đã troll anh thì anh cũng ko ngại. Thờ dài bảo mà thôi, chuyện đã vậy rồi thì anh cũng ko giấu đố nữa, đúng là anh và vĩnh yên có yêu nhau, sau khi em đi bọn anh đã ở bên nhau từ đó đến nay, bọn anh cũng đang dự định sắp tới tổ chức đám cưới nhưng em về nên phải lập kế hoạch giả là ko liên hệ gì nhau, cũng là ko muốn em phải nghĩ, muốn mọi người hợp mặt vui vẻ. Khi này anh về luôn cũng là vì ko biết phải đối diện với em và vĩnh yên cùng 1 lúc ở thời điểm này như thế nào, anh xin lỗi. Bỗng nghe tiếng léo nhéo bên ngoài là anh ấy chém đấy, đừng tin, tôi về vĩnh yên lâu rồi ko liên lạc gì mà. Haha, tao có thể tưởng tượng ra ánh mắt xét nét của hóa đơn đang soi vào vĩnh yên. Tao tắt mẹ máy đi, tự tùm tùm cười, cho 2 đứa nó giải bày với nhau. Đúng ko ngoài dự đoán, sau 1 lúc thì vĩnh yên gọi lại ngay, ẻm hét vào tai là anh muốn chết ko, sao dám bịa chuyện chia rẽ tình bạn bọn em. Tao lấy giọng hết sức trầm ổn hỏi, mình đã từng yêu nhau phải ko em. Nghe tiếng vĩnh yên bảo nhưng mà, nhưng...Tao hỏi, em có đang mở loa ngoài ko, vĩnh yên bảo ko, tao lại nhẹ nhàng nói tiếp anh thật lòng ko muốn vướng bận vào cái tình yêu mà ko biết sẽ ra sao với hóa đơn, anh ko còn trẻ như hồi trước nữa, anh đã nghĩ đến 1 cái gì ổn định, đó là hạnh phúc 1 mái ấm, 1 gia đình, ko phải 1 tình yêu của 1 trái tim đơn độc nữa. Em hiểu chứ. Vĩnh yên im lặng, 1 lúc rồi mới nói anh qua đây đi, em thấy tội nó lắm, lặn lội xuống đây cũng chỉ vì anh chứ ko phải vì em, hay là vui nốt 1 lần nữa đi anh...Tao tắt máy, nghĩ ngợi. Liệu mình có quá đáng ko, sao mấy hôm nay rồi vẫn cứ dấp dính, quyết lắm rồi lại lay động, mình phải đi hướng nào giờ. Điện thoại lại reo, vĩnh yên gọi, ẻm bảo thôi qua đi anh, rồi hóa đơn đi em cho anh cơ hội, hihi. Vãi cả cơ hội, đây là câu dẫn tao à. Mẹ nó nữa, thôi được, thêm 1 lần thì thêm, kệ cụ nó đi vậy, sao phải xoắn nữa giờ. Tắm giặt sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, bắt taxi qua nhà hóa đơn, ko nên đi xe máy vì 1 là có thể nhậu nhẹt say sưa, 2 là 2 ẻm kia đều ko có xe nên đi đâu thì 3 đứa đi taxi vậy. Đến nơi, bấm thang máy, thấy có gọi thang ở tầng 8, bỗng nghĩ đến

chị phiên dịch, ôi thuở ấy thật là thống khoái với chị ấy, ko biết giờ chị thế nào rồi, có còn ngon như 2 năm trước. Nghĩ nghĩ có tí vậy mà thăng nhỏ cũng phòng lên, định đưa tay bóp cho nó phát vì tội dâm dật thì thang máy mở cửa, tầng 8 à...

Hi vọng gặp chị phiên dịch tan biến ngay lập tức khi đập vào mắt tao là mấy vị trung niên đang cười nói khà khà bàn chuyện tài chính với cả bất động sản, nghe to tát vl. Tự dưng thấy gai mắt khó chịu, tao bèn bước ra, đi lại phòng của bà phiên dịch, tò mò xem chủ nhà bây giờ là ai. Nhưng cửa đóng kín, ngoài cửa có dán giấy bán căn hộ chung cư, đầy đủ nội thất, giá xxx, xem phòng liên hệ số đt YYY. Tao thấy số nhìn quen quen nhưng chắc là ko phải của bà phiên dịch vì sau đợt ấy tao cũng biết tin bà về Hưng Yên sống, làm trong nhà máy, nhà thì bà ý cũng bán được đợt đó rồi. Lại lững thững quay lại, chờ thang máy lên tầng 12. Đến phòng hóa đơn, thấy đóng cửa, tao rút điện thoại gọi điện mới nhớ ra số của hóa đơn là bố ẻm dùng, tao gọi zalo, báo sóng kém, chắc hết mẹ dung lượng tốc độ cao rồi. Ko bắt máy. Tao gọi vĩnh yên, vĩnh yên bảo ơ tưởng anh ko qua nên bọn em đi chơi rồi, anh ngồi tạm đâu chờ tí nhé. Gớm, mẹ nó, gặp nhau chắc lại đưa nhau đi mua sắm chứ gì, tí về mà ko tay xách nách mang đủ thứ đồ tao bé bằng con kiến. Tao mở khóa vào nhà như nhà của mình, cũng đéo biết 2 năm qua có ai ở hay thế nào ko nhưng tao vẫn có mã chủ mà. Vào phòng, chợt nhận ra mình thiếu sót 1 bức ảnh, đó là bức ảnh căn phòng này, mọi địa điểm đều thay đổi, duy chỉ có căn phòng này là ko đổi gì, căn phòng này tao từng sống chung với hóa đơn thời gian ko hề ngắn. Tự dưng nhớ lại mọi kỷ niệm ở đây, nhớ lại cả cái lần nhà ẻm về rồi còn troll tao. Ôi, cảm xúc thật.

Nằm vắt chân lên ghế bật tivi xem, vài chương trình nhạt nhẽo, nghĩ bụng có khi báo hóa đơn bán mẹ cho cái căn chung cư này giá rẻ ờ cũng được đấy nhì, ý nghĩ chỉ thoáng qua rồi vụt tắt ngay, đéo ổn tí nào, chả nhẽ sau lấy vợ, ở đây, lúc chịch vợ lại gọi tên hóa đơn thì nó cắt mẹ chim đi mất. Ko có ai ở nhà, ra mở cửa sổ rồi rút thuốc châm hút cho vui mồm, ngại đéo gì nhể. Hút dở điếu thuốc bỗng thấy tiếng gõ cửa, tao nghi nghi có điều gì bất ngờ đây. Chắc chắn ko phải bộ đôi kia đi mua sắm về rồi, như thế thì ai được nhì. Tao lò dò ra mở cửa, ồm, đúng là bất ngờ thật...

Lão bà và lão bố nheo nheo mắt nhìn nhìn tao. Lão bố cất tiếng hỏi cậu là...Tao gật đầu bảo vâng, là cháu ạ, hóa đơn đi mua sắm với bạn, cháu trông nhà hộ, 2 bác vào trong đi ạ. Tao nói tự nhiên cứ như chủ nhà, thấy lão bà mỉm cười đi vào trước, lão bố cũng lật đật theo sau. Tao mở tủ lạnh lấy 2 chai nước lọc ra mời khách, mà đúng hơn là mời chủ. Hỏi thăm sức khỏe, công việc, ma chay

cưới hỏi các thể loại tạo sự thân thiện, lão bà cứ tùm tùm cười, lão bố thì cũng kể kể rồi chém phần phạt. Nửa tiếng trôi qua mà bộ đôi mua sắm kia vẫn ko thấy mặt đâu, mẹ kiếp, đúng là coi tao ko ra gì rồi. Tao đang định bảo để cháu gọi hóa đơn về, lão bố khoát tay bảo kệ nó đi, à mà, hôm trước bác nói với cậu rồi, nó ko ở nhà được đâu, vương vấn làm gì. Tao thờ dài, có lẽ cũng nên rõ văn với lão bố luôn chứ ko để lão nghĩ mình bám hóa đơn. Tao nói chậm rãi, chắc nịch từng câu, cháu cũng quả quyết dứt với hóa đơn từ trước khi bác nói, nhưng hóa đơn bảo cho em vui nốt thêm thời gian ở việt nam, đằng nào cũng mất công về. Đến lượt lão bố thờ dài, lão than tất cả cũng là tại tôi, ko để cho con cái được sống cuộc sống do nó lựa chọn, lỗi là tại tôi... Tao nhìn lão dò la, đôi mắt sắc sảo ngày thường của lão giờ trĩu nặng, như thể cái cửa sổ tâm hồn này đang nhốt cả những rồi bời của tâm trí. Lão bà đặt tay lên vai lão bố, lão bà bảo hay thôi đi anh, kệ cho các con nó được sống theo con đường nó chọn, đời mình đã làm quân cờ cho người ta khiến mãi rồi...Lão bố quay sang gắt nhẹ em thì biết gì, lão bảo lại tùm tùm cười, vâng, em ko biết gì, nhưng em biết rõ anh mệt mỏi thế nào, đã lâu rồi anh ko được cầm đàn, lâu rồi anh ko được lang thang thơ thần phố, những cái đó là em biết... Chẹp chẹp, 2 lão già này còn tình cảm quá, tao thấy ko hợp với không khí này lắm bèn bảo cháu xin phép ra ngoài hút thuốc, 2 bác nghỉ ngơi đi ạ. Vừa nhắc朦胧 dậy định chuồn thì lão bố bảo ko phải trốn, ngồi đây đã, bác xuống đây cũng là muốn gặp cậu, có lẽ phải nói rõ hoàn cảnh ra cho cậu đỡ áy náy vì bị ngăn cấm tình yêu, còn sau khi nghe mà 2 đứa vẫn quyết tâm yêu nhau thì thôi, bác cũng ko cản nữa. Tao thấy hồi hộp, cảm giác cứ như buổi đầu tiên ra mắt nhà gái ấy, tao ngồi xuống ghế, hơi run run, lão bố rút trong túi bao thuốc lá bảo làm điếu đã, mẹ nó ngồi xích sang ghế kia đi ko khói, lão bà bảo 2 bác cháu cứ tự nhiên, em vào trong phòng nằm nghỉ chút...

Câu chuyện chậm rãi tuôn ra theo làn khói thuốc, tao im lặng ngồi nghe, lão bố độc thoại như đang tự sự cuộc đời, thi thoảng lão lại dừng lại mắt nhìn vô định như để hồi tưởng ký ức. Tao nhìn kim đồng hồ lạch tạch chạy nặng nề, nuốt từng câu từng chữ của lão vào trong bụng. Bỗng nghe tiếng cười nói, giọng hóa đơn lạnh lạnh, lão dụi điếu thuốc vào nắp chai nước đã kín mẩu tàn, lão bảo thế gian con tào xoay vùn, chính trường, xã hội cũng thế, nay thế này, mai thế khác, nhiều tấm gương trước mắt rồi, dẫm chân vào thì phải chấp nhận, bây giờ từ bỏ hết cả chưa chắc đã kịp. Còn nhiều chuyện nữa thôi để lúc khác bác nói sau. Lão vừa dứt câu thì bộ đôi mua sắm bước vào cửa, hóa đơn ơ ơ tròn mắt nhìn. 2 người đàn ông 1 già một trẻ đều ngẩng mặt lên nhìn lại, nét mặt biểu cảm của 2 người có gì đó giống giống nhau, vẻ nhưng vừa xót thương,

vừa nuôi tiếc lại vừa hi vọng, không ai nói câu nào. Trên bàn, 2 nắp chai nước có đến 7-8 mẫu thuốc lá, không khí trong phòng sánh đặc. Hóa đơn đứng sững sau chục giây thì mở mồm bảo con chào bố, em chào anh. Trong vô thức và người già và người trẻ đều gật đầu cùng ừ 1 tiếng, rồi quay sang nhìn nhau, giống như vô tình thấy hình bóng mình trong người còn lại. Lão bố nói tiếp, đấy, con bé chưa chắc đã hiểu chuyện này bằng cậu, bác sẽ nói chuyện với nó, nếu nhất quyết đến với nhau thì sau này cậu đừng than vãn cảnh cá chậu chim lồng. Nói xong lão đứng dậy, vờn vai bảo con gái tối cho bố ăn gì nhỉ, nghe nói hải sản hà nội còn tươi hơn cả hạ long, ko biết thực hư thế nào. Lão bà chắc thấy cánh đàn ông đã kết chuyện cũng từ trong phòng đi ra bảo con ranh con kia, dám trốn bố trốn mẹ về VN, lại còn dám trốn đi hà nội, còn ko mau mau chịu tội. Hóa đơn nhe nhèn cười nói ơ con chỉ trốn bố chứ có trốn mẹ đâu, con báo cáo mẹ trước khi đi mà sao có thể gọi là trốn. Lão bố ngược lên nhìn lão bà, đưa ngón trỏ lên gật gật chỉ chỉ ý rằng á à, mẹ con bà được lắm. Lão bà hơi ửng đỏ mặt bảo lòi mẹ vào cũng ko cứu được con đâu, xem ra người cứu được con chỉ có thể là ...Bà dừng lại quay sang nhìn tao. Tao chợt dạ nghĩ, đéo, tao tuổi gì mà cứu.

Tối đó cả nhà đi ăn lẩu hải sản, gọi ko thiếu thứ gì, 2 già, 3 trẻ, 2 nam, 3 nữ, không khí đầm ấm như sum họp một gia đình nhưng tao biết trong lòng mỗi người đều có quỷ, chắc chỉ có vĩnh yên là ko nghĩ gì thôi. Hóa đơn thì cũng lơ mờ biết lão bố đã nói những gì với tao nên thấy ánh mắt ằm thềm thoảng lại nhìn tao đầy vẻ xét nét. Ăn uống xong xuôi cả nhà về pha café uống, bảo lão bố ra quán ngồi thưởng thức cho ngon, lão bảo thôi về nhà ấm cúng hơn, tao hỏi bác sợ gì à, lão kêu ko, thời điểm này yên bình có gì mà sợ, có gì thì cũng phải vài năm nữa mới sợ, tao lại hỏi tiếp thế sao ko cho hóa đơn ở nhà vài năm nữa đến lúc nào có biến hăng hay. Lão cười vờ vai tao bảo nước đến chân mới nhảy kíp sao được, vớ lại ở thêm vài năm để làm gì, thà sang đó kiếm cái thẻ xanh rồi đi lại thoải mái có sướng hơn ko, chưa kể người tính không bằng trời tính. Tao gật gù vâng dạ, so với lão bố, tao cảm giác mình giống như con thỏ non không hơn không kém.

Ngồi trò chuyện mãi đến 10h mới về, tao hẹn các lão mai lại sang, nháy mắt hóa đơn cái cho vui mà lòng như có vết cắt. Vào thang máy, cúi mặt suy nghĩ mông lung về tương lai, thang chạy được tí dừng lại, cũng đéo rõ tầng mấy. Có người bước vào, mùi nước hoa thơm phảng phất, tao ngẩng lên nhìn, người kia cũng nhìn tao, cả hai cùng kêu kêu tiếng ơ. Là Hoa, Hoa đi đâu qua đây ko biết...

Hoa hỏi anh đi đâu thế, tao bảo qua nhà người bạn ở tầng 12. Hỏi ẻm qua đây làm gì, ẻm kêu qua có chút việc thôi ạ. Nói như vậy tức là ko muốn nói cụ thể,

tao cũng ko hỏi thêm làm gì. Xuống tầng 1 Hoa vào lấy xe, tao thì đứng chờ xem có taxi nào qua thì vẫy, ngại gọi. Hoa đi lên thấy vậy hỏi ơ anh chờ ai, tao bảo chờ taxi, Hoa bảo thôi để em chở về, mai thứ 7 được nghỉ, tao hơi ngại ngại bảo thôi, muộn rồi để anh tự về cho đỡ phiền. Hoa nhìn thái độ tao rồi gật đầu, xong ẻm bảo mai anh rảnh ko, đi chơi đi, Tao trả lời nước đôi là để mai xem thời tiết thế nào. Hoa mỉm cười phóng vù đi. Có taxi đến, tao lên xe, mở điện thoại mân mân mê mê vô tình lướt danh bạ, thấy số điện thoại của Hoa hình như giống giống số rao bán chung cư trước của bà phiên dịch ở tầng 8 thì phải. Tao ngờ ngờ, tí nữa về thử thì biết ngay. Về đến nhà thấy phòng 2 ẻm hàng xóm vẫn sáng đèn, cửa mở. Định thò đầu sang trêu nhưng lại thôi, nghĩ bụng ẻo chơi với bọn nham hiểm này nữa, nhớ đâu 2 đưa nó đến ngày rụng trứng lại liên thủ hấp diêm tao rồi mang bầu bắt tao cưới thì bỏ mẹ, phải đề phòng mới được. Về bật máy tính ngồi lướt web, đá đá qua tí mail xem có công việc gì ko, được 1 lúc thì nghe tiếng gõ cửa cồm cộp, ngoái đầu lại thấy Buồn đang đứng, tao bảo khách sáo thế, vào tự nhiên đi. Ẽm vào, ngồi xuống giường bảo anh đi đâu về muộn thế, tao trả lời khù khoằm là cái này có cần báo cáo em ko. Buồn nhú mày kêu dạo này thái độ khác lắm, có chuyện gì nói ra chứ đừng thái độ thế, chuyện hôm trước là cái Hoa Xanh nói đùa cho vui thôi, gì mà anh nghĩ xa quá vậy. Tao cười bảo anh phải đề phòng, gọi là quân tử phòng thân cho chắc, biết đâu lọt vào bẫy tình của em thì sao. Buồn giả vờ nôn ọe ọe rồi kêu nhìn lại mình đi, ko đến mức người ta phải làm thế đâu. Tao chợt nhớ ra chuyện số điện thoại của Hoa khi nãy, tao bảo Buồn giúp anh 1 việc này, em dùng máy em gọi vào số này hỏi có phải đang rao bán chung cư chỗ trung hòa, tầng 8 ko. Buồn nghe lời, bật loa ngoài gọi điện. Hoa nghe máy, xác nhận đúng, đang cần bán vì ko dùng đến, kể lể nội thất đủ, an ninh cao... Ồ ờm, đúng là có duyên thật đấy. Mà ẻm bán nhà ko biết có phải gia đình kiệt quệ quá rồi hay ko nhỉ... Buồn tò mò hỏi đó là ai, có chuyện gì, nghe giọng giống ng yêu anh hôm trước gặp nhỉ. Tao gật đầu bảo chính là nó đấy, tao chém gió láo rằng nhà người yêu đang phá sản, mình ko giúp được gì thấy đau lòng quá. Buồn trầm tư nói một miếng khi đói bằng một gói khi no, anh ko giúp được về kinh tế thì nê quan tâm và động viên đến người ta nhiều hơn. Buồn nói xong lảng lạng về, dường như có tâm trạng, tao nhìn bóng dáng lúi lũi của em thấy thương thương. Tao nằm nhắn tin cho Hoa, gợi gợi dần sang chuyện hoàn cảnh gia đình, Hoa bảo vâng, đúng là càng ngày càng căng thẳng, chắc sắp trở thành vô sản rồi. Tao động viên mấy câu tuy hơi sáo rỗng nhưng cũng là cho có chứ chả biết nói gì giờ. Hoa hỏi mai đi đâu chơi anh nhé, em thích đi cùng anh lắm ý. Tao lại nhắn lại là

để xem thời tiết thế nào. Hoa bảo ko đi cũng phải đi, 1 tuần rồi ko gặp còn gì. Ơ đm, sao lại bá đạo thế, nói cứ như hóa đơn ngày xưa ý...

Đêm, trời trở mát bởi mấy cơn gió đầu hạ, gió nhẹ nhẹ lùa vào phòng qua ô cửa sổ nhỏ rồi lại thoát qua cửa chính, đánh động mấy móc phơi quần áo chạm vào nhau tạo nên tiếng leng keng như chuông gió. Đâu đây tiếng rao bánh mì sai gòn đặc ruột thơm bơ qua cái loa nén nghe nghèn nghẹt, nhưng âm thanh yếu ớt đó không đủ phá tan sự yên tĩnh của đêm. Cảnh vật làm cho tâm hồn người ta thêm bình lặng, những lúc như thế người ta dễ cảm thông, dễ chia sẻ và dễ mở lòng mình hơn. Tao cũng không ngoại lệ, từng dòng tin nhắn tao gửi cho Hoa kể về mối tình của tao với hóa đơn lần lượt được gửi đi, chốt lại bởi một câu hỏi vu vơ mà tao nghĩ không nên hỏi. Tao hỏi giờ anh phải làm sao hả Hoa. Yên lặng, báo đã xem nhưng ko hề có câu trả lời. Tao thở dài nhẹ nhõm, tao đơn giản nghĩ rằng mình ko nên hay đúng hơn là không được lừa dối trong tình yêu, thà để Hoa biết và sẽ coi tao như tình một đêm trong cái thời buổi công nghệ số này, như thế còn hơn gieo rắc tương tư để mang sầu cho ẻm. Ngủ một mạch rồi bị đánh thức bởi tiếng chuông tin nhắn zalo liên hồi. Với điện thoại, nhìn thấy mới hơn 4h sáng. Là những tin nhắn của Hoa. Chả nhẽ em ấy suy nghĩ suốt đêm để trả lời cho tao chắc. Thấy ẻm nhắn: Em ko rõ tại sao anh lại kể cho em chuyện này và tại sao lại hỏi ý kiến em. Em trả lời anh theo 2 kiểu suy nghĩ nhé, một là nếu em là Hóa Đơn (Em đặt vai mình vào người phụ nữ ấy như vậy sẽ dễ đồng cảm hơn để có câu trả lời thích đáng nhất) em sẽ cân nhắc để cho một cuộc sống ở tương lai, phụ nữ cần sự ổn định và chở che, cần một chỗ dựa vững chắc kể cả ko phải vấn đề kinh tế thì vấn đề tinh thần là quan trọng, và chỗ dựa vững chắc ấy trong trường hợp này lại ko phải là anh mà là bố của bạn ý. Do vậy em sẽ chọn phương án sang bên kia. Tuổi này ko còn tình yêu mộng mơ nữa đâu. Hai là nếu em ở vai trò một người quan sát khách quan nhất thì em nghĩ anh nên dứt bỏ một cách quả quyết tình yêu này, chúng ta sống vì tương lai mà tương lai tình yêu của anh với hóa đơn có chắc là vĩnh cửu, trong khi biết rõ khó khăn rủi ro phía trước. Anh và bạn ý có tình yêu đẹp ngập tràn hạnh phúc vì 2 người ở bên nhau trong hoàn cảnh và điều kiện quá thuận lợi, chẳng có gì ảnh hưởng được. Nhưng nếu đặt vào một hoàn cảnh khó khăn thì sao. Ko thể nói trước được ạ. Tao đọc từng chữ, từng chữ, đọc đi đọc lại vài lượt rồi mới nhắn tin trả lời. Cảm ơn em, sao thức khuya vậy, thế mà rủ anh ngày mai đi chơi thì đi làm sao được. Hoa nhắn lại luôn rằng hoãn lại hôm khác đi anh, em nghĩ thời gian này anh nên dành cho hóa đơn thì hơn, dứt đoạn thì cũng đừng làm cô ấy buồn, anh hiểu

chứ. Tao lại nằm ngâm nghe, nghĩ ngợi, làm sao giờ nhì, làm sao để hóa đơn ko buồn mà vẫn dứt tình được với nhau...

Gà tre nhà ai gáy te te, mẹ kiếp, ở hà nội muốn nghe tiếng ò ó o mà cũng khó. Thế loại gì gà không ra gà, chim không ra chim, kêu te te nghe ngứa cả tai. Nhìn đồng hồ báo 5h30, trời còn xẩm tối nhưng mùa này nhanh sáng, tí nữa thôi là trời sáng hẳn rồi. Thế là đêm qua ngủ được có hơn 4 tiếng, nhưng thôi cũng dậy vì ko buồn ngủ nữa và biết là giờ nằm ngủ tiếp thì phải 10h mới dậy. Vươn vai, hít thở rồi vào cầm điện thoại gọi vĩnh yên, vài hồi chuông thì bắt máy, là giọng hóa đơn. Tao bảo em gọi phụ thân phụ mẫu dậy đi, đi ăn cháo lòng tiết canh nhì. Hóa đơn kêu các cụ dậy lâu rồi ko phải chờ anh gọi, ăn tiết canh để toi à, ko ăn tiết canh đâu, tao hỏi thế ăn gì, hóa đơn kêu em thì chỉ thích ăn anh thôi, hihi, bố mẹ em thì em ko biết. Tao bảo thế tí anh qua rồi đi ăn gì thì ăn nhé, hóa đơn bảo uke. Tao thay quần áo rồi xuống đi luôn, tiền trạm trước xem có quán nào hay hay quanh khu đó ko. Lượn vài vòng thì cũng thấy quán có vẻ được, nhìn sạch sẽ, tao vào hỏi có tiết canh ko, bà chủ kêu ko, giờ ai còn ăn tiết canh nữa, có canh tiết thôi. Tao nhìn trong tủ thấy dạ dày, trể tràng các thứ khá ngon mắt, định bụng sẽ dẫn ra đây ăn. Lên nhà hóa đơn, tất cả đã dậy, 2 lão đang ngồi xem thời sự bản tin sáng, 2 nàng kia chắc còn trang điểm trong phòng ngủ. Tao cất tiếng chào rồi bảo có quán điểm tâm sáng gần đây, mời 2 bác đi ăn sáng ạ. Lão bố hỏi lại lòng lợn tiết canh hả, tao bảo ko, chỉ có dạ dày và canh tiết. Lão bố gật gù. Bỗng lão bà lên tiếng nói giọng đều đều nhỏ nhỏ, tao đoán là đủ nhỏ để tao nghe thấy nhưng hóa đơn trong phòng ko nghe được. Lão bà bảo mấy đứa đi đi, 2 bác có việc nên về luôn, hẹn xe rồi, mấy đứa cứ chơi cuối tuần vui vẻ, cháu có gì thì cứ nói chuyện với hóa đơn, 2 bác nghĩ rồi, bắt thằng anh nó ở bên là quá, còn hóa đơn, để tùy nó quyết định. Nói xong lão bà quay sang nhìn lão bố như ra hiệu gì đó, lão bố gật đầu xong bảo cậu ra ngoài bác nói cái này. Tao và lão bố thông dong xuống tầng 1, đi chậm rãi quanh tòa nhà ngó nghiêng các ông bà tập thể dục. Lão bố bảo nghĩ đi nhé, nếu đã quyết định gắn với nhau thì giờ cũng đến tuổi rồi, nhanh nhanh mà cưới đi, hóa đơn nó thế nào thì cậu hiểu và tôi cũng hiểu, nó quen được nuông chiều từ bé, bố mẹ nó cũng ko coi ra gì, mà cũng ko thể bao bọc nó mãi được... Lão bố giọng chậm chậm lại, vẻ như có điều gì đó làm lão xúc động. Tao chờ làm im lặng 1 lúc mới bảo cháu biết rồi bác, cháu ko ngại khó ngại khổ vì cháu sinh ra từ cây lúa, cũng vất vả mãi rồi, nhưng hóa đơn thì ở bên sẽ tốt nhất cho em, bác mới là chỗ dựa vững chắc cho em, ko phải cháu. Lão quay sang nhìn tao 1 lúc rồi bước tiếp, lão nói người như cậu chắc cũng ko thiếu ng yêu, hóa đơn cũng thế, nhưng 2 đứa yêu nhau có lẽ là cái duyên, thôi cứ để tùy duyên, tôi biết cậu cũng trân trọng con

gái tôi lắm, vậy cứ tùy nó quyết định, tí 2 vợ chồng tôi về luôn, cuối tuần mấy đứa cứ thoải mái đi. Lúc này đầu óc tao đã thông suốt, đúng rồi, chỉ có để hóa đơn quyết định thì ẻm mới hài lòng, có buồn thì cũng buồn một chút thôi, lựa chọn sai thì sau này cũng ko hối tiếc...

Sáng hôm đó 3 đứa gọi xe đi tam đảo, hóa đơn đã được bố ẻm trả lại điện thoại sau một hồi nói chuyện riêng tư. Tinh thần hóa đơn có vẻ cũng được giải tỏa nên miệng ko ngừng cười nói, vĩnh yên đi cùng bọn tao làm hướng dẫn viên du lịch vì ẻm bảo ẻm đi tam đảo quá nhiều lần rồi. 3 đứa thân thiết như những người bạn thực thụ, thỉnh thoảng lại thấy hóa đơn nhìn trộm tao, vài lần đầu tao giả vờ ko để ý, đến sau thì tao cấu trộm mũi phát bảo ai cho nhìn trộm anh. Hóa đơn hihi kêu em thích anh. VL thích anh. Tam đảo nổi loạn bởi các phịch thủ, ko hiểu ở đâu kéo về mà đông thế, nhưng cũng thế thì buổi tối mới đỡ buồn. 3 đứa ăn xong đi dạo loanh quanh ngắm người là chính chứ ko có gì khác, nhìn các cô cậu chắc đều tầm tuổi sinh viên, những gương mặt còn vô tư, vô lo vô nghĩ, chợt thấy mình già thật. Vĩnh yên có điện thoại nên đi tụt lại phía sau để nghe, tao và hóa đơn đi trước cách nàng cỡ 2 chục met. Tranh thủ tí không gian riêng tư tao mở mồm hỏi, em định thế nào, đi hay ở. Hóa đơn ngược mắt lên nhìn chưa trả lời, bỗng nghe tiếng hét thất thanh của vĩnh yên “ Bị điên à” bọn tao quay lại, thấy 1 đám 3-4 đứa con trai đang đứng gần vĩnh yên, như kiểu vừa buông lời khiếm nhã thì phải, vĩnh yên lại hét lên tiếp là cút đi. Tao vào hóa đơn vội quay bước lại...

Gớm, 4 ông mặt non choẹt, chắc là sinh viên. Tao hỏi có chuyện gì thế, vĩnh yên bảo mấy thằng ranh con vô lại ăn nói mất dạy anh ạ. Tao quay sang nhìn 4 thằng 1 lượt bảo mấy chú định lái máy bay à, giới thiệu với các chú đây là máy bay hạng nặng, hiện đang công tác ở sở xxx, con ông Y là phó...các chú mà lái được máy bay này là đổi đời luôn đấy. Hóa đơn phì cười, 4 cu cậu kia éo hiểu sao tự nhiên xét nét kêu em trêu tí thôi ạ rồi chuồn thẳng. Tao ngơ ngác ngoái nhìn xung quanh, đã ai làm gì đâu mà chạy sớm thế nhỉ. Hóa ra có 2 anh công an đang đi thông dong dạo phố đêm gần đấy. Vốn dĩ nghĩ về vĩnh phúc thì là địa bàn của vĩnh yên rồi nên tao cũng đùa cợt thế cho vui chứ tao nghĩ vĩnh yên thừa già dặn để xử lý mấy chuyện kiểu này, nhất là ở nơi đông người như tam đảo mà em đã đi lại quá quen thuộc ở đây. Đúng như dự đoán, 2 anh áo xanh đi gần đến, 1 anh nhận ra vĩnh chào rõ to hỏi Vĩnh yên à, lên chơi sao ko bảo anh, Vĩnh yên mỉm cười chào lại kêu em mới lên, giới thiệu với anh đây là 2 bạn em. Vĩnh yên nói chỉ sang tao với hóa đơn, 2 tên kia hau háu nhìn, chắc thấy zai đẹp gái đẹp như diễn viên hàn quốc chứ gì. Chào hỏi xã giao vài câu tao và hóa đơn bảo đi trước nhé, định dành ko gian cho vĩnh yên nói chuyện với bạn, ai

ngờ vĩnh yên lại bảo chờ đi cùng luôn rồi kiểu 2 tay kia và đi cùng bọn tao. Đi được vài trăm met vĩnh yên mới bảo tay áo xanh kia là con ông Y nào đó, đang mai mối cho em nhưng em ko thích, vừa là ko thích áo xanh vừa là ko thấy hợp. Tao bông đùa nói thế em thích ai, như nào em mới thích. Hóa đơn cướp lời nói luôn, còn phải hỏi, thích anh chứ thích ai, để tôi đi sang bên cho 2 người ở nhà nên duyên nhé. Lời nói đùa mà bỗng dưng tao cảm giác lại có 1 phần là thật. Hơn 10h, mấy đứa về khách sạn. Bọn tao thuê 2 phòng, nói thật là sau 3 năm xa cách nên tình cảm phai nhạt đi nhiều, chứ như hồi trước có khi sẵn sàng thuê 1 phòng 3 đứa nằm chung cũng nên. Tao về phòng tao nằm luôn, lấy điện thoại lướt lơ, tin nhắn zalo của Hoa từ lúc nào ko biết, Hoa hỏi hôm nay anh đi đâu, làm gì, tao chém lại là nằm ở nhà cả ngày chứ ko đi đâu, có như thế mới dứt tình hóa đơn được. Thấy Hoa phản hồi ngay là thật ko thể, tao bảo thật, đang nằm chổng dãi ra đây, Hoa nhắn vào dùng từ thô thiển quá đấy. Đang chat chit thì có tiếng gõ cửa, tiếng gọi của Hóa đơn. Tao ra mở cửa, hóa đơn vào phòng nằm lăn ra giường dang chân dang tay. Em bảo này em chưa trả lời anh câu hỏi đi hay ở nhỉ. Tao ừ nhẹ. Hóa đơn cười cười hỏi anh muốn em đi hay em ở. ĐM, hỏi khó thật, nhưng tao cũng nói thật luôn dù có dối lòng một chút, đương nhiên là muốn em ở rồi. Hóa đơn hì hà bảo tiếp, em ở thì mình cưới nhau nhé. Tao gật đầu luôn chứ ngại đéo gì vì đoán là mấy câu này đang chỉ là bông đùa, là lời dạo đầu cho câu chuyện thật phía sau thôi. Hóa đơn ngồi dậy rồi nhẹ nhàng nói lại đây em bảo. Tao bước lại, hóa đơn đứng dậy, choàng tay ôm tao, đầu dựa vào lồng ngực, em kêu anh đứng im để em nghe trái tim anh nhé, rồi em cứ thế im lặng ko nói thêm gì. Thời gian 10p trôi qua, hóa đơn mới mở miệng nói anh mỗi chân ko, tao bảo có mỗi nhưng vẫn đang phải thực hiện đúng theo yêu cầu của em, em cười khinh khích nói cả đời này đều làm theo yêu cầu của em chứ, tao gật, hóa đơn bảo hứa đi, tao bảo hứa, hóa đơn hỏi hứa gì, tao bảo hứa hứa. Hóa đơn cười hì hì rồi im lặng, tao bỗng thấy ngực mát mát, nước ở đâu ý nhỉ, cúi xuống nhìn, mấy hàng lệ của em đã rơi từ lúc nào, tiếng nấc nghẹn bắt đầu xuất hiện, có lẽ hóa đơn cố gắng lảng nhưng vẫn ko thể nào để nước mắt ko rơi, tao bảo đừng cố nén cảm xúc làm gì em. Hóa đơn thút thít vài tiếng rồi óa khóc tu tu, mếu máo nói em yêu anh, em yêu anh rất nhiều...Tao cảm nhận được, đây là giọt nước mắt của đau thương, của chia ly, của xa cách...Hơi cay ở đâu xộc lên mũi, mắt mình cũng bỗng nhòe đi.

Tâm trí tao hiển hiện lại như in cảnh xa hóa đơn lần đầu tiên, ngày ấy tao thật hụt hẫng lắm, vật vờ bao nhiêu lâu mới dựng lại tinh thần được, nay những cảm xúc ấy lại quay trở lại lần nữa, lúc đó tao nhận ra tình yêu của tao dành cho hóa

đơn lớn biết chừng nào, mấy năm xa cách chỉ như lớp bụi dày che phủ trái tim rực cháy, là che đi chứ ko hề dập tắt. Tao khóc thành tiếng, nói ko tròn câu Anh yêu em. Lâu rồi tao mới nói 3 chữ này, những mối tình thoáng qua ko phải là không mang lại rung động nhưng hầu hết chỉ dừng ở chữ anh thích, lần này thì lời yêu được thốt ra thẳng từ trái tim mà ko hề qua đường lý trí. 2 đứa ôm nhau khóc. Ko hiểu khóc vì sao, chỉ biết đây là trái tim khóc. Nước mắt khô trên má cũng là lúc hóa đơn bảo em sẽ đi, mi vẫn ướt, mắt còn đỏ hoe. Tao đã cảm nhận được điều này từ trước, tao bảo đừng giải thích gì hơn, anh hiểu và ko oán trách gì cả, đó cũng là điều anh nghĩ và mong em như thế. Tiếng nấc của hóa đơn như những vết dao cứa trong lòng. Cánh cửa bỗng bị đẩy mở ra, vĩnh yên bước vào, bắt gặp cảnh 2 đứa tao khóc, vĩnh yên tiến gần lại ngồi xuống hỏi 2 người sao thế, thời gian bên nhau phải vui vẻ chứ. Tao và hóa đơn đều im lặng, vĩnh yên nói tiếp ngày xưa bà đi, ảnh đã sầu thảm như mất hồn mấy tháng, rồi bà về, tưởng 2 người sẽ hạnh phúc bên nhau ai ngờ bà lại đi, rồi lại lần này nữa, tôi nói thật, sao ko dứt thì dứt luôn đi. Cả tao và hóa đơn ngược lên nhìn, hóa đơn hỏi bà còn yêu anh lắm hả. Vĩnh yên quay mặt đi bảo không, tôi chỉ ko muốn thấy 2 người lằng nhằng mãi mà chả đi đến đâu, tôi góp ý trên quan điểm bạn bè thôi. Vĩnh yên thờ dài 1 hơi. Không gian rơi vào tĩnh mịch, cuối cùng tao là người lên tiếng trước. Thôi được rồi, chúng ta sẽ luôn trân trọng những khoảnh khắc ở bên nhau, những tình cảm đã dành cho nhau, ko buồn nữa nhé, chúng ta mãi là những người bạn tốt, nào 2 em hôm nay cũng nhau hầu hạ anh nhé. Tao gắng gượng nói ra câu đùa vô duyên mất nét, vĩnh yên xì xì bảo em ko liên quan rồi đứng dậy về phòng. Tao và hóa đơn nói chuyện thêm lúc rồi chìm vào giấc ngủ. Trời tam đảo về đêm và sáng thường se lạnh, cái lạnh khiến cho người ta ngủ ngon hơn thì phải. Tao ngủ một giấc say rồi bị đánh thức bởi chuông điện thoại báo thức, giật mình tỉnh dậy vì tao thường để báo thức cho ngày cuối tuần là 8h sáng. Đã 8h rồi cơ à, vùng dậy ko thấy hóa đơn đâu, nghĩ rằng em đã về phòng vĩnh yên rồi chẳng, bỗng thấy tờ giấy note nhỏ bằng bàn tay để ở giường, tao cầm lên đọc, là những dòng chữ của hóa đơn: Anh à, em ko nỡ rời xa anh, em đi như một kẻ trốn chạy, tạm biệt anh, em cầu chúc cho anh cuộc sống hạnh phúc nhất...

Tao đọc đi đọc lại vài lượt, để ý trên mẫu giấy mấy chữ bị nhòe mực, nước mắt biệt ly rơi cho một cuộc tình ko trọn vẹn. Buồn!

Trời còn lãnh đăng sương mai, tia nắng vàng vổ chiếu xuống làm long lanh những hạt ngọc đọng trên lá. Nhìn sương, tưởng cây khóc, cổ nhân nói thật

không sai, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Đã chuẩn bị sẵn về một hồi kết không đẹp nhưng ko hề chuẩn bị cho một cuộc chia tay như vậy, 1 cái ôm, 1 cái nắm tay từ biệt sao cũng xa vời quá. Gọi mấy lần, thuê bao đều ko liên lạc được. Tao về khách sạn, sang phòng Vĩnh yên, gõ cửa mấy hồi cũng ko thấy thừa, alo cho em thì em kêu đang đi chơi chỗ mấy người bạn. Tao bảo hóa đơn đi rồi, anh về trước đây. Vĩnh yên bảo ơ ơ chờ em đã. Tao tắt máy, thôi cũng để thuê bao. Trả phòng, bắt taxi 1 mạch về Hà Nội. Về nhà mới bật điện thoại, nằm dài mở facebook thấy hóa đơn online, tao cũng ko nhắn tin, chỉ âm thầm ngắm lại vài bức ảnh. Thấy mấy cuộc gọi nhớ của Vĩnh yên, tao thấy mình cũng hơi bực bực bỏ về như thế, vừa nghĩ đến thì lại thấy Vĩnh yên gọi điện, tao nghe, và đương nhiên là bị mắng như tát nước vào mặt, tao im và nghe, em xỉ vả 1 hồi xong tao mới từ từ nói em bây giờ đánh đá hơn trước nhiều nhì, ngày trước hiền lắm mà. Vĩnh yên bảo anh đừng kể chuyện ngày xưa làm gì nữa, lần này liên lạc lại được rồi đừng trốn né baby, hihi. Mọi sự đã đổi thay, chỉ có tình yêu của hóa đơn với tao là thao thấy ko hề thay đổi, nhưng chuyện đã đành, thôi, chôn vùi tình yêu này vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim.

Lại miệt mài với công việc, kể ra sướng thì sướng mà khổ thì cũng khổ, được tự do tự tại làm việc nhưng toàn phải làm một mình, nhiều lúc phát chán. Yêu cầu kỹ thuật thì cứ cóp nhặt rồi ghép lại với nhau, sắp đặt là viết sơ sài thôi cho linh động, đừng viết kỹ quá khó cho nhà thầu. Đm, đúng là tư tưởng âm mưu nham hiểm hoặc là được bên nhà thầu họ đề xuất cho chứ ko đúng ra thì viết càng kỹ càng tốt cho rõ ràng báo giá, nhưng thôi, sắp bảo thế thì cứ làm thế vậy, càng nhàn. Thứ 4 sắp hết tuần này liệu có xong hồ sơ mời thầu ko, tao bảo ko xong được, sắp có vẻ sốt sắng lẫn lộn 1 lúc mới nói, nếu cần thì có thể gọi nhà thầu vào hỗ trợ. Đm, thế là đánh bài ngựa rồi đây, làm đéo gì có chuyện cho nhà thầu tham gia viết hồ sơ mời thầu. Tao nói nước đôi là tùy ý kiến chỉ đạo của sếp ạ, em làm thì phải hết cả thứ 7 chủ nhật mới xong, chứ hết thứ 6 ko xong được. Sếp gật gù bảo được rồi chú cứ làm đi. Lão sếp dân bách khoa, nói là ko biết gì về công trình nhưng ko phải là lão ngu, thậm chí lão còn rất giỏi là đẳng khác. Luôn ăn bận sạch sẽ tinh tươm, nhìn bề ngoài có khi ko ai nghĩ lão là dân kỹ thuật mà đoán là dân kinh doanh hoặc dân văn phòng, đầu lão có sỏi, về mặt thiết bị sản xuất ở công ty ko ai qua mặt được lão, lão đưa ra được các cải tiến, sáng kiến kỹ thuật làm tiết kiệm cho công ty rất nhiều tiền, nói chung ở công ty lão là một trong những trưởng phòng có tiếng nói quan trọng. Tối đi làm về, vừa tắm giặt xong đi ăn cơm thì có điện thoại, số lạ hoắc. Giọng nam giới tự giới thiệu là ở công ty xxx, có nắm được thông tin về công trình

sắp triển khai, muốn gặp tao anh em làm quen trước là biết mặt sau là để hợp tác nếu được. Tao trả lời thẳng thừng là tao ko có khả năng quyết định chọn thầu, tay kia vẫn nằng nặc bảo chuyện đấy để sau, anh em gặp nhau ăn tối, biết nhau trước đã. Tao hỏi ai cho số, hần kê chỗ sắp tao. Ờm, thế thì nói dài dòng cái đó gì nữa, ừ thì đi...

Tao chờ ở đầu ngõ như đã hẹn là tay nhà thầu sẽ qua đón. Khoảng hơn 7h thì thấy cái xe mazda 6 đi chậm chậm lại gần, nháy đèn. Tao kệ mẹ cứ đứng. Bước xuống xe là 2 người 1 nam 1 nữ, nam giới trạc tầm ngoài 40, béo tốt, ăn vận lịch sự, nữ nhân tầm 25 26 mặc váy màu xanh nhạt, tóc ngắn ngang vai hình như màu vàng thì phải, mi cong, môi đỏ, da trắng, thể hiện là có trang điểm chĩn chu, đi giày cao gót nên tao đoán cỡ gần 1m7 cả giày. Lão béo lại gần tao hỏi em là X phải ko, tao gật đầu, lão giới thiệu lão là Y giám đốc công ty, khi nãy đã gọi điện cho tao, đây là Z nhân viên phòng kinh doanh. Tao cười xã giao bắt tay lần lượt, lão béo bảo lên xe anh em mình đi giao lưu tí. Tao chui vào ngồi sau, em tóc ngắn ngồi ghế trên, lão béo lái xe. Lên xe, lão hỏi thích ăn gì, tao bảo tùy anh, em dễ tính khoản ăn uống. Tóc ngắn kê hay là đi ăn cá được ko các anh, lão béo kê hay đấy, quán đấy ăn ngon, toàn cá đó gì mãi tận phú thọ hòa bình bắt về, hàng chất lượng. Nghĩ bụng ko biết quán đó có phải của nhà ông hay ko mà quảng cáo ghê thế. Quán trang trọng, bọn tao ngồi bàn uống nước trước, em tóc ngắn lại liên hệ đặt món, 5 phút sau quay ra báo ok, mời các anh vào phòng vip. Tao bảo có 3 người ngồi phòng làm gì cho bí bách, thôi ngồi ngoài này cho thoáng cũng được, em tóc ngắn đưa mắt nhìn lão béo, nhận được tín hiệu gì đó ẻm nói dạ vào trong phòng điều hòa cho mát anh. Tao ừ, đi. Ngồi bàn lão béo bắt đầu giới thiệu về lão, về công ty lão, rồi lại đến lượt em tóc ngắn nói, tao gật gù nghe thôi, chờ nói xong tao hỏi hình như bên anh chưa làm công trình nào trong cty em thì phải. Lão cười khàn khách kê sắp tới nhờ chú tạo điều kiện, bên anh cũng rất tha thiết muốn vào trong đó, tao lại nói lại là cái đó phải sắp em chứ em tuổi gì. Lão kê ừ chỗ trên anh cũng thu xếp, hôm nay cũng là anh ấy bảo gặp em cho biết. Lão quay sang em tóc ngắn, em tóc ngắn cười tươi lấy trong túi xách 1 túi quà đưa tao bảo bên cty có chuẩn bị ít quà, nhờ anh tạo điều kiện giúp đỡ. Tao phì cười bảo đã làm được gì đâu, ko dám nhận. Tao đẩy tay từ chối luôn.

Đồ ăn bê ra, rượu chivas 18. Ờm, cũng lâu rồi đó được uống rượu tây. Thừa nhận là cá ở đây ngon thật, thịt chặt, giòn, gia vị nêm vừa đủ, ăn ngon. Ngon miệng thì cũng ngon mềm, rượu uống tì tì, câu chuyện thì chủ yếu hỏi han vớ vẩn về công trình, dự án, tao thì cứ một mực đẩy qua sắp tuy nhiên thi thoảng

cũng nói về tầm quan trọng của tao. Ngồi hơn tiếng thì thấy đủ rồi nên thôi, lão bảo đi tăng 2 nhé, tao lắc đầu bảo thôi cho em về mai còn đi làm, dạo này bận lắm. Lão chờ tao về đầu ngõ, tao xuống trước, vài chục giây sau mới thấy lão xuống chào. Tao quay đi, được vài bước thì em tóc ngắn gọi với chạy theo, đại khái nói đủ lời và nhét bằng được túi quà vào tay tao, Ơm, tao nhận quà kiểu này quen rồi, này chối cho lịch sự chứ giờ cũng đéo ngại nữa, cảm ơn rồi xách về luôn, thấy nhẹ nhẹ, đéo biết bên trong có gì... Ngó đồng hồ thấy còn sớm, chưa muốn về nên lại vòng ra quán trà đá ngồi, này nhậu nhẹt đéo được hút thuốc nào cũng khó chịu phết, phần vì phòng kín, phần vì có nữ nhân, phần vì đéo thấy thằng cha kia hút nên cũng ko muốn phì phèo một mình. Gọi cốc trà đá to làm 1 hơi hết nhẩn, gọi luôn cốc nữa, rút thuốc lá kéo liên mấy hơi, ngửa mặt nhả khói nhìn ánh đèn vàng mờ ảo. Lúc này mới nhớ đến túi quà, sờ tay vào trong thấy mỗi cái phòng bì dày cộp, nắn nắn đoán thăm với độ dày này tiền 500k thì phải 30-40, còn tiền 100k thì chắc được cỡ 10 củ là hết. Tự đoán bừa là 20 củ tiền 200k. Tí về nhà thì bóc vậy. Nghe vài câu chuyện phiếm của bà bán trà đá với ông xe ôm, chuyện con cái họ nào thì gần 30 vẫn chưa vợ con gì, nào thì thằng này chăm học, thằng kia ham chơi. Chợt dạ thấy mình cũng đến tuổi mẹ rồi, mà giờ vẫn chưa có tình duyên nào, Ơm, yêu nhiều giờ vẫn trống không. Quan điểm của tao thì vợ là người trọn đời sống bên mình, yêu là 1 chuyện còn phải hợp tính cách, hợp nhiều thứ mới sống cùng nhau được, đơn giản như ăn cùng 1 bữa cơm, người mặn, người nhạt, người cay, người ngọt đã nhức đầu rồi, do vậy vợ phải thực sự là tri kỷ. Mở điện thoại lướt lướt danh bạ trong zalo, tự hỏi bây giờ mình nghĩ đến ai đầu tiên nhỉ...

Chưa kịp nghĩ thì có điện thoại. Là Hoa Xanh gọi, Ơm bảo ở đâu, rủ đi ăn ốc ăn nem gì đó, tao bảo thôi, vừa uống rượu về say rồi. Hoa Xanh xì xì kêu dạo này mất hút nhé, đi thì chớ về đến nhà đóng kín mít cửa, cả tuần rồi ko thấy mặt mày đâu. Tao nhật nhẽo bảo ừ, đợt này bận. Nói tào lao mấy câu thì tắt máy, cắt đứt cả mạch suy nghĩ khi này. Ngồi lúc nữa thì về, ngó phòng hàng xóm thấy tắt điện đóng cửa, chắc 2 ẻm đi rồi. Vào phòng mở túi quà ra kiểm, bóc phong bì ra, vượt ngoài dự đoán thì là toàn tiền 500k, đếm đếm được 40 củ. Ơm, ko hiểu do sếp chỉ đạo hay do tự bọn nó đưa, mới gặp mặt đã đấm mạnh luôn như vậy, bọn này đúng là biết cách làm ăn rồi. Tao ko tay mơ nữa, kinh nghiệm nhiều, cầm tiền kiểu này cũng ko ít, cái gì cũng có cái giá của nó cả thôi, quan trọng là cần phải linh hoạt, nhanh nhạy nắm bắt, bọn này từ chỗ sếp chỉ đạo thì cũng 9/10 sẽ ăn gói thầu lần này, khách sáo ban đầu là phải phép nhưng nó đã nhất định đưa thì mình cũng nhất định phải cầm, chớ từ chối dễ dẫn đến

khó nói chuyện với sếp mà ko chừng xôi hỏng bỏng không. Hôm sau đi làm, lại tập trung vào công việc, thời gian trôi vèo vèo, cuối giờ chiều sếp gọi lên báo có thay đổi kế hoạch, ban giám đốc ở bên này sang bên công ty mẹ bên kia báo cáo về dự án mở rộng, bọn tổng ở bên kia lại cân nhắc về chiến lược mở rộng, có thể là sẽ xây hẳn nhà máy mới làm cơ sở 2 chứ ko phải chỉ mở rộng thêm xưởng nhưng đang kế hoạch bây giờ nữa. Tao bảo ơ đệt, thế mà thay đổi thì công sức làm vừa rồi vứt hết à. Sếp ra về đạo đức nói thì bên trên họ quyết chứ biết đâu được, nhưng nếu xây nhà máy mới thì dự án tương đối lớn đấy, quy mô tương đương như ở đây. Nhìn nét mặt sếp tao biết lão mong chờ lắm 1 dự án to như vậy. Sếp bảo thôi kệ, cứ làm tiếp đi, cũng chỉ mới thông tin như vậy thôi chứ chưa rõ cụ thể thế nào, sang tuần giám đốc về sẽ chỉ đạo tiếp, việc của mình cứ làm sẵn cho gói mở rộng này. Ờm, trong lòng có quý, lão sếp hẳn là có tham vọng nhưng ko biết có nghĩ rằng nếu một dự án to như vậy chưa chắc đã đến lượt lão cầm trùm, có khi nó cử mẹ vài thằng hàn sang hoặc cho mấy thằng tổng thầu của hàn xây, lúc đó có khi lại ăn cứt. Tao phận dưới, nghĩ thế thôi chứ cũng tặc lưỡi kệ cụ sếp. Trên xe về, nằm ngủ liu diu nghe bọn đực rửa kên càng cạc nói phét, có tin nhẩn ting ting, lôi ra xem, là Hoa nhắn tin, Hoa hỏi anh đi làm về chưa, tình hình với bạn hóa đơn thế nào rồi. Tao trả lời xóa bỏ khỏi tâm trí và trái tim, ẻm ý quay về mẻo rồi, ra đi ko 1 lời từ biệt. Hoa nhắn lại hihi, có tiếc thương ko. Tao nghĩ bụng là có nhưng trả lời là ko, xa nhau mấy năm rồi mà, gặp lại mang tính bạn bè cũ là chính. Hoa bảo buồn nhì, tình yêu đẹp mà ko có kết cục đẹp. Ý nghĩa câu nói thì có vẻ chia sẻ mà tao nghe giọng không thấy có vẻ thông cảm hay sẻ chia lắm, thậm chí còn có đôi phần trào phúng hay vui vui thì đúng hơn. Tao bảo thôi chuyện cũ ko nhắc đến làm gì nữa nhé, em có rảnh ko, tối đi chơi chứ nhì. Hoa trả lời ko rảnh, dạo này bận lắm. Ờ, bận thì thôi, tao ko nhắn tin lại. Tối, mưa, mưa to, mùa này Hà Nội thường có những cơn mưa rào như thế, mưa ào ào cơn nọ qua cơn kia, với cường độ này thì chắc chỉ thêm tí nữa là phổ lại thành sông. May mà được 2 chục phút thì ngớt dần rồi tạnh hẳn. Trời mát hẳn, nhạt mồm nhạt miệng sang phòng hàng xóm hỏi hôm nay có đĩa nào rủ anh đi ăn gì ko nhì. Buồn đang ngồi ôm laptop quay lại kên hôm qua rủ thì ko đi, nay mưa gió đi đâu được, tao bảo tóm lại là có rủ ko, hoa xanh đâu. Nghe tiếng Hoa xanh từ phòng tắm nói vọng ra bảo đi luôn, chờ tí. Tao ngồi xuống ghế cạnh buồn hỏi xem gì say sưa thế, buồn bảo đang làm việc chứ xem gì, ờm chịu khó vl. 5p sau thì thấy Hoa xanh đi ra, mặc mỗi cái áo 2 dây lộ nửa ngực, hở hết hẳn bông hoa, quần sóc thì ko ngắn lắm. Tao nhìn chằm chằm vào ngực bảo đi thôi, ko cần thay đồ đâu. Buồn hỏi ăn gì, tao tự tin bảo ăn gì cũng được, anh mời, đang nhiều tiền. 2 đĩa nhìn nhau gật đầu, tao về phòng lấy điện thoại

với ví, vừa sờ vào thì điện thoại chuông, Hoa gọi, tao nghe máy, Hoa cười hihi hỏi em đang qua anh, anh có nhà ko. Đột ngột, chả nhẽ bảo ko thì lại đáo đành, bảo có, chuẩn bị đi ăn đây. Hoa bảo chờ em cùng đi nhé, vkl. Vác mặt dày sang phòng hàng xóm bảo xin lỗi anh bận có việc phải đi luôn, để tí nữa anh về xong đi ăn đêm, hoặc là mai nhé. Gương mặt của 2 ẻm sập xuống, về thất vọng tràn trề làm tao cũng thấy ngượng nghịu vl.

Đi chơi với Hoa, tuyệt nhiên ko nhắc gì đến hóa đơn. Tao hỏi hoa về cái chung cư em đang rao bán, tao kể về bà chị phiên dịch, tất nhiên là bịa ra một tình yêu lạ giữa phi công và máy bay, tình yêu trong sáng, giúp đỡ nhau trong công việc và cuộc sống, tình yêu có giới hạn và khi chạm đến giới hạn rồi 2 người tự rời xa nhau. Hoa nghe xong suýt xoa mãi ko thôi, bảo anh có nhiều mối tình đẹp thế nhỉ. Hoa kể nhà đó là nhà của bố mẹ ẻm, lúc có tiền thì mua bỏ đấy thôi, trước kia ẻm cũng ko quan tâm gì, bây giờ bố mẹ bảo rao bán mà ông bà lại trong sai gòn nên em phải để số dt của em cho khách liên hệ. Tao trêu bán cho anh đi, Hoa bảo thật đấy hả, bán ngay. Tao ngẫm nghĩ hay là mua nhỉ, bao năm đi làm cũng gom góp được ít, đương nhiên là đáo đủ mua nhưng nếu về vay mượn thêm có khi cũng đủ. Tao hỏi Hoa bán bao nhiêu, Hoa bảo giá chung rồi, nếu anh mua em lấy tròn 2 tỷ, full đồ bên trong. Tao bảo ẻm, tưởng tỷ 2 thì anh còn xét chứ 2 tỷ em để mà dùng nhé. Hoa cười hihi kêu tí về xem nhà đã rồi tính tiếp. Cắt câu chuyện nhà cửa, 2 đứa trò chuyện vớ vẩn, thấy Hoa ko có vẻ gì là con nhà phá sản cho lắm, ăn uống xong lại lòng vòng lượn phố xá, Hoa bảo về chung cư xem nhà đi, tao ừ, cũng muốn quay lại căn phòng của chị phiên dịch ngày xưa xem có thay đổi gì ko. Đến chung cư, hình ảnh hóa đơn lại xuất hiện trong tâm trí, mái tóc, khuôn mặt, nụ cười, tưởng chừng như ai đó vẫn đang đứng chờ tao ở sảnh, tao thần thờ vài giây, Hoa gọi mấy tiếng tao mới giật mình đi theo, Hoa hỏi anh sao thế, tao ko nói. Thang máy lên tầng 8, vào căn phòng cũ, ngày xưa từng ngủ giường này, thậm chí còn chịch nhau với hóa đơn bị vênh yên nằm cạnh phát hiện. Tao khẽ tự cười 1 tiếng. Đồ đạc, cách bài trí thay đổi hoàn toàn, nội thất có phần sang trọng hơn nhiều. Tao hỏi ai sắm những đồ này, Hoa bảo bác họ của em, đợt trước có ở nhờ đây để xây nhà, đồ đạc toàn của bác ấy chuyển đến, khi xây nhà mới xong lại sắm toàn bộ đồ mới nên bỏ lại đồ này luôn, thanh lý rẻ lại cho nhà em. Tao gật gù, thảo nào, người có tiền nên đồ của họ cũng chất. Tao kể về ngày xưa bà phiên dịch ở đây màu mè lắm, bà ý ở 1 mình, có lần anh đến chơi thấy quần lót, áo dây, vút lũng lảng khắp ghế. Hoa cười hihi, mẹ nó, động đến chủ đề này lại thấy rạo rực, tao ngồi cạnh hoa trên ghế sofa, hỏi han vài câu vô nghĩa rồi nhẹ nhàng khoác tay qua, từng món đồ trên người tuột theo

cảm xúc, ngay tại ghế, tao với Hoa mặn nồng, nước rớt ướt đầm 1 mảng ghế, tiếng rên rĩ chấm dứt, 2 đứa đổ gục vào ôm nhau. Hoa thì thầm bảo em thích anh, thích anh. Tao cũng nói lại anh thích em, Hoa cười hihi bảo mình yêu nhau được ko anh nhỉ. Tao im lặng, đéo ai lại đi hỏi như vậy, nghĩ bụng em này lại say tình rồi đây, hoặc là cơn cực khoái có lẽ còn chưa dứt nên nói nhảm, tao bóp bóp vếu thêm vài cái cho ẻm tỉnh, ai ngờ ẻm lại rên ư ừ rồi tự lần mò tụt xuống. Mẹ nó, quả lười thật vkl, sau 5 phút thẳng nhỏ lại dựng dậy, tao đẩy ẻm ra bảo em chết với anh, Hoa kêu anh cho em chết luôn đi. Đmm, tao nã cho Hoa nhắc hết cả người, khi cả 2 đổ gục 1 lần nữa, Hoa mặt đỏ phừng phừng, mắt đờ đẫn, miệng thờ từng cơn. Có tiếng chuông cửa, vài hồi chuông mới thức tỉnh 2 đứa...

Hoa hét lên bảo chờ 1 chút, 2 đứa vội vàng mặc đồ xong thì Hoa ra mở cửa, Tao ở bên trong nghe giọng phụ nữ chắc trung niên rồi, nói chuyện gì đó về có người muốn xem nhà hay mua nhà đéo rõ. 10p sau Hoa mới quay vào kêu mệt ghê, chả nhẽ chụp mấy cái ảnh rồi dán ra ngoài cửa chưa người ta đỡ phải vào xem. Tao thấy hay bảo ơ hay đấy, chụp panorama rồi đi in màu cỡ rộng dán vào cửa ý. Hoa hihi kêu anh chụp hộ em nhé, tao ok bảo em nằm sexy trên ghế đi, có cả ảnh em thì đảm bảo bán được ngay. Hoa bĩu môi. Cơn no, bò cưỡi, ko có gì thú hơn. Đến 9 rưỡi thì chim cút, Hoa bảo để ẻm chờ về, tao bảo ko cần, đi xe ôm được. Tao bắt xe ôm về, đm, đúng là căn phòng đó có vẻ hợp với tao, mà đúng hơn là tòa nhà chung cư đó hợp với tao, địt đứa nào ở chung cư đó cũng thống khoái hết cả thằng người. Về nhà đã gần 10h, mai thứ 6 rồi, làm nốt ngày mai lại được nghỉ. Nằm nhắn tin với Hoa những cuội vài phút rồi cũng vào giấc ngủ. Cuối tuần làm việc với tinh thần thoải mái, túc tắc ngồi làm nốt hồ sơ mời thầu, cứ chuẩn bị kỹ càng cho chắc, hôm trước cầm mấy chục củ của nhà thầu, giả như gói này ko triển khai kể ra cũng ngại ngại, nhưng kệ mẹ, mình đéo ăn xin ăn cướp gì đâu. Chiều sắp lại gọi lên hỏi làm đến đâu rồi, tao bảo để cuối tuần em ở nhà làm nốt là xong, thực ra tao cũng xong mẹ rồi, cứ vắn vớ thể cho nguy hiểm là chính. Sếp gật gù, dường như nửa muốn nói điều gì lại nửa ko, tao biết ý nói thẳng toẹt mẹ luôn, nếu nó xây dựng nhà máy mới thì liệu nó có chọn tổng thầu Hàn và vài lão hàn làm ban quản lý ko anh, sếp nhìn tao với ánh mắt như kiểu mày cũng nghĩ được điều này à, sếp kêu có thể lắm đấy, tao bảo vậy anh phải chuẩn bị phương án làm thầu phụ thôi. Tao ngửa bài với sếp, sếp nhìn nhìn vài giây rồi bảo ừ, chắc là thế, nhưng vai trò của phòng mình vẫn phải có vì còn vận hành bảo dưỡng về sau, nếu xây nhà máy mới thì phải làm dự toán lại từ đầu hết. Thôi, kệ, chú cứ chuẩn bị sẵn tinh thần là được. Tao vâng

dạ lễ phép, trong bụng nghĩ ông tham như chó, bao lần trước chia chác cho tôi như cặc, mặt khác cũng nghĩ có thể lúc trước sắp chưa tin tưởng tao, bây giờ tin tưởng rồi nên cho vào vây cánh, như thế thì ngon. Về phòng tìm vé xem phim, định bụng tối rủ Hoa đi. Có vài phim hay, mà đéo muốn đặt online, thôi cứ rủ trước rồi tối đến mua vé là được cho chủ động giờ xem. Gọi điện cho Hoa, ko thấy nghe máy, gọi lại, cũng đéo nghe. Mất hết cả hứng. Lúc trên xe đang đường về mới thấy ẻm gọi lại kêu để dt trong cốp, có việc gì thế anh, tao bảo tối đi xem phim nhé, ẻm kêu nay bận rồi vì ra đón bố mẹ, bố mẹ từ Sài Gòn về. Tao trêu ơ ko đi trốn nợ nữa à, hoa cười hihi kêu cái đấy em chịu. Thế là vác dái về không, tắm giặt xong lại đi làm suất cơm bụi, cơm hôm nay nấu ăn như rơm khô, nuốt cổ cho đầy bụng mà cũng chỉ ăn được nửa suất. Ăn xong cảm giác đói như chưa ăn Vĩnh yên nhắn tin hỏi han các thứ, tao trả lời anh ổn, những cái đã cũ anh đã đẩy về dĩ vãng, anh thì vẫn ở hiện tại và sống cho tương lai. Vĩnh yên rủ tao về đấy chơi, tao đéo. Rút kinh nghiệm sâu sắc từ hóa đơn rồi, giờ mà lém phếng ngậm thêm vĩnh yên vào xong lại thêm 1 lần như hóa đơn nữa thì có phát rồ. Ấy vậy mà trong 1 thoáng suy nghĩ tao lại nghĩ, kể ra lấy vợ mà lấy 1 người như Vĩnh yên thì rất tuyệt đấy chứ...

Cuối tuần về quê, làng quê yên bình mộc mạc mùa nắng hạ, nông thôn mới bây giờ ko còn vẻ bình dị như thuở nọ, nhà 3-4 tầng đua nhau mọc, đường bê tông phẳng lì, xe máy ô tô đầy rẫy. Ấy là ban ngày, nhưng buổi tối vẫn cái vẻ yên ắng khác thường. Mấy thằng bạn rủ nhau ra bờ kênh ngồi uống beer cho đổi gió, vài thằng già toàn dân xây dựng thằng nào cũng chưa vợ vẫn tụ tập cùng nhau suốt. Triền đê thoải, soi tìm kỹ bãi phẳng sạch trái áo mưa ra ngồi, bàn chuyện tào lao thấy cũng nhả lăm. Bỗng một thằng hỏi ơ hình như con A sắp cưới hả, cả bọn nhao nhao, con A ở đây là ng yêu cũ của 1 thằng bạn tao, mà nói ng yêu cũ cũng đéo phải vì loằng ngoằng lăm. Chuyện là từ những năm thập niên 90, có sự vụ kỳ lạ, thằng bạn năm ấy 6-7 tuổi ở nhà chơi một mình cho bố mẹ đi làm đồng, nó có một người chị gái khi ấy tầm 14 15 tuổi cũng theo bố mẹ ra đồng, nhà nó nằm ở chân một quả đồi nhỏ, tương đối biệt lập, xung quanh toàn ao chuồng, bờ bụi, đường đi vào chỉ có 1 lối mòn duy nhất. Cỡ 10h sáng bỗng có 1 đứa bé lửng chững tầm 3 tuổi chạy lại hỏi chị Linh, đúng tên của chị gái nó, nó bảo chị Linh ko ở nhà, con bé cứ nằng nặc đòi vào tìm chị Linh. Cu cậu ko biết làm sao đành cho bé vào, con chó dữ dằn thường ngày thấy bé vào bỗng chồm chồm lên quấy đuôi, khác hẳn với kiểu ăng ăng thường thấy. Cu cậu chơi cùng con bé đến trưa thì bố mẹ với chị Linh đi làm về, kể lại với bố mẹ về con bé này, ông bà hết hoảng vội vào xem. Nhìn thấy chị Linh con bé bảo ko

phải chị Linh này, chị Linh khác cơ rồi òa khóc. Cả nhà một phen sốt sắng, dỗi mãi nó mới nín, hỏi nó ở đâu, ai đưa đến đây thì nó bảo ở xa bên kia, tự đi một mình. Mẹ kiếp, thời ấy nếu 1 mình đi vào nhà cu cậu thì có người lớn cũng sợ, đi qua đường đầy ao, đầm, mồ hoang, bụi bặm, rắn rết, thế mà con bé đi một mình vào được, thật là khó tin. Cả nhà nấu cơm xong, con bé ăn hết bát ngon lành lại bi bô chơi, chạy phá như ở nhà mình quen thuộc lắm. Bố mẹ cu cậu đi hỏi dò khắp xung quanh, người nọ đồn sang người kia đến nửa buổi chiều vẫn ko ai biết, mãi đến lúc định bảo lên loa phát thanh của xã thì có ông làm bưu chính đến nhận ra con bé vì thường đưa thư gửi cho nhà bé, ông bảo nhà con bé bên kia cánh đồng, đi theo đường đồng cũng phải gần 3km, thế mà một mình nó đi được đúng là giỏi. Cả nhà đạp xe chở con bé cùng ông bưu chính dẫn đường, 2 chị em thằng bạn tao cũng đèo nhau 1 xe đạp đi sang. Gần đến nơi thấy rất đông người, cả máy xúc đang đào bới, hụp lặn dưới mấy cái ao to, hỏi tìm gì đấy thì có người bảo tìm con bé trẻ con ngã ao, ông bưu chính bảo có phải con bé con này ko. Lúc ấy con bé đang ngồi giữa bố mẹ thằng bạn nên ko ai để ý, người ta nhận ra, hô hoán ầm lên, tất cả xúm lại định tản cho bố mẹ cu cậu 1 trận vì nghĩ bắt cóc, may có ông bưu chính giải thích ra nhẽ. Bố mẹ con bé đang khóc ngất lên ngất xuống thấy con mừng hơn bắt được vàng, vội vã mời cả nhà thằng bạn tao về nhà nói chuyện. Nhà e A lúc đó rất giàu, mẹ làm buôn bán, bố làm công trình xây dựng, giàu nổi tiếng vùng đó. Nguyên do là sáng hôm đó mẹ A đang bón cơm cho con thì chạy vào nhà chị Linh nào đó làm gì ko biết, dặn con đứng im đấy chờ, con bé chả hiểu sao loăng quăng đi, thế là cứ đi một mạch sang tận bên này. Bố mẹ A xin phép cho A làm con trụ bóng bởi duyên số, bố mẹ thằng bạn tao đồng ý, vậy là 2 gia đình qua lại. Thời gian mười mấy năm trôi đi, thằng bạn tao coi A như 1 đứa em gái cho đến khi A vào đại học. Đéo hiểu tình cảm này sinh thế nào 2 đứa yêu nhau và tất nhiên gia đình ngăn cấm. 2 đứa cố yêu, dòng già mấy năm như vậy gia đình ko nghe, thằng bạn tao chán bỏ đi công trình xa tít, để lại sau lưng một chuyện tình buồn rười rượi. Đợt vừa rồi nó về, thấy nó vẫn chờ A đi chơi, mọi người lại xì xào bàn tán, vậy mà hôm nay nghe tin A sắp lấy chồng, ko biết thằng bạn có đau lòng ko. Tao hỏi vô duyên, mày đã chén em A chưa, có vài anh em thân thiết ở đây nói thật đi. Thằng bạn bảo thân cái lồn, uống đi. Cả bọn lại nâng lon uống cạn, ném vỏ lon xuống dòng nước trôi, một ngôi sang bằng cháy vụt qua, tất cả tự dưng im lặng, có lẽ thằng nào cũng đang ước cho mình 1 điều ước. Tao cũng ước...

Rồi cũng có kết quả về dự án, vẫn quyết định là mở rộng ở nhà máy hiện trạng. Hồ sơ mời thầu cũng đã được tung ra. 2 hôm sau thì tao lại nhận được điện

thoại của lão giám đốc thầu phụ, lão lại hẹn gặp. Ừ thì gặp. Đi làm về qua thẳng quán café, lão giám đốc và em kinh doanh đã ngồi chờ sẵn. Cũng ko rườm rà nhiều nữa, sau vài câu xã giao thì lão ngỏ ý muốn tao hỗ trợ bên lão làm báo giá luôn. Đm, đây chính là ép người mà. Tao phải nói vòng vo rằng khi mở thầu sẽ mở công khai các nhà thầu cùng lúc, do vậy báo giá tất cả đều biết chứ ko phải được bóc trước. Lão gật gù bảo anh cũng biết việc này, có điều em là người trong cuộc em hiểu rõ cần làm những gì, vì công trình mở rộng ko giống như xây mới, còn phải cải tạo các phần hiện trạng nữa. Chẹp, nghĩ bụng chắc cũng là sắp tao chỉ cho lão bài này rồi. Nhấp ly café, hút thuốc trầm ngâm. Có vẻ không khí hơi nặng nên tóc ngắn lúc này mới mở miệng nói 1 câu, anh thuê nhà ở một mình ạ, tao bảo ừ, ở một mình quen rồi, thăm du cho thoải mái. Tóc ngắn cười, lão giám đốc cũng cười. Đò đưa qua vài câu chuyện vớ vẩn cho thoải mái tinh thần, rồi lão giám đốc lại nói, công cán làm báo giá thế nào chú cứ báo giúp, hay cần người hỗ trợ thì anh sẽ cử mấy đồng chí bên anh hỗ trợ, dự án này bên anh rất tha thiết, anh cũng nói chuyện với chỗ sếp em rồi, sếp bảo cứ gặp em trình bày. VL, vừa ngọt vừa nhạt đây mà. Tao nói cứng là cái này em ko giúp được, em chỉ có thể chỉ cho bên anh kỹ càng hơn khi bên anh khảo sát thôi ạ. Lão cười cười bảo ừ, có gì hỗ trợ anh nhé. Ngồi thêm 15p thì tạm biệt, tao về nhà, vừa về đến nhà thì em tóc ngắn gọi, ẻm bảo muốn mời tao đi ăn theo phương diện bạn bè thôi, ko liên quan đến công việc. Tao từ chối. Tắm giặt xong chuẩn bị đi ăn cơm bụi thì thấy sếp gọi điện. Sếp hỏi bên công ty X gặp chú chưa, tao bảo em vừa gặp, họ muốn mình làm báo giá giúp họ, như thế hơi khó ạ. Sếp bảo có gì mà khó, quân xanh để anh lo, chú cứ làm khối lượng đi, chủ yếu để cân đối so với ngân sách, bọn nó đéo biết làm đâu. Chết mẹ, thế là rượu mời đéo uống lại uống rượu mua rồi, đành phải than nghèo kể khó, tao than vẫn là làm thế mất nhiều thời gian, vất vả, mình em làm mệt lắm. Sếp bảo được rồi, anh sẽ bảo nhà thầu liên hệ lại chú, có khó khăn gì cứ báo thẳng bọn nó. Tắt máy, địt cụ sếp, dự án này ko chia đẹp cho bố thì bố đổ cút vào xe.

Không phải chờ đợi lâu, tay giám đốc nhà thầu gọi lại sau đó 10p. Lão bảo anh vừa đi có công chuyện bận, anh ủy nhiệm cho tóc ngắn gặp em, có gì em cứ trao đổi với tóc ngắn nhé, anh em mình gặp nhau sau, anh cảm ơn em trước. Dứt cuộc điện thoại cũng là lúc nhận được tin nhắn của tóc ngắn. Em chờ anh ở quán X, chỗ Y. Hi vọng mình hợp tác ạ, hihi. Vậy là trên đe, dưới bím, tránh đéo đâu được bây giờ, lại thay quần áo, xách dái lên và đi. Quán ăn sang chảnh, em tóc ngắn đang ngồi chờ sẵn, tươi cười chào đón hơn cả nhân viên quán. Chọn 1 bàn view đẹp, ẻm đưa thực đơn bảo tao gọi, tao bảo em gọi hộ anh, việc ăn uống anh dễ dãi, ăn thế nào cũng được. Tóc ngắn

túm tím cười trông rất duyên và gọi đồ. Dân kinh doanh tao cũng gặp nhiều, bọn này đa phần da mặt dày, đây là nói một cách thô tục còn nói lịch sự thì là kỹ năng mềm tốt. Tao hỏi em có ng yêu chưa, ẻm bảo chưa anh, công việc bận rộn quá ko có thời gian mà yêu. Tao đoán trước được câu trả lời rồi nên cũng chuẩn bị sẵn câu hỏi tiếp theo. Thế bao giờ mới định yêu, tóc ngắn bảo cái này chờ duyên anh ạ, hihi. Tao lại hỏi thế nào là duyên, ẻm nhanh như chớp nói như anh em mình gặp nhau, biết nhau thế này là có duyên rồi, hihi. Đúng giọng dân sales.

Ngồi ăn vớ vẩn, uống beer, ẻm cũng uống cùng tao, sau 2, 3 lần cạch cốc thì ẻm mới nói chuyện dự án, tao bảo các sếp làm việc với nhau cả rồi thì anh quan trọng gì, tóc ngắn lại túm tím cười bảo anh mới là chính chứ ạ, các sếp chỉ ở trên quyết về chính sách thôi, sếp em cũng giao cho em nhiệm vụ hỗ trợ anh, có vấn đề gì anh cứ nói thẳng với em ạ. Tao im lặng, ăn ăn uống uống, cạch cốc tao hỏi toẹt thế anh làm báo giá cho bên em thì anh được trả bao nhiêu tiền...

Tóc ngắn trả lời thông minh mà gãy gọn rằng dạ anh cứ đề xuất ạ, em nghĩ sếp em ko từ chối trả cho anh thù lao hợp lý đâu. Bối khi, biết thế nào là hợp lý, tao bảo vậy thôi, bên em tự làm cho nó sát giá. Tao lại hùng hục gắp và uống. Tóc ngắn có vẻ hơi bất ngờ về thái độ, sau vài chục giây ngồi cười không thì em ấy bảo để em xin ý kiến sếp anh nhé. Tao ko trả lời, ẻm đứng dậy ra ngoài gọi điện. Đéo mẹ, đã đến nước này cứ thẳng thắn mà phạt, đằng nào sếp cũng chấm bọn này rồi, vì nó sợ báo giá thiếu hạng mục hoặc ko lường trước được hết biện pháp thi công nên mới nhờ đến tao, mà đéo nhờ đến tao thì nhờ được thằng nào khác nữa. Sếp chắc chắn cũng ẻo bao giờ dám chỉ thị tao làm việc này. 5 phút sau Tóc ngắn vào cười trước rồi nói sau, đúng là những nụ cười công nghiệp của sale. Ếm bảo sếp em vừa truyền đạt, bên em sẽ cử người hỗ trợ anh lập báo giá, ngoài ra có bồi dưỡng anh một số. Tao nghe xong, gật đầu rồi đưa cốc định uống mà hết mẹ beer, Tóc ngắn rót beer giúp tao, định bảo là anh cần em hỗ trợ nhưng như thế thì bựa quá, mất mẹ vẻ nghiêm túc. Vậy là chỉ cạch cốc, uống. Câu chuyện từ đó không còn là về công việc nữa mà chỉ về cuộc sống, thời sự, tình yêu, hôn nhân và gia đình. Nói chung Tóc ngắn thuộc dạng trải nghiệm nhiều, có kiến thức, nói chuyện biết chiều lòng khách hàng, nhưng tất cả là giả tạo, cái vẻ giả tạo mà em bắt buộc phải như thế, giống như mấy thím trong showbiz, lúc nào bề ngoài cũng chảnh, đẹp, ăn nói lịch thiệp. Nhưng sau ống kính, ở một góc khuất nào đó lại địt bọp ầm ầm. Về nhà nằm vắt chân chữ ngũ, vừa nghe nhạc vừa mừng tượng ra những việc sắp phải làm. Bỗng có tin nhắn, là Hoa. Hoa bảo tối anh đi đâu đấy, em qua nhà anh mà ko gặp. Tao trả lời anh đi có việc, sao ko gọi cho anh. Hoa nhắn lại dạ

em mua tặng anh cái áo, đem qua, ko gặp, mà lúc đó em có chuyện nên về luôn. Anh dạo này bận hay sao mà làm cả buổi tối. Ồ, đây đích thị làm thăm dò, kiểu hỏi khác thường như vậy chắc chắn là dò la hoặc hỏi thử. Suy ra Hoa đã biết điều gì về tao, hay là Hoa thấy tao đi với Tóc ngắn nhĩ. Như vậy tao phải nói thật sự việc ra mới được, tránh hoài nghi vô cớ. Tao nhắn tin kể lại chuyện tối đi gặp gái của nhà thầu. Lịch sự, đàng hoàng. Hoa vẫn nhắn lại giả vờ như ko biết gì, thế ạ, có bận lắm ko anh, em có làm tốn thời gian của anh ko. Chả nhẽ bảo hỏi như lồn. Tao ko trả lời. 10 phút sau Hoa mới nhắn là tối em thấy anh đứng cùng 1 bạn gái tóc ngắn, cao, xinh, hihi...Đấy, bố đoán được ngay mà, may mình ko nhắn lòng vòng. Tao lại giờ vài chiêu xu nịnh, đại khái là ko xinh bằng em, em trắng hơn...Hoa xem xong chỉ có nước cười tít mắt mà chảy nước cả trên cả dưới mà thôi. Tuần đó tao dẫn 2 thằng nhà thầu khảo sát và bảo chúng nó làm xong nộp cho tao để tao kiểm tra, 2 thằng beep này chắc cũng được chỉ thị nên gửi bản excel chỉ có khối lượng chứ ko có giá, ừ thì kệ mẹ nó vậy, việc tiền nong mình cũng ko quyết được, để sếp quyết. Đương nhiên có khối lượng thì tao cũng ra được giá dự toán thi công của tao, so với giá ngân sách tao báo sếp thì thấp hơn nhiều. Đến ngày mở thầu, thật bất ngờ xuất hiện một thằng công ty đầu buổi ở đâu báo giá lại thấp hơn nhà thầu của sếp đã chọn...

(Ghi chú cho một số mày đọc mà đéo hiểu đang viết chuyện gì. Đây là hậu hóa đơn, phần thứ 3 của tam bộ đơn khúc. Bọn mày có thể xem lại trên tường của tao có post hướng dẫn đọc. Tao hơi gà về FB. Mới gắn hashtag cho bọn mày tiện theo dõi)

Sau khi giá rõ công khai, cảm giác có ánh mắt của tay giám đốc, cả ánh mắt của sếp tao đều nhìn sang tao, kiểu như tao là thằng làm ra trò này thì phải. Tao tạm thời im lặng, vào lúc này càng nói gì ra thì càng thể hiện mình có tội. Vẫn là kiểu đấu giá và thuyết minh, nhưng còn lạ đéo gì bọn hàn này, nó chỉ thích giá thấp. Mặc dù mấy thằng hàn ko quan tâm đến mà giao hết cho phòng tao kết hợp với phòng mua hàng đánh giá lựa chọn rồi báo cáo lại Hàn chứ nó ko trực tiếp tham gia. Giải lao, Sếp tao bước vội ra ngoài, theo ngay sau đó là ông sếp bên phòng mua hàng, 2 lão chui vào phòng hút thuốc nói chuyện, ko rõ là trao đổi thế nào. Tao cũng định vào làm điều nhưng thấy 2 vị ở trống nên thôi, nhin mồm tí chờ các sếp ra vậy. Ấy thế mà vài phút sau có điện thoại luôn, là sếp, sếp bảo vào phòng hút thuốc trao đổi. Tao vội vào, 2 lão mặt nhăn như khi, nghe tiếng lão trưởng phòng mua hàng đang nói “ Bọn này tôi cũng ko biết gì về nó”. Thấy tao, lão dừng luôn ko nói nữa.

Châm điều thuốc, kéo vài hơi rồi sếp mới nói, chú biết bọn nhà thầu thấp nhất đấy ko. Tao đoán được câu hỏi này rồi nên bình tĩnh trả lời, Em làm với anh bao lâu rồi, cái nhỏ tí bằng móng tay em cũng chưa bao giờ qua mặt anh, huống gì là cái này. Sếp nghĩ nghĩ mấy giây rồi gật đầu, sếp nói tiếp về cơ bản thì ko thể báo cáo lên giám đốc rằng thằng trúng thầu ko phải thằng thấp nhất được. Giờ phải xử lý trường hợp kia thế nào. Cả 3 đều im lặng hút thuốc, lão sếp mua hàng hết điều dụi tàn trước kêu về đánh giá tiêu chí của bên tôi thì họ dễ chuẩn bị hồ sơ lắm, vậy nên quan trọng là đánh giá kỹ thuật của bên ông thôi, nói xong lão đi ra ngoài, như kiểu nhường chỗ và đẩy trách nhiệm lên cho sếp tao. Rút thêm điều thuốc nữa, tao bảo sếp bây giờ phải xem cụ thể báo giá, chắc chắn bọn giá thấp kia sẽ thiếu hạng mục vì bọn nó ko được khảo sát, bây giờ mình sẽ đưa hạng mục ấy vào, áp theo chính giá của bọn nó nếu có hoặc ko lấy giá tham khảo của 2 nhà thầu kia. Khi đó thì tổng giá sẽ cao hơn nhà thầu của mình là chắc. Sếp nhìn nhìn tao rồi bảo hay đấy, nhưng nếu tổng giá nó vẫn thấp hơn thì sao, tao trả lời thế thì phải gọi nó gặp riêng rồi ạ. Sếp bảo thôi được rồi, cho chú 1 tuần có thể đánh giá kịp ko, tao gật đầu, lúc này nghĩ bụng lấy chính báo giá của mình làm gốc để so sánh, chắc vài ngày là xong chứ cần gì tuần. Nghe các nhà thầu thuyết minh xong, cơ bản đéo để ý lắm vì với bọn Hàn thì giá mới là quan trọng nhất. Tức là phải chọn nhà thầu có giá thấp nhất với chất lượng hợp lý chứ đéo phải chất lượng tốt nhất với giá hợp lý. Sếp tao đứng lên thay mặt công ty cảm ơn các nhà thầu, do tính chất phức tạp nên thời gian kiểm tra, đánh giá sẽ kéo dài 1 tuần. Khi có lịch cụ thể chúng tôi sẽ thông báo. Nghe thấy các tiếng nhà thầu xì xào bên dưới, sếp tao cũng đéo quan tâm, chỉ hỏi còn ai có câu hỏi nào ko. Ko có, Sếp lượn. Tao làm phu khuân vác bê đóng hồ sơ về phòng, đi ra bắt gặp ánh mắt lão giám đốc và em tóc ngắn nhìn nhìn, đéo rõ ý gì nhưng ko được thiện cảm cho lắm.

Về phòng trao đổi với sếp, họp họp bàn bàn xong xuôi sếp bảo chú tập trung hết vào việc này cho anh, đừng hết việc khác lại, vừa check vừa báo cáo cho lão. Tao vâng dạ chui vào 1 góc bế quan luyện công, số má đau hết cả mắt. Đến lúc hết giờ rồi à ko biết gì, mấy thằng gọi điện bảo nay có đi xe cty về ko thế thì mới giật mình bảo chờ tí chờ tí, vội vàng chạy hùng hục ra bãi đỗ, ko kịp thay quần áo, thế mà vẫn bị lão tài lèm bèm cho mấy câu, may tao là chỗ hảo hữu chứ phải đứa khác còn lâu lão chờ. Nhức hết mắt vì số má, sếp lại gọi điện hỏi đã thấy vấn đề gì chưa, tao bảo đã có một vài vấn đề rồi, mai em báo cáo, em ko mang laptop công ty về, nay nhòe cả mắt, sếp cười bảo có cần nhà thầu hỗ trợ ko để anh bảo, tao trả lời là ko, tự em làm, tầm này ko tin bố con thằng nào nữa. Sếp cười sảng sặc.

8h, Lão giám đốc nhà thầu gọi, lão hẹn ra café trao đổi, tao ok, để xem lão ý gì, muốn đòi tiền thì tao cũng trả luôn chứ xoắn gì. Phóng xe ra, vẫn là lão giám đốc và em tóc ngắn, ẻm hôm nay mặc bộ đồ kiểu như nhân viên thế giới di động, chỉ khác màu áo thôi còn độ ngắn của váy cũng tương đương thế. Tao ngồi đối diện 2 người, tóc ngắn gọi cho tao 1 cốc nâu đá. Châm điều thuốc hút chờ đối phương ý kiến, ngó mặt thì thấy sắc mặt các vị cũng thản nhiên chứ ko dăm chiêu như buổi sáng. Lão giám đốc cất lời Sếp em cũng nói với anh rồi, thôi giờ trăm sự nhờ chú, ko hiểu bọn kia là bọn đéo nào báo giá thấp thế nhỉ. Tao tiện mồm nói anh thử điều tra xem, lão cười nói đương nhiên phải điều tra, có điều việc quan trọng trước mắt là phải trúng gói thầu này, tao hiểu ý mà, nhưng cũng thử giả đồ tí hỏi tổng trưởng hợp cần giảm giá thì anh giảm giá được bao nhiêu, lão đưa mắt nhìn quanh rồi nhìn sang em tóc ngắn, bỗng ánh mắt lão sáng lên 1 chút như muốn nói gì lại thôi. Ngồi đến gần 9h thì lão kiểu về, bảo tóc ngắn ở lại có gì trao đổi thêm. Tao liếc sang tóc ngắn, có 1 vẻ gì đó hơi ko tự nhiên như các lần trước. Thêm mấy câu chuyện thì Tóc ngắn đã đưa sang chuyện thầu khoán, ẻm hỏi đại khái là có vấn đề gì ko, liệu công ty em có vào được ko. Tao giả vờ nguy hiểm mà cũng là chưa rõ thật, bảo đang xem xét hồ sơ, cơ bản là giá rẻ thôi. Điện thoại chuông, sếp lại gọi, sếp bảo chú đang ngồi với em kinh doanh của nhà thầu phải ko, tao bảo anh biết rồi còn hỏi, sếp kêu giữ mồm nhé, đang nghi ngờ con bé này tiết lộ thông tin...Tao nhìn sang, thấy tóc ngắn đang quay mặt ra ngoài, chân vắt chéo, đuôi trắng nõn...

Tao cực ghét bọn phản bội, đéo biết vì lý do gì nhưng đâm sau lưng chiến sỹ là tội ko thể tha. Nhưng giờ mới chỉ là nghi ngờ, có lẽ là tay giám đốc báo cho sếp tao chẳng. Phải nghĩ cách để khêu ra cho ẻm ấy chia sẻ vậy. Tao bắt đầu than vãn, than là công sức mình làm thì nhiều là lộc lá sếp đớp hết, nhiều lúc muốn lập đội thầu vào nhận việc linh tinh mà lại sợ sếp chém. Tóc ngắn hiha vừa nịnh vừa khen kêu anh tài năng thế, lập công ty làm sân sau cũng có gì khó. Tao lại giả vờ nói làm nhằm mấy hồi xong hỏi ở cái bọn thầu giá thấp nhất đấy em có biết ko, anh thấy địa chỉ cũng ở hà nội. Tóc ngắn ko trả lời mà đúng hơn là có vẻ như trốn câu trả lời gọi nhân viên đến tính tiền, xong em bảo mình đi lượn vài vòng đi anh, cho đỡ ngột ngạt. Tao chém bừa bảo thôi, hôm nay làm việc mệt, chỉ muốn ngủ, ẻm cười kêu anh là khách hàng của em, anh đi đâu em cũng chiều...Đã diễn thì diễn cho trót, tao nhắc mông dậy rồi lờn vờn loanh quanh đưa mịa nó vào nhà nghỉ. Ngồi vào giường rồi ẻm mới kêu, anh này, em có chuyện muốn nói, sẽ rất có lợi cho anh và em. Tao giả vờ ngây ngô hỏi, ẻm kêu là chuyện về gói thầu, nếu anh giúp bên giá thấp nhất vào, anh cứ nói 1 con số, em sẽ lo liệu được, đảm bảo ko để anh phải bức xúc với sếp anh nữa.

VKL, thế là rõ, con bé được lão giám đốc tin cậy quá, giờ quay lại cắn địt sếp rồi. Tao thờ dài, tao bảo sếp em đối xử với em hình như không tệ. Sao em làm thế. Tóc ngắn im lặng, cời cúc áo, vừa cời vừa thủng thẳng bảo người trong cuộc mới hiểu anh ạ, em khác gì con chó đi cùng chủ đâu, chủ bảo gì chó nghe thế, chủ quát, chó vẫn phải quấy đuôi. Ờm nói xong thì hàng cúc cũng bung ra hết. Tao chán, hứng thú buổi gì với thể loại này nữa. Tao bảo thôi, anh ko thiếu tiền lại càng ko thiếu gái, cái anh thiếu có lẽ chỉ là tình người, tình bạn, chào em. Tao quay lưng đi, chưa ra đến cửa thì tóc ngắn chạy đến giữ tay tao, ờm khóc, ờm bảo anh hiểu cho em. Tao cảm thấy bộ ngực hôi hổi tì vào lưng, nhưng trong khoảnh khắc ấy thay vì cảm xúc dâng trào thì lại xuất hiện cảm giác ghê tởm. Tao khoát tay ờm và bước đi nhanh, thật đáng tiếc cho một người con gái đẹp...

Sự đã rồi, tao coi như chưa biết gì, nghĩ bụng kệ mẹ chúng nó, nếu nó điều tra ra thì điều tra mà ko thì thôi, tao cũng đéo tiết lộ cái chuyện hôm nay làm gì, để cho tóc ngắn một đường lui, khinh thường ờm, tởm lợm ờm, nhưng vài giọt nước mắt còn đọng lại lưng áo tao cộng với vẻ mỹ miều ấy làm tao cũng ko quá cạn tình, cũng vì điều này mà có thể khẳng định được tầm quan trọng của tao trong lòng sếp chẳng

Sáng hôm sau đi làm, lại cày đầu vào kiểm tra, dò xét từng đầu mục, từng khối lượng. Có một điều bất thường đó là các đầu mục từ câu chữ đến thứ tự khá giống nhau, như vậy là đéo chỉ em tóc ngắn làm gián điệp, có khi còn mấy thằng làm khối lượng nữa, quan trọng nhất là giá dự thầu bị lộ, mà điều này khả năng lớn là do tóc ngắn moi móc được thông tin. Tao báo sếp tình hình, bảo là nếu giống nhau thế này sẽ khó đánh trượt kỹ thuật, tuy nhiên cũng đéo sợ vì ở cái bản sau cùng tao gửi cho lão giám đốc, tao đã bổ sung thêm khá nhiều đầu mục công việc, vừa là phần biện pháp, vừa là phần tao vẽ ra cho nó hoành tráng nhằm làm tăng chi phí, những hạng mục này trên thực tế sẽ ko có. Sếp nhìn tao, vẻ như có gì đó nể phục 1 phần, sếp bảo thế chú ộp giá vào chưa, tao bảo chưa xong, phải rà soát kỹ ra bản tổng rồi mới ộp giá vào để đánh giá hơn thua. Sếp đồng ý ngay, động viên vài câu sáo rỗng, sếp hỏi thế em tóc ngắn bên kia thế nào, tao trả lời anh bảo em giữ mồm thì em thôi, ko chuyện trò tiếp xúc gì với nó nữa. Nói xong, thấy hơi ngượng ngượng phải lảng ngay chuyện khác. Sếp bảo anh tin chú, chắc chắn là mấy đứa bên nhà thầu có vấn đề. Việc này thôi ko bảo nhà thầu hỗ trợ nữa, chú chịu khó làm một mình nhé. Tao vâng dạ chuồn về phòng, tiếp tục ngồi cày cày cuốc cuốc. Đến thứ 5 thì cơ bản đã xong, ộp đúng giá vào thì bọn giá thấp kia bị đội lên, cao hơn bên tao gần 200 triệu. Sau báo cáo lại sếp, soạn ngay công văn kèm theo bảng tính gửi nhà thầu

đo về sự sai khác để xác nhận, yêu cầu xác nhận ngay trong ngày mai. Chiều về, sắp bảo đi nhậu...

Bữa nhậu đương nhiên là có tay giám đốc nhà thầu, và dễ hiểu là ko có em tóc ngắn nhưng ngạc nhiên là có 1 em khác, tóc vàng. Cũng là bên kinh doanh, thằng cha này như kiểu chuyên tuyển gái xinh đi theo phò tá thì phải. Tao giả vờ hỏi ơ tóc ngắn đâu anh, lão cười kêu em ấy bận việc riêng về quê, đây là tóc vàng, cũng là bên phòng kinh doanh, hỗ trợ anh đốc lực nhiều dự án. Tao nhìn qua 1 lượt, ánh mắt, nụ cười, đích thực là dạng lá lướt, chắc hàng để tiếp khách. Bỗng nhiên, không ngoài dự liệu, ăn được nửa bữa thì sắp tao ra ngoài rồi lúc sau thấy em kia cũng đi. Đm bọn gian dân. Ngồi thêm nửa tiếng nữa vẫn ko thấy sắp về, lão giám đốc bảo chắc lạc đường, thôi giờ anh em mình đi chơi nhé. Tao từ chối. Tuần rồi bận tối mắt, ko có thời gian gặp Hoa. Tối nay phải gặp tí cho đỡ xa cách. Tao ra về, gọi điện cho Hoa, Hoa bảo đang hơi cúm, ko đi được, bảo tao qua đón em ngồi café tí thôi. Ờ, mà thật tình là chưa biết nhà Hoa, trước em chỉ bảo em ở chung cư gần khu Hà Đông, mấy lần trước toàn tự em qua chỗ tao. Tao hỏi địa chỉ, Hoa cho địa chỉ khu đô thị, cơ mà địa chỉ mặt đất. Tao phóng qua, tìm mãi đéo tìm được, phải hỏi thăm vài lần mới đến, Đm Hoa, nhà biệt thự to vl, vậy câu chuyện phá sản là bịa đặt chẳng... Hoa từ trong nhà đi ra, mặc bộ quần áo ở nhà giản dị. Tao hỏi nhà em đây à, Hoa gật bảo vâng, tao buột miệng nói giàu vl. Hoa leo lên xe bảo đi anh, quán gần đây thôi. Lúc này có 1 cảm giác hơi ngại ngại, trước giờ đéo ngại gái nhà giàu đâu, từ Hóa Đơn, Vĩnh Yên đều tiểu thư cả nhưng mình biết rõ từ đầu, có tâm lý chuẩn bị, lúc này nghĩ lại những lời động viên dành cho Hoa lần trước bảo cố lên vượt qua khó khăn, thấy buồn cười thật. Tao cứ im lặng đi đường theo lời Hoa chỉ, vào quán café ngồi cạnh nhau rồi vẫn nghĩ nghĩ ngại ngại chưa nói gì, Hoa hỏi anh sao thế. Tao mới cất tiếng bảo em lừa anh bấy lâu nay về hoàn cảnh của em à. Hoa cười bảo ko, nhà em phá sản là thật mà, anh nhìn nhà cửa vậy nhưng toàn giấy tờ trong ngân hàng cả, trước bố mẹ em vào sg là đi trốn, giờ ổn ổn hơn mới về ở mà. Hoa vừa nói vừa cười tủm tỉm, đéo biết thật hay giả. Nắm tay, nắm bẹo nhau vài hồi cho thêm phần gần bó rồi lại chờ em về, định tạm biệt bằng một nụ hôn nhưng sợ lây cúm nên thôi, trước khi từ biệt vẫn phải nháy mắt động viên em nhanh khỏi để cuối tuần bung lụa, Hoa kêu anh mất nét. Đm, ko biết đùa nào mất nét nhá. Hôm sau đi làm, tao gặp sắp, giờ đã thân thiết nhau hơn rồi, tao hỏi anh hôm qua ngon chim chứ, lão buông một câu “Đm, chất thật” VKL sắp. Tao bảo em thì xách dái về không, sắp kêu sao nó bảo rú mà mày đéo đi, giờ còn than gì. Trêu nhau thêm mấy câu nữa, sắp dặn đến trưa bọn kia ko phản hồi thì gọi điện

giục nó đi nhé, trong hôm nay phải bắt nó xác nhận, tao điều tra rồi, đúng là con tóc ngắn với 2 thằng nữa định đâm sau lưng, đuổi việc cả lũ ngay lập tức, bố
láo   ăn   cắp   thật.
Gần trưa, tao gọi cho tóc ngắn, ẻm nghe máy ngay, tao bảo còn chờ gì mà không xác nhận lại, định thi đấu với bên anh à. Tóc ngắn thờ ơ bảo, ơ thể giờ em ko xác nhận thì sao. Em cũng còn làm ở công ty đấy nữa đâu, xét về khía cạnh công việc em cũng chẳng còn gì để mất. Tao ngửa tiết bảo em cứ định làm chó mãi à, anh gọi em vì anh ko coi em là chó, còn nếu em vẫn thích làm chó thì tùy. Tao tắt máy...

Ăn cơm xong mới lên báo cáo sếp, bảo đuổi việc bọn kia sớm thế giờ nó bắt cần có khi nó đéo xác nhận, lại mất công giải thích lằng nhằng. Sếp nhăn mặt bảo thế ko ổn, trước đã có vụ thế rồi, giám đốc yêu cầu phải có xác nhận của nhà thầu mới đảm bảo công bằng. 2 anh em ngồi hút thuốc uống café như kiểu đéo biết làm gì khác. Xong điều thuốc sếp gọi điện cho giám đốc nhà thầu bảo có cách nào thuyết phục hay dọa nạt con ranh kia ko, thấy ừ à ù oàm mấy câu rồi tắt máy lằm bằm bảo đm nó. Tao về phòng làm việc, mở máy tính chat chit lướt facebook giết thời gian. Một lúc sau thì Sếp gọi bảo nó gửi xác nhận rồi, thờ phào. Vậy coi như xong, chắc tóc ngắn giờ cũng hiểu là đéo bao giờ trúng được thầu, ẻm nghĩ đơn giản là cứ giá thấp cho trúng đã rồi tính sau thì phải. Tao thấy tin nhắn zalo, là tóc ngắn gửi, vào xem thì thấy mỗi chữ địt mẹ nhà anh. Thật vkl, tao có lỗi đéo gì ở đây sao. Thành thời, tối thứ 6 ở nhà nằm thấy thật thoải mái. Hoa bảo đỡ cúm rồi, mai có thể đi chơi được. Tao đoán ý của em nhắc tao phải giữ sức để mai khô máu luôn, đéo biết có phải ko. Từ ngày hàng xóm là em Buồn ra Hà Nội trở lại, rồi sau vụ nghe em hoa xanh nói về mưu mô, khoảng cách của tao với 2 em hàng xóm xinh đẹp này ngày một xa cách, đúng có lần rủ bọn nó đi thì Hoa lại sang. Kể cũng tiếc, 2 ẻm ngon nghề dễ thương kề bên mà cứ phải dừng dừng như không, đặc biệt lại chất giọng miền nam nghe ngọt ngào, tao vẫn rất thích giọng gái miền nam nhưng trước giờ chưa được yêu gái miền nam lần nào. Nằm phòng lướt điện thoại nghe tiếng các ẻm nói chuyện chí chóa vui tai ra phết. Các ẻm dường như biết thái độ tao nên cũng giữ khoảng cách nhất định, ko tự nhiên sang phòng tao như hồi trước. Thoát fb này, đăng nhập fb khác. Lướt lơ vài lượt lại chạm ảnh hóa đơn, từ hôm em đi ko lời từ biệt, tao chỉ âm thầm dõi theo chứ ko chat chit, tao đoán ẻm chắc cũng thế. Vẫn đáng đáp ấy, vẫn hình ảnh ấy nhưng cách xa nửa vòng trái đất. Có pm, là Vĩnh Yên, ẻm hỏi ghê, hôm nay lại vào fb này cơ đấy. Tao chém bừa vài câu linh tinh, vĩnh yên bảo đang định gọi anh, mai em xuống Hà Nội tập

huấn 2 ngày, liệu có ai đón tiếp em ko nhỉ... ĐM, trả lời là không thì sao nhỉ, Vĩnh yên, cái quãng thời gian hóa đơn đi lần 1 là quãng thời gian tao nhận ra sự thánh thiện trong tình yêu của vĩnh yên, 1 tình yêu vô tưởng. Tao ko thể nào quên hình ảnh Phố đêm mùa hè hà nội, ánh đèn vàng vọt chiếu trên mấy con đường rợp bóng cây tạo ra mấy hình thù kỳ dị. Trời về khuya, ngoài đường thưa thớt, trên đoạn đường vắng, thỉnh thoảng mới có xe máy vụt qua vội vã. 1 đôi trai gái ngồi trên vỉa hè, cô gái tựa đầu vào vai chàng trai, chàng trai co gối, 2 tay kê lên đầu gối buông thõng, mắt nhìn vô định, họ im lặng 1 lúc lâu ko rõ đang suy nghĩ điều gì. Cô gái có lẽ cứ muốn giữ im khoảnh khắc như vậy, muốn thời gian ngừng trôi để cô hưởng thụ mãi cảm giác yên bình hạnh phúc bên người mình yêu, chàng trai thì ngồi im nhưng trong tâm đang giằng xé dữ dội kiểu như băng khuâng đứng giữa 2 dòng nước, chọn một dòng hay để nước trôi. Tao chính là chàng trai đó. Tao chưa từng lâm vào hoàn cảnh này, cũng đa tình đấy nhưng yêu là yêu, bạn là bạn, trải qua mấy mối tình từ khi biết yêu, chưa bao giờ biết đa cảm như vậy. Tao mạnh mẽ nhưng vĩnh yên đã khiến tao mềm lòng, giả như hóa đơn ko về, giả như vĩnh yên ko chấp nhận âm thầm yêu thương thì mọi chuyện thật dễ, thà vĩnh yên chửi tao, mắng tao, ko nhìn mặt tao nữa có lẽ cũng chỉ đau khổ mấy hồi rồi yên tâm bên hóa đơn ong bướm. Đàng này... Vĩnh yên từng nói Em hiểu suy nghĩ của anh, anh cứ coi em như 1 người bạn thôi cũng được, thỉnh thoảng vẫn đi chơi cùng nhau, em nghĩ hóa đơn chẳng để ý đâu. Biết đâu rồi sau tình yêu của em hoặc của hóa đơn với anh phai nhạt, anh sẽ có quyết định của mình. Em yêu anh, em cũng biết ghen đấy chứ, nhưng em biết nếu em càng ghen thì anh sẽ càng buồn, mà em ko muốn anh buồn, anh có biết thời gian mà hóa đơn đi, nhìn anh buồn mà lòng em cũng đau xót, em ko muốn thấy cảnh ấy lần nữa. Anh cứ vui với tình yêu hóa đơn đi, bình thản và coi em như 1 người bạn. Còn em cũng bình thản mà nhìn hạnh phúc của anh...

Vĩnh yên cầm tay tao, đưa vào ngực em. Tao quay sang, nhìn em, mắt em ngấn nước.

Mẹ nó, chuyện gì thế này, cảm giác cay mũi như ăn phải mù tạt. Tao đứng dậy, kéo vĩnh yên đứng dậy bảo về thôi, muộn rồi. Vĩnh yên đứng dậy, tao ko dám nhìn vào em. Chờ em về, thấy lưng mát mát, về nhà thấy dưới vai áo sau lưng ướt 1 mảng, đúng chỗ vĩnh yên dựa vào. Tao thì nghĩ vĩnh yên ko háo sắc đến mức thềm tao mà chảy dãi, có lẽ là nước mắt rồi. Lần gặp gần đây nhất, hóa đơn chạy trốn tao, còn chính tao cũng chạy trốn vĩnh yên ở một khía cạnh nào đó. Tao đang yên ảm mối tình chớm nụ với Hoa, nhưng cái tâm trí mách bảo bản lĩnh thực sự là phải đối diện chứ ko được chạy trốn.

Tao trả lời Vĩnh yên là có anh, 1 người bạn tốt của em. Vĩnh yên cười hihi hỏi vẫn dùng số đấy hay lại thay số rồi. Tao đùa kêu thay rồi, đừng hỏi số nhé. Thấy ẻm im lặng, 2 phút sau có chuông điện thoại, là vĩnh yên gọi, tao bấm ko nghe, vĩnh yên lại gọi lại, tao nghe, vĩnh yên bảo nghe giọng tí cho đỡ lạ...à, đỡ nhớ...

Những sự trùng hợp, những sự ngẫu nhiên, hay những điều như cổ nhân nói về nhân duyên làm cho cuộc sống thêm phần thi vị. Tao luôn coi những va vấp, những khó khăn là gia vị của cuộc sống và sự lãng nhăng nào đó là gia vị của tình yêu. Tao đặt trường hợp ngày mai hẹn vĩnh yên mà Hoa gọi thì sẽ thế nào, ừ, tất nhiên sẽ là đi về phía Hoa. Những cảm xúc của Hoa với tao chưa sâu đậm gì nhưng đó là sự mới mẻ, nó giống giống với những ngày đầu ở bên hóa đơn, chỉ yêu là yêu, cùng nhau sống trong hạnh phúc của tình yêu dù chưa nói lời nào cụ thể là yêu, ko ghen tuông, ko giận hờn cãi vã. Còn góc nhỏ trái tim tao nơi mà vĩnh yên định cư ở đó được xếp cạnh góc Hóa Đơn, phải chôn chặt lại rồi xóa bỏ dần dần.

Chat chit với vĩnh yên thêm một hồi thì ẻm bảo ẻm đi ngủ, mai nhớ đón em ở mỹ đình, cơ quan có xe đi nhưng đi sớm quá, với lại em có người đón rồi nên đi xe khách cho tiện, hihi. Thấm nhủ đm em, em thừa hiểu anh thế nào mà sao em

đéo dứt anh đi. Lại có tin nhắn zalo, vẫn là tóc ngắn nhắn chửi địt mẹ anh, tao cười, con dầm lồn này làm sao ko biết. Định đéo thềm nhắn gì nhưng cao hứng thế nào là nhắn lại là địt anh đi, mẹ anh có tuổi rồi. Ẽm trả lời luôn, đồ đàn ông bất lực. VKL, chưa em nào nói với tao lời cay nghiệt thế. Tuy nhiên tao ko dễ bị khích tướng, tao bình tĩnh bảo địt nhau ko, nổ địa chỉ đi rồi anh cho tôn ngộ không đến, ý tao bảo là chỉ khi nó mới thềm chơi em thôi mà đéo biết nó có hiểu ý chẳng. Ko thấy em trả lời lại, tao lại lượn vào facebook. Chả có đéo gì để xem nữa. Dậy tắt đèn, khép cửa định đi ngủ sớm dưỡng sức mai đi cà, bỗng nghe tiếng xì ồ xê ô, chắc là thằng beep hàn quốc ng yêu em Xanh đến chơi đây. Mà loáng thoáng nghe cả giọng nữ lớ lớ quen quen. Đm, có khi nào là Lee ko nhỉ. Tao ngó qua khe cửa hẹp, trời đất, đúng là Lee rồi

Đóng mẹ luôn cửa vào, lên giường nằm im coi như đã ngủ. Ngẫm lại chuyện xảy ra lần trước, đéo biết Lee còn hoài niệm gì ko. Tao thì không cảm thấy gì, ko thấy tim đập nhanh, ko thấy bồi hồi xao xuyến, khác hẳn với lần gặp lại hóa đơn hay vĩnh yên. Nằm 1 lúc, nghĩ thế nào bèn đứng dậy, cầm ví, cầm điện thoại, sẽ sàng đi ra ngoài, khóa cửa, xuống thang và chim cú. Ra quán trà đá ngồi lêu hêu, hút được nửa điếu thuốc thì hoa xanh gọi, ẻm bảo ơ anh đi đâu thế, có điều bất ngờ đây. Tao giả vờ ko biết gì nói anh đi sang nhà bạn chơi, có

việc gì ko. Hoa Xanh kêu Lee sang việt nam, vừa qua đây, đang hỏi anh. Tao bảo nếu thế thì có thể trực tiếp gọi cho anh mà, nghe giọng Hoa xanh nói nhí nhéo hình như đưa điện thoại cho Lee, thấy giọng lớ lớ, là Lee cầm máy rồi. Tao hỏi han mấy câu, Lee cũng hỏi tao mấy câu. Nhưng hình như ko có cảm xúc như trước, tình cảm ấy dường như đã tắt lịm hẳn rồi. Lee bảo sang có việc và tiện thể chơi ở VN nửa tháng. Cũng hò hẹn gặp mặt nhau, nhưng chưa biết khi nào.

Ngồi trà đá mãi hơn 10h, ánh chừng Lee đã về rồi thì tao mới về, vừa lên tầng đã gặp hoa xanh đứng buồn điện thoại ở hành lang, thấy tao ẻm vội vội tắt máy rồi xán lại khoe bảo cho xem ảnh ng yêu hàn cắt của anh này, mới nâng mũi, cắt mí, nhìn như diễn viên trên phim luôn. Tao ngó ngó điện thoại, ờ, công nhận xinh hơn nhiều thật, nhưng cứ cứng đờ đờ thế đó nào, tao thuận miệng nói câu, ko xinh bằng em đâu, Hoa xanh bĩu môi đi theo tao vào phòng, tự nhiên cứ như

phòng

mình.

Hoa xanh kể lể chuyện linh tinh, dường như ko có dấu hiệu muốn về, tao phải nói nửa đùa nửa thật là ko định để anh ngủ à, hay ngủ luôn ở đây thì lên giường. Nghe vậy ẻm cười khúc khích kêu chơi luôn, xem hàng họ ra sao mà chén được gái hàn. Tao giả vờ làm động tác đi ra khép cửa, Hoa xanh rối rít chạy đến rồi té về phòng. Đm, tao giơ ngón tay giữa về phía ẻm và lăm bằm, địt bạn mày. Như đã hẹn, sáng hôm sau dậy sớm, tắm táp đàng hoàng, ăn mặc tử tế rồi đi ra bến xe chờ đón Vĩnh Yên. Hình như đến hơn sớm, mới hơn 7h. Ngồi vắt chân trên yên xe lướt điện thoại, giống như các ông xe ôm khác, đang đọc báo thì có tiếng hỏi chạy xe ko anh. Tao ko nghĩ là hỏi tao vì nhìn tao có giống xe ôm đó đâu và tao cũng ko nghĩ mình là xe ôm, vẫn chăm chú đọc báo tiếp, lại nghe nói ơ anh này, anh có chạy xe ko. Lúc này mới ngẩng đầu lên định bảo ko, thì miệng thế beep nào lại nói thành có, vì người hỏi là 1 cô gái, ăn mặc như gái ngân hàng, xinh, trắng. Tao hỏi em về đâu, ẻm kêu về Nguyễn Chí Thanh, bao tiền anh. Tao bảo cho xin 5 chục, ẻm kêu gì đấy vậy, em đi thường 3 chục thôi. Tao cười nói em nhìn anh có khác những ông xe ôm kia ko, ẻm gật, ẻm nói nhìn anh sạch sẽ nên em mới hỏi. Tao bảo thế thì thêm 2 chục có đáng ko. Ẻm phì cười hỏi tóm lại 30k có đi ko, chà, xem ra vẻ cứng đấy, tao bảo anh cho em 30k rồi ra kia đi người khác nhé, còn anh thì đúng 5 chục, ko kém một xu, từ lúc anh mặc cái áo mới này là chưa chở khách nào đâu. Cô bé lại phì cười, anh thú vị đấy, nhìn thế này sao lại đi làm xe ôm nhỉ. Đúng lúc đó thì Vĩnh Yên gọi, ẻm bảo em đứng ở cổng, tao ok ok rồi tắt máy nhưng vẫn giả vờ nói, à về Trung Hòa Hà, 100k nhé, được, chở tận nhà luôn. Em gái xinh trắng đứng tròn mắt lăm bằm, về trung hòa 100k có mà đắt gấp đôi đi taxi. Tao hiha bảo em ko đi thì thôi, anh ra đón khách đây. Tao phóng vù xe đi ra chỗ cổng. Thấy Vĩnh Yên đứng ở cổng

đang ngó ngó nghiêng nghiêng, ẻm mặc quần jean trắng, có rách rách chỗ đùi, áo sơ mi kẻ, đeo túi LV đeo biết thật hay giả, đeo kính trắng, nhìn ra đáng tin đồ thời trang phết. Gặp nhau, ẻm toe miệng cười, tao bảo ko phải mũ bảo hiểm nhé, vĩnh yên kêu thế thì công an bắt cho giống lần trước đấy. Nhắc đến chuyện công an bắt, kỷ niệm xưa sống lại, thấy trong lòng xốn xang...

Hỏi Vĩnh yên tập huấn ở đâu, mấy giờ, ẻm kêu theo lịch thì là 8h30 ở khách sạn beep gì đó. Tao bảo thế đi ăn sáng đã chứ, ẻm bảo ăn rồi, ngồi café tí thôi. Ừ thì café, đm sáng chưa kịp ăn gì mà giờ café còn ruột chết, nhưng ẻm thích thì phải chiều chứ biết sao. Vào quán ngồi gọi 2 cốc café nâu, Vĩnh yên hỏi sao hôm đấy lại bỏ về như thế, em cứ tưởng 2 người hú hí nhau nên ko dám phiền, sáng dậy em đi ra ngoài tí thấy hóa đơn nhắn tin là tôi về đây, sau này gặp lại, ở nhà trông anh giúp tôi. Em gọi là thì nó đã tắt máy. Tao xua tay bảo thôi, ko nhắc lại chuyện đã qua. Tào lao chém gió lãng nhăng tí thì hết giờ, vĩnh yên bảo chờ ẻm đến chỗ tập huấn, còn nói trưa ăn cơm ở khách sạn, tối ở lại hà nội, anh rảnh thì tối gặp. Kiểu vừa nói vừa như ra lệnh ấy, ghét vãi. Thôi, coi như bạn bè giúp nhau vậy.

Tao gọi điện cho Hoa, ẻm bảo sao giờ này mới gọi, biết mấy giờ ko, làm ng ta ngóng từ sáng. Vkl, mới hơn 9h thôi mà, Hoa bảo đi xem phim đi, tao nói đang cúm đi xem để lây cho cả rạp à, ẻm kêu khỏi rồi mà. Tao cương quyết không, mới ốm dậy hạn chế đến nơi đông người, Hoa hỏi thế đi đâu giờ, tao bảo thôi cứ qua anh rồi tính, Hoa dường như hiểu ý kêu đồ gian manh, đón em đi. Đáng yêu VL. Tao đến đón, hoa mời vào nhà, nói chung là đã mua được nhà thế này thì chắc ko hề đơn giản, lúc đó tao tính cả đời tao làm chắc cũng đáo có dư ra mấy chục tỷ để có quả nhà như này. Gặp bố mẹ ẻm, tao chào hỏi lịch sự, 2 vị đáp lại có chút gì đó thờ ơ. Ông bố Hoa hỏi vài câu về công việc, quê quán, gia thế, tao thật thà trả lời hết cả. Trong giọng điệu của lão sau đó, tao cảm thấy có gì khinh thường thì phải. Hoa thay đồ rồi xong nhà kêu con đi chơi, ông bố bảo ơ đi xe máy à, hoa bảo vâng, ổng nói vừa ốm dậy, đi xe máy gió máy lại ốm thì khổ, thôi ở nhà đi. Đm, tao hiểu ý mà, có gì mà ko hiểu. Tao đứng dậy nói hay thôi em ở nhà nghỉ ngơi đi, hôm khác gặp, tao xin phép ra về, 2 vị cũng chỉ ừ một tiếng nhàn nhạt.

Đây là lần đầu tiên tao có cảm giác bị coi thường như thế. Mẹ kiếp, đeo thể nghĩ rằng mình đến và đi như một thằng ngớ ngẩn vậy, tức nghẹn cổ, phóng thẳng xe 1 mạch về nhà. Hoa gọi điện bảo em xin lỗi, bố mẹ em chắc lo xa quá. Tao bảo ko sao đâu, bố mẹ em lo em vớ phải 1 thằng ko cùng đẳng cấp với em phải ko. Hoa kêu ơ, ko, ý em là bố mẹ em lo em ốm lại ấy mà. Tao cười chua chát, tao bảo em hỏi lại bố mẹ em đi nhé. Tắt máy luôn

Không rõ Hoa nói chuyện gì với bố mẹ em mà nửa tiếng sau thấy hoa gọi lại, nghe thấy tiếng sụt sịt. Tao bảo thôi được rồi, anh với em gia cảnh chênh lệch, chắc bố mẹ em ko đồng ý và vừa quạt em một hồi phải ko, Hoa lí nhí nói ko phải đâu, anh đừng nghĩ linh tinh, có thể là bố mẹ em bận nhiều chuyện công việc nên căng thẳng, tao ko quan tâm lắm nữa. Nói thêm vài câu thì thôi, đại khái rằng tao ko bao giờ có tư tưởng gì để làm hoen ố tình yêu, Hoa vâng vâng dạ dạ bảo em hiểu anh, còn hẹn tối đi chơi nhé. Chán vl.

Những người tao từng yêu ít nhất cũng co vĩnh yên, hóa đơn, em vợ sắp đều con nhà gia thế khủng, nói về độ giàu thì so với Hoa chưa chắc đã kém, tao cũng gặp qua phụ huynh các em rồi, họ đều dành cho tao một sự tôn trọng nhất định, chưa nói đến việc còn ngồi đàm đạo hợp tình hợp ý với bố hóa đơn. Chẹp miệng bảo thôi buổi nghĩ nữa, sang phòng Hoa Xanh và Buồn thì thấy mỗi hoa xanh ở nhà, hỏi buồn đâu, xanh kêu vẫn đi làm sáng thứ 7. Em hỏi nhìn anh như mất sổ gạo thế, tao đáo trả lời bảo đi nhậu đi, xanh hỏi có chuyện gì, tao bảo có đi ko, xanh kêu không, à mà có. Tao chở xanh ra quán, gọi đồ ăn, 2 anh em ngồi cụng ly như người lớn. Tao kể sơ sơ cho xanh nghe chuyện xảy ra, xanh cười bảo thế có gì mà chán, cái đó là bình thường, cha mẹ nào chả mong con cái được hạnh phúc, đặc biệt là con gái, xuất giá tòng phu, lấy được chồng có điều kiện thì chả tốt hơn sao. Đm, có lẽ tao tâm sự nhầm người, con Xanh này đang bú chim Hàn cũng chỉ vì tiền đây mà. Tao cáu, tao hỏi thế cứ nhiều tiền là hạnh phúc chẳng, xanh bảo chưa chắc, nhưng giàu sao khổ vẫn hơn là nghèo và khổ. Nó nói thế, tao cứng họng, đúng, rất là đúng... Đáo nói về chuyện giàu nghèo nữa, 2 đứa uống hết 1 chai vodka nhỏ thì về, tao thấy dờ mờ nhưng hoa xanh kêu ko uống nữa nên thôi. Về phòng tao bật nhạc thiếu não nằm nghe, toàn mấy lời sến xảm, người ta cho em gắm lụ, còn anh trao em nhẫn cỏ, đừng em đi nào trách em gì...Như lồn, tao cũng đáo phải nghèo, so với cùng trang lứa tao kiếm chác cũng khá khá, ít nhất là hơn mặt bằng chung. Đương nhiên so với nhà Hoa thì chỉ bằng muối, nhưng cũng có ham hố đáo gì đâu, Cố gắng thêm tí cũng đủ mua cái chung cư, có lấy nhau thì cũng đáo bao giờ để vợ phải khổ. Thế mà địt mẹ, cái câu nói đi xe máy làm ồm lại cứ văng vẳng bên tai. Rượu trong người dờ dờ ương ương, nhạc rên rỉ bài ca oán trách, bỗng thấy tâm trạng hỗn loạn, thấy mình vật vờ, bơ vơ, cô đơn

đến

lạ.

Tao gọi vĩnh yên, em bảo đang ngồi chém gió với các chị đi học cùng, sao thế. Tao bảo chán, em qua anh đi, vĩnh yên kêu ơ em đang bận mà, chiều về em qua. Tao hơi gắt 1 chút là giờ qua luôn, hoặc ko thì thôi. Vĩnh yên hỏi ơ ơ anh sao thế, rồi, em qua luôn, anh đọc địa chỉ đi. Tao tắt máy, nhắn tin địa chỉ và rồi liu thiu ngủ mất

Ko biết bao lâu thì có chuông điện thoại, Vĩnh yên qua rồi. Tao uể oải dậy xuống đón. Thấy vẻ mặt tao, vĩnh yên cứ xét nét ko dám hỏi. Lên phòng, ẻm ngó nghiêng nhìn ngắm rồi nói vắn kiểu bố trí tối giản như ngày xưa nhỉ, tao cười nhạt. Thấy chưa đã mắt, tao bảo anh ngủ tiếp đây, vĩnh yên quay ngoắt lại kêu anh gọi em qua đây gấp thế để trông anh ngủ à, muốn chết thì nói một tiếng luôn cho nhanh. Tao phì cười đành dậy rửa mặt rửa mày. Tỉnh táo xong ra lại đéo biết nói gì, vĩnh yên hỏi có chuyện gì thế kể em xem nào. Tao phân vân, nhìn thẳng mắt vĩnh yên, xem trong đôi mắt ấy còn nét gì của ngày xưa ko, vĩnh yên hơi ửng đỏ mắt hỏi nhìn gì em, tao nói nịnh nọt câu là càng ngày càng xinh nhỉ. Vĩnh yên cười sượng, nhéo má tao kêu mấy năm rồi vẫn ko có câu nào tán tỉnh

hay hơn à. Cứ thế ngồi ôn chuyện cũ, cảm giác như sống lại ký ức, thấy vui vui, tâm trạng cũng được giải tỏa. Hỏi vĩnh yên có ng yêu chưa, ẻm kêu chưa, vĩnh yên hỏi lại anh thì sao, tao bảo cũng thế. Vĩnh yên cười tỏa nắng bảo thế hay là yêu nhau đi anh. Đm, biết là nói đùa nhưng cũng chột dạ phết. Lấy bình tĩnh đùa là rằng rồi em cũng bỏ anh như hóa đơn chứ gì. Vĩnh yên ko cười nữa mà nói, đừng so sánh em với hóa đơn. Tao biết mình lỡ lời, thế đéo nào càng ngày mồm miệng càng kém đi thế này. Tao phải lảng sang chuyện khác, tao hỏi vĩnh yên là nhà em có giàu ko. Vĩnh yên bảo luôn là ko biết giàu ko, bố mẹ em làm gì anh biết thừa còn hỏi. Tao hỏi tiếp thế so với nhà hóa đơn thì sao. Vĩnh yên nhíu mày, đã bảo ko so với hóa đơn nữa mà. Đm, đéo hiểu sao cái hình ảnh vĩnh yên gắn liền với hóa đơn ko dứt nổi trong đầu. Tao bảo ờ quên, xin lỗi em êu, à thế bố mẹ em có tuyển con rể môn đăng hộ đối ko. Vĩnh yên cười xòa kêu thời nào rồi mà còn như thế nữa. Tao dừng lại, ngắm nghĩ cái câu hoa xanh bảo giàu khổ còn hơn nghèo khổ, thế giàu khổ với nghèo mà vui thì sao, đã ai từng so sánh vấn đề này chưa, mà thôi, nghĩ ngợi làm đéo gì cái vấn đề củ cặc này nhỉ, tao ko nghèo, tự lập, ko xin xỏ dựa dẫm ai, tao thấy ổn. Nói chuyện với vĩnh yên cả tiếng đồng hồ, thấy cái tự tin đã quay trở lại, tao bảo bông đùa hỏi tối em ngủ đâu nhỉ. Vĩnh yên lườm mắt kêu ý anh là gì, em về thôi, sáng mai lại xuống. VL, đi lại thế chết vất, chưa kịp nói gì thì vĩnh yên lại bảo à mà còn tùy thuộc xem có ai giữ tôi ở lại ko đây. Tao đưa tay lên véo má em nhanh 1 cái bảo chó nó giữ, ẻm kêu á 1 tiếng rồi bảo anh làm chó ý...Thêm lúc nữa thì vĩnh yên kêu hẹn mấy người bạn cùng cơ quan đi tập huấn ăn tối rồi, tối ngủ khách sạn, rủ tao tối đi ăn cùng cho vui, tao bảo ko, vào đấy ko quen ai, lạc lõng.

Hơn 3h thì vĩnh yên lượn, tao tiễn ra tận đầu ngõ chờ em bắt taxi xong mới lếch thếch đi bộ về. Thứ 7 nhàm chán, lại theo thói quen gọi điện rủ mấy bạn nhậu cho vui. Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Ko thằng nào rảnh, thật là vl, lụi hụi

nằm nhà lướt fb ngắm gái hết buổi chiều. Tắm giặt xong thì vĩnh yên nhắn tin là anh ơ đi ăn cùng em, mấy đứa cùng cơ quan ai cũng có hàng xách tay, mỗi em một mình, tủi quá, huhu. Tao nhắn lại là huhu cái beep, em cứ ngồi mình cho độc đáo. Vĩnh yên phản hồi luôn là tóm lại anh có đi không, đừng nói nhiều. Ơ, mẹ con này, bắt chước phong cách ra lệnh của hóa đơn à. Tao trả lời không đi đâu, anh bận phải đi có việc bây giờ. Ếm ko nhắn lại gì nữa. Ở một mình thoải mái nhưng nhiều lúc như thế này cũng chán, muốn có tri nhân đối ẩm mà cũng đéo có ai. Định ra nhai suất cơm bụi cho đầy bụng thì có điện thoại, giọng nam giới ồm ồm quát tháo, đm mày có phải thằng X ko, tao bình tĩnh bảo đúng rồi, ai đấy...

Giọng vẫn thét lác kêu đm mày chết với tao, mày đang ở đâu. Tao cố nhận giọng như đéo nhớ giọng ai, tao hỏi ông là ai, có việc gì, thanh niên kia bảo có phải mày vẫn qua lại với Luật ko, mày chết với bố. Tao hơi chột dạ, đm, đúng là đợt trước có gặp Luật, thậm chí là cùng công ty với Lee, nhưng từ khi bị mấy thằng hàn lồn nó đuổi mẹ việc nhảy sang bên này thì có liên hệ đéo gì với Luật nữa đâu, có lần đi ăn ở nhà hàng của Luật thì gặp, sau đó cũng đéo liên hệ gì bao giờ mà. Tao trả lời có liên hệ từ lâu, nhưng ông là ai, có chuyện gì. Thằng kia đéo nói vẫn một mực bảo mày cho địa chỉ đi tao qua nói chuyện. VL, tao chửi lại luôn bảo địt mẹ mày, qua mẹ mày luôn đi, bố đang ở xxx, cầu giấy. Tất nhiên là địa chỉ tao đọc láo ra chứ ngu đéo đâu cho địa chỉ thật. Thằng kia bảo được rồi, mày ở yên đấy rồi tắt máy. Đéo biết thằng dấm lồn nào, như lần trước tao nắm thông tin thì thằng chồng Luật ở mỹ mà, chính là thằng tao từng gặp 1 lần trong bệnh viện, thằng đấy nhả nhận, tử tế chứ đéo ăn nói kiểu này, hơn nữa Luật cũng chia tay mẹ nó rồi còn đâu. Ngắm mãi đéo biết thằng nào, thôi kệ cụ nó, nếu là thật thì cứ qua địa chỉ ảo ấy mà hóng, có cặc mà biết bố ở đâu. 5p sau thấy số đấy gọi lại, giọng ồm ồm kêu thằng chó, lừa tao à, tao qua địa chỉ ấy rồi là cửa hàng tạp hóa mà. Tao cười rồi bảo, ừ, vào hàng tạp hóa mà mua băng vệ sinh bịt cái mồm lồn của mày lại đi, tao ko phải để cho mày hạch hộc hiểu chưa. Bên kia phá ra cười, rồi mới nói giọng thật, đmm đang ở đâu, bố vừa về đến nội bài đây. Ơ, thằng Thông lồn, đm thằng bạn. Tao hỏi xác nhận lại rằng vl, thật hay trêu, nó bảo thật chứ trêu gì, ở đâu tao đi taxi qua, tao bị đuổi việc về ăn bám mày đây... Thằng chiến hữu tri kỷ cả đời sinh viên, phiêu bạt trong miền nam dựng cầu mở đường, cũng lâu rồi ko liên lạc, lần gần đây nhất nó về là tết năm xưa, trong ấy thấy bảo cũng kiếm được lắm. Tao cho địa chỉ, may quá, buồn ngủ lại gặp chiếu manh, đang lúc thêm rượu lại gặp anh Thông lồn

Gần 8h thằng Thông mới qua, tay bắt mặt mừng nhưng ko ôm hôn gì hết. Bảo nó đi tắm rồi đi ăn, nó kêu tắm táp đéo gì, đi luôn. Chờ thang máy, nó cố nhòm vào trong phòng hàng xóm của tao, gặp nay Hoa xanh và Buồn đang uốn éo làm đéo gì ko biết, thằng bạn trở mặt nhìn trân trân. Tao bảo trong đó thiếu gái à, nó kêu ko thiếu nhưng mà đéo bằng hàng hà nội. Tao cười, thế để tao rủ bọn nó đi luôn, toàn hàng của tao cả thôi. Tao chém gió vậy nhưng thằng thông cũng tin sái cổ, có lẽ nó cũng biết rõ quá về tao từ trước nên nghĩ 2 em này nằm trong tay tao cũng ko có gì là khó hiểu. Nó bảo ừ, rủ đi cho vui. Đm, tao ko thể để mất thể diện với lời nói, lò mò vào phòng bảo 2 nàng ăn gì chưa, Xanh nói đừng rủ bọn em đi ăn nhé, lại giống lần trước thì tụt hết cả núng. Tao bảo ko, lần này bằng tất cả sự sĩ diện đang có, anh mời 2 em đi thật. Xanh quay sang nhìn buồn rồi lại nhìn tao rồi lại nhìn buồn, vẻ như nghi ngờ lắm. Buồn lúc này mới nói ừ đi, mấy khi được anh mời, chờ bọn em tí, đi ra ngoài cho bọn em thay đồ. Tao liếm mép dâm dật bảo thôi ko phải thay, cứ thế này đi cũng được, chưa kịp ngó tí nào thì xanh nó đẩy mẹ ra. Lại ra đứng cùng thằng thông đã giữ thang, tao bảo thả thang ra, chờ nó thay quần áo ko dưới 10p đâu 2 thằng đứng châm thuốc hút hỏi chuyện ba lảng nhảng, thằng thông kêu hết việc nửa tháng nay rồi, chán nên quyết phát là về luôn, định giờ sớm về quê nhưng máy bay delay thành ra muộn quá, nó hỏi tao vẫn liên lạc với Luật thật à, tao bảo chuyện dài tối về kể sau. Hỏi nó định thế nào, nó kêu chắc là về luôn, chán đi rồi, xem có việc gì ở hà nội giới thiệu cho nó. Tao gật đầu, từ từ tính, đi mấy năm đang nhiều tiền, tiêu cho hết đi đã, thằng bạn cười như phá mã. 4 đứa đi ăn uống, tao giới thiệu thằng bạn, vẫn là hoa xanh mồm mép, khen trai công trình bọn anh nhìn phong trần quyến rũ thật, gặp bố Thông đồ đưa, đến nửa bữa 2 đứa mời riêng nhau toàn nói lời ong bướm, đm, đúng là cầu nam nữ mà. Uống đủ đủ phê rồi về, về đến nhà cũng gần 10h, tao bảo lên trần sân thượng ngồi cho thoáng, thế là cả 4 đứa lúc nhúc trèo lên. Toàn câu chuyện vớ vẩn, ngồi nửa tiếng thì buồn kêu buồn ngủ, xuống trước, tao nghe ngóng tình hình ngồi thêm 5 phút cũng xuống theo, để không gian xem đôi trai gái chó má kia định làm gì nhau trên đấy. Xuống phòng, sờ túi đéo thấy điện thoại đâu, nhớ ra là khi nãy quên ko cầm điện thoại đi, vẫn để ở bàn máy tính, lại với điện thoại xem, 4 cuộc gọi nhớ của Hoa, 5 cuộc gọi nhớ của vĩnh yên...

Thằng Thông ko rõ có la liếm được gì ko mà gần tiếng sau mới xuống, tao đang thiu thiu ngủ thì bị tiếng động của thằng beep làm tỉnh giấc, thằng bạn vào phòng nằm lăn ra giường châm thuốc hút, tao bảo với gạt tàn đi cu, nó cười kêu góm mặt, sạch sẽ từ bao giờ thế. Nói vậy nhưng nó vẫn ra với gạt tàn đặt

xuống giường rồi hỏi, có café ko, tao chỉ chỗ để, cu cậu tự đi ra lọ mọ tìm, cảm nước.

Đêm là khoảng lặng ít ỏi của không gian nơi phố thị, sự tĩnh lặng này là bởi hoạt động của con người đứt đoạn, tạm nghỉ sau ngày dài ồn ã. Khi phần thân thể không hoạt động thì đầu óc hoặc sẽ nghỉ ngơi theo hoặc sẽ vận động mạnh mẽ gấp bội. Tao nằm nhớ về Vĩnh Yên, về Hoa, về cái sự giàu nghèo. Mùi café thơm lừng chen ngang dòng suy nghĩ, thằng Thông hớp ngụm rồi chẹp miệng kêu ngon, đm thằng cặc, ở trong đó đất café mà uống cốc café tan cũng tẩm tặc khen ngon được. Nó lững thững cầm 2 cốc café đến đưa cho tao 1 cốc kêu em Hoa Xanh nhìn ngọt nước quá nhỉ, tao bảo ừ, ngọt, nhưng bọn chim ngắn nó xơi rồi, thằng Thông tặc lưỡi ra chiều nuối tiếc lắm. Giờ nó mới đi quanh quẩn ngó phòng hết góc nọ đến góc kia xong hỏi Ông ở đây lâu chưa, tao bảo cũng vài năm rồi, nó lại hỏi tiếp câu sau chả liên quan gì đến câu trước, ông với Luật thế nào rồi. Tao châm điếu thuốc, kể vắn tắt lại chuyện xưa, thằng bạn nghe xong lại tặc lưỡi kêu đáng tiếc thật, trách ai vô tình quên người chạy theo duyên mới. Tao phì cười, thằng beep này vào làm trong miền nam nhiều giờ cũng biết vài câu nhạc vàng rồi đây.

2 thằng nhâm nhi café, thuốc lá hàn huyên chuyện cũ, nó kể chuyện nắng gió miền Tây, tao kể chuyện ân tình xứ Bắc bộ của vĩnh yên, hóa đơn. Thời gian thì ít, chuyện thì dài, mãi đến lúc 2 thằng cùng im lặng ngủ lúc nào ko hay. Sáng hôm sau hơn 8h mới dậy, thằng Thông kêu về quê nghỉ ngơi ít hôm rồi mới xuống HN kiểm việc mới, dặn dò tao hỏi giúp vài chỗ. Cũng ko giữ nó làm gì một là để nó về thăm bố thăm mẹ nó, hai là đăng nào nó chẳng về hẳn rồi, thiếu gì thời gian gặp. Chờ thằng bạn ra Mỹ Đình, đưa tiễn đàn ông rồi mới về, định gọi vĩnh yên những thấy ngại ngại, nghĩ đến Hoa, cũng thấy thế, quyết định đeo gọi cho ai nữa. Đi lang thang.

Có những lúc cô đơn đến lạ, long dong một mình ngắm phố phường tấp nập, lượn vài vòng thì đã trưa. Ghé vào quán cơm văn phòng chỗ ngày trước hay đi ăn cùng đội kế toán cũ, ko có gì đổi khác, vẫn chừng ấy tiền một suất, và suất ăn hình như vẫn y như cũ. Nhá hết cơm vẫn ngồi chần chờ chưa muốn đứng dậy, gọi thêm ly nước cho đỡ ngại. Châm điếu thuốc nhìn qua ô cửa kính ngắm người qua lại, thấy có gì đó buồn buồn hiu hắt. Tâm trạng dường như đang ngóng chờ một cuộc điện thoại từ ai đó, tí tí lại đưa điện thoại lên nhìn màn hình, thấy mình thật buồn cười, ngớ ngẩn. Lại mò vào facebook ngó nghiêng, rảnh rồi mò tìm facebook của Hà Đông, của em vợ sếp, nhưng đeo thấy, chắc chúng nó cũng bỏ hoặc thay fb rồi. Thời gian mà, thời gian xóa nhòa tất cả. Ngày hôm đó trôi đi chậm rãi, hiếm hoi lắm mới có chủ nhật rảnh rồi đến chán nản như thế. Đến tối cũng ko có cuộc điện thoại nào như ngóng đợi, chán đời

đéo thềm để ý đến nữa. Tắm giặt xong sang phòng hỏi Hoa Xanh tối qua làm gì trên tầng lầu thế, ẻm kêu bạn anh kể chuyện miền Tây em thấy thích thú thì ngồi nghe thôi, đm, khen cho con tiện nhân nhà người nói dối ko chớp mắt. Nhưng tao cũng chả để ý làm gì, cái kiểu thả thính thả bả của Hoa Xanh tao ko lạ nữa. Tao bảo 2 em nấu cơm cho anh ăn ké bữa, 2 đứa nó trợn tròn mắt kêu bên em có nấu bao giờ đâu, à ý anh là bọn em phải mời lại anh đi ăn chứ gì, đúng là ki bo. Tao lắc đầu ngao ngán, bọn này định lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử đây mà, tao bảo luôn, hôm nay anh lại mời bọn em đi ăn được ko. Xanh cười hihi kêu ko được, hôm nay để em mời, ko lại bị anh đánh giá ăn trực ngại lắm. Tao gật đầu, giơ ngón tay cái lên rồi đi về phòng ngồi bàn cạnh cửa sổ hút thuốc được tí thì thấy Buồn đi sang, Buồn hỏi nhìn anh có vẻ tâm trạng, sao thế anh. Tao ngoái đầu ra nhìn bảo ko có gì đâu, em ko thay quần áo trang điểm các thứ hử, Buồn bảo thôi, lười lắm, tao gật đầu ừ, em để mặc vẫn xinh đẹp mà. Buồn cười nhẹ. Đúng lúc đó có điện thoại, tao cầm máy, là Hoa gọi, Hoa hỏi sao cả ngày mất tích thế, tao bảo mệt, nằm ngủ cả ngày. Hoa kêu dậy đi, em qua rồi đi ăn, em muốn nói chuyện với anh...

Thật vl, tao ngó sang Buồn, ánh mắt tao có vẻ gì đó ngờ ngác pha lẫn ngượng ngùi thì phải. Buồn hỏi sao thế anh, tao nói nhỏ anh lại phải đi có việc bây giờ, lỡ hẹn với 2 em lần nữa rồi. Buồn khẽ thở dài, ánh mắt thất vọng, tao gượng cười hiha bảo may quá bọn em ko phải trả tiền cho anh, anh ăn khỏe lắm. Buồn trả lời nhạt nhẽo là vâng, thôi anh đi đi. Tao thấy áy náy thật. Hoa qua đón, 2 đứa lượn vòng vòng, Hoa ngồi sau vẫn ôm eo, tì sát ngực, nhưng tao cảm giác ko còn ấm áp lắm nữa, 2 đứa ko nói gì, tao đưa Hoa đến quán nem rán bánh xèo gì đó, chính là quán hôm đầu tiên gặp nhau, lúc dừng xe Hoa mới hỏi ở quán này quen quen, hình như hôm đầu tiên gặp nhau mình ra quán này ăn sau khi anh hát thì phải. Tao gật đầu, vậy là ẻm vẫn còn nhớ. Gọi mấy đồ linh tinh, Hoa ngồi cạnh tao, cười cười nói nói như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng dáng vẻ giống đang diễn, đang gượng. Ngồi 15p tao thấy hơi khó chịu vì diễn viên này tao bèn nói em đừng diễn nữa, em định nói gì nói đi em. Hoa tắt ngay nụ cười, chọc chọc miếng nem đưa lên miệng tao, tao há mồm đón ngay. Hoa cười nhẹ, lần này nụ cười thật tâm hơn. Hoa nói ẻm có 1 chị gái, ngày trước yêu 1 anh thạc sĩ tiến sĩ gì đó, nói chung là có danh nhưng ko phận, điều kiện kinh tế cũng bình thường, bố mẹ em cũng khuyên bảo chị nhưng ko được, hồi đó bố mẹ em ko cấm. 2 anh chị cưới nhau sống êm ấm được hơn 1 năm, lúc có bé ra đời, cái vãi bắt đầu xuất hiện, chị về nhà than là cuộc sống kinh tế khó khăn nên nhiều lúc mệt mỏi, bố mẹ em bảo đã nói rồi ko nghe, chị đành cắn răng chịu. Rồi kinh tế nhà em gặp vấn đề, ông anh rể thì làm

nhà nước, lương ba cọc ba đồng, chị em bế con về nhà em ở, chồng chị ấy tự ái, chán nản, xung phong đi công tác mãi tận miền nam. Rồi kinh tế đi xuống, bố mẹ về nói chị là do chị lấy thằng kia làm vận đen, chị đau lòng lại bế con về nhà nội, giờ chồng nơi, vợ nơi, gia đình ko lấy gì làm hạnh phúc. Tao nghe câu chuyện cũng thấy phiền lòng, trường hợp này tao gặp cũng ko ít, khi yêu và khi cưới là 1 cuộc sống hoàn toàn khác biệt, tình yêu chỉ toàn màu nắng vì có phải lo nghĩ gì, chỉ nhớ nhung, chịch choạc sướng người. Lập gia đình rồi, lúc ốm đau, lúc chậm lương, tiền điện, tiền nước, bím, sữa, trăm thứ phải lo, càng mấy tay học cao lại sĩ diện tự ái nhiều, đéo ai nhún nhường ai, cái kết chia tay là có thể dự báo được.

Tao hỏi Hoa đấy là lý do bố mẹ em ko thích anh phải ko. Hoa ko trả lời, im lặng một lúc Hoa mới nói, em đã khen anh với bố mẹ em hết lời rồi, anh yên tâm, em thấy anh giỏi giang mà, tương lai anh sáng là cái chắc. Tao cười, tao bảo thôi em ạ, anh ko tự ti đâu, nhưng đúng là mình có chênh lệch thật, với lại cái kiểu khinh khỉnh của bố mẹ em, anh ko chấp nhận được. Hoa ngược mắt lên nhìn tao chăm chăm, long lanh, khóe mắt bắt đầu rung rung vài giọt lệ. Tao ko nhìn vào ánh mắt đấy nữa, khóc làm chi cho phai má hồng. Hai đứa im lặng thêm một lúc, tao đứng dậy trả tiền rồi bảo Hoa về, Hoa ko chịu lên xe, phụng phịu kêu em ko muốn về. Tao ngĩ bụng chả nhẽ lôi mẹ vào khách sạn giờ, nhưng thôi, ko có hứng. Nịnh nọt ẻm vài câu cho ẻm lên đi đỡ xấu hổ chỗ đông người, hỏi thích đi đâu giờ, Hoa bảo đi đâu thì đi, em ko muốn về nhà, suốt ngày bố mẹ ca cẩm. Tao buột miệng hỏi, thế em trông đợi gì tình yêu này nữa...

Thứ 2 bắt đầu bận rộn, sau khi báo cáo giám đốc và được phê duyệt nhà thầu, bắt đầu tiến hành lập kế hoạch triển khai, dự kiến khoảng 5 tháng sẽ hoàn thành. Buổi chiều tay giám đốc nhà thầu gọi điện báo tối mời tao và sếp đi ăn, tao bảo thôi để cuối tuần cho thoải mái, giờ đang nhiều việc. Nghe giọng lão có vẻ khách sáo lắm, tao thừa hiểu giờ là lúc lão đang cần tao hỗ trợ về mặt kỹ thuật mà. Sang đến thứ 5 thì nhà thầu đã chuyển container lên để làm văn phòng công trường, xem ra có vẻ cũng chuyên nghiệp ra phết. Thứ 6 lão giám đốc lại gọi điện rủ đi ăn, tao kiểu bận về quê, mà cũng là về quê thật. Chiều ngồi ngáp chờ hết giờ để về quê thì sếp lại gọi điện, sếp bảo xem lại khối lượng phần nào giảm trừ được để giảm trừ cho nhà thầu vì nhà thầu đang kêu khó khăn. Đm, nói thì nhẹ nhàng lắm nhưng nói luôn là xem phần khối lượng khổng mà có trong báo giá nhưng đéo thi công thì là bao nhiêu, tương ứng bao nhiêu tiền. Chắc sếp muốn tao tách ra để so sánh với khối lượng nhà thầu tự tách đây mà. Tao báo về quê, sếp bảo thì mang máy tính về quê làm đi, để sang tuần còn thống nhất với nhà thầu.

Đm, cũng cay đấy nhưng sắp giao thì phải làm, tao biết rõ những phần nào là ko phải thực hiện rồi, những cái này còn kéo theo thủ tục khi nghiệm thu nữa, trong bụng hi vọng là sắp hiểu và rơi vãi lộc lá cho hợp lý. Ngồi trao đổi với sắp thêm lúc nữa thì về, quá giờ lâu mẹ nó rồi. Sắp thùng thẳng bảo à anh bảo nhà thầu đưa chú về quê, lúc nào xuống thì gọi nó đón nhé. Vừa ra đến nhà xe thì nhà thầu gọi, đúng là nó đón thật. Cảm giác đi ô tô có ng lái về quê thật thoải mái, tuy nhiên dừng ở đầu ngõ thôi, mời bác tài vào uống nước nhưng lão bảo bận phải về HN luôn. Đi bộ vào nhà, thầy u hỏi sao về muộn thế, tao bảo đi xe bus đợi hơi lâu. Thầy u vẫn chờ cơm, ăn vội vài bát xong đi tắm giặt, hẹn thẳng mấy thằng bạn tụ tập. Lúc sau thẳng Thông qua đón, đeo có chương trình gì bèn tụ tập sắp xếp lại sự công bằng của anh em kỹ sư, phân chia lại cuộc sống của các tầng lớp xã hội, nói ngắn gọn là ngồi đánh bài. Dù ko thích nhưng tao vốn chưa bao giờ ngại khoản này, tự tin chiếm 100% chiến thắng, sau cuộc chia tiền tao vớ một thằng nữa vớ bẫm, thương thay thẳng Thông lôm hơn 4 củ. Tao vỗ vai động viên nó là thôi, đen bạc đồ tình mày ạ, nó ằng luôn câu là đồ đồ cái lồn. Cả đám kéo nhau đi nhậu, bọn tao thẳng đứng ra mời. Ở quê nói chung cũng ko thiếu gì lắm, mấy quán nhậu ở trung tâm huyện mở cả đêm, chủ yếu là vịt, ngan, lẩu óc, trứng...Mấy thằng ngồi đến gần 12h vẫn chưa hết chuyện, toàn là các thanh niên chưa vợ, mồ côi người yêu, chả mấy khi tụ tập. Tàn tàn cuộc thẳng Thông lại hô hào đi massa, nó bảo nó mời tiền vé, thế là cả bọn lục đục kéo nhau đi. Quán massa ở quê thôi nhưng về đẳng cấp tao thấy ko chênh lệch hà nội là mấy, phòng đẹp, gái đẹp. Tao vớ quan điểm đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, hàng vào, nói vài câu tao bo tiền luôn, nằm sắp cho ẻm đấm bóp, mắt vẫn vượt vượt điện thoại xem tin tức. Gần 1h rồi, bỗng có tin nhắn của vĩnh yên. Ẽm nhắn, em cho anh thẳng đấy, vì em ko ngủ được. Tao nhắn lại là Anh ko hiểu. VY phản hồi ngay, chẳng phải anh đang thi gan với em sao, 1 tuần rồi ko thèm 1 lời hỏi han, 1 dòng tin nhắn, em cũng cố để ko nhắn cho anh, nhưng em thua rồi...

Đm, đúng là 1 mảnh ân tình nặng trĩu rồi đây, sao gặp lại vĩnh yên làm gì ko biết, hóa đơn còn chưa đủ đau xót hay sao. Tụt nứng, tao vùng dậy mặc quần áo. Em nhân viên massa hỏi sao thế anh, tao bảo ko sao, tắt nứng rồi. Ẽm đong đưa vài câu nín kéo, ẻm kêu anh ra sớm thế quản lý đánh giá em, tao kệ mẹ, bước. Đúng như ẻm nhân viên nói, tao đi ra ngoài ngồi bàn chờ châm thuốc hút, có cu em nhanh chóng lại hỏi sao thế anh, ko hài lòng ạ, tao mỉm cười nói ko có gì đâu, anh yếu sinh lý ấy mà. Thằng cu nhe nhèn cười kêu lần sau anh chọn gói đặc biệt đảm bảo yếu cũng thành khỏe. Tao ko có tâm trí nào mà tào

lao nữa, muốn về mà đi cùng xe thẳng Thông đéo về được, đành ngồi chờ. Nửa tiếng sau thẳng bạn beep mới lò dò đi ra, nét mặt xem chừng vừa trải qua cơn cực khoái, nhìn thấy tao nó kêu bố cu sao sớm thế. Tao nhếch mép cười, ko trả lời.

Về nhà, các cụ đã ngủ cả rồi, sẽ sàng vào phòng nằm ôm điện thoại, muốn nhắn lại cho Vĩnh yên vài lời lắm mà ko biết nhắn thế nào. Hơn 2h đêm, tĩnh lặng gần như tuyệt đối, chỉ nghe văng vẳng xa xa tiếng gà nhà ai gáy sớm. Bình yên thế mà tâm trí hỗn loạn không ngừng, chợt nhớ vài câu hát cũ Gặp gỡ làm chi có nghĩa gì, cho lòng thêm hận buổi từ ly, trăm năm mình chắc không duyên nợ, thôi nhé em đừng đến nữa chi...Tao tự lẩm bẩm, thôi, thôi, thôi rồi nhắm mắt, cố đẩy mình vào giấc ngủ. Thiu thiu mấy hình bóng cũ, những kỷ niệm xưa, lại có chuông tin nhắn. Vẫn là Vĩnh yên, em bảo mình yêu lại từ đầu được không anh. Mẹ kiếp nữa, Tao nhắn lại Em giết anh luôn đi. Ngay lập tức Vĩnh Yên phản hồi Hihi, em biết anh chưa ngủ mà. Trong đầu tao lúc ấy nghĩ đúng 1 niềm thôi mà ko dám nói ra, đó là địt mẹ vĩnh yên, em giết anh luôn đi cho rồi... Mấy ngày về quê suốt ngày bù khú. Chiều chủ nhật thấy thẳng thông balo to ụch qua nhà tao kêu xuống hà nội, cho nó ở nhờ để nó tìm việc. Tao gật, ai chứ thẳng lồn này ko từ chối được, sinh tử thời sinh viên bên nhau mà. Tao vào biểu thầy u 2 chục triệu, bảo ông bà sống chớ có tiết kiệm quá làm gì, bố tao bảo cuộc sống chúng mày chắc đéo bằng tao ở quê mà phải lo, cầm lấy mà cóp tiền lấy vợ, ko còn trẻ nữa đâu con. Tao cười bảo thế bố cứ cầm giúp, bảo giờ con cưới còn đòi, ông cụ cười khành khạch kêu đưa cho mẹ mày, Mẹ tao cầm tiền nhìn tao kêu dạo này có vẻ gầy thì phải, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé con.

Nghe ấm lòng.

2 thẳng xuống Hà Nội, thẳng thông hỏi chuyện kinh tế, tao bảo nói chung cũng đủ ăn, nó thì kể ở trong kia cũng đéo tiêu gì đến mấy, đi mấy năm cũng có vài đồng gửi hết cho ông bà già, ông bà ở nhà mua luôn được miếng đất, giờ tính ra cũng lãi lãi, ngon phết. Sau vài câu chuyện thì cũng xuống đến nơi. Lên phòng, gặp Hoa Xanh, tao bảo tôi thay mặt chính quyền, gán ghép cho đôi cầu nam nữ bọn người về chung một chuồng, các người có đồng ý ko. Hoa xanh cười cợt bảo anh vớ vẩn, nhìn nét mặt thế đéo nào đậm chất dong đưa Bình thường hóa quan hệ với vĩnh yên, gần như lúc nào rảnh thì cũng cầm điện thoại để chat chit zalo với ẻm, ẻm bảo sang tuần lại đi tập huấn tiếp, lần này mà ko đón tiếp ẻm thì ẻm giết thật đấy. Tao thông báo tin buồn rằng anh có 1 thẳng bạn thân đến ở cùng phòng rồi, vĩnh yên kêu vậy càng tốt, chứ em thấy 2 con hồ ly tinh hàng xóm của anh có vấn đề lắm, nhất là đứa có hình xăm...Chả hiểu sao vĩnh yên lại nhắn thế, hôm ẻm đến nhà tao lần đầu cùng lắm chỉ chạm mặt qua thôi mà.

Công việc triển khai, được sắp xếp thính, tao nỗ lực hướng dẫn, chỉ đạo nhà thầu thi công chả khác thì chỉ huy trưởng của chúng nó. Danh sách khối lượng khổng tao đã gửi cho sắp, tao tin là sắp dẻo thể nhắm mắt làm ngơ mà nuốt một mình cả đồng đấy được. Nhà thầu cũng bóng gió là sau công trình tổng kết lại sẽ nói chuyện, ko quên công sức em đâu. Bọn này nói hươu vượn tao dẻo thêm tính tiền, tuy nhiên sắp thì là 1 vấn đề khác, chung một chiếc thuyền, chắc sắp cũng phải sợ lật thuyền chết cả chứ nhỉ. Thăng thông ở nhà ngồi internet tìm việc suốt ngày, sau 1 tuần nó cũng phỏng vấn vài chỗ, hình như chưa ưng chỗ nào. Cái đó thì ko quan trọng mà cái quan trọng là tao thấy sự thay đổi nhanh chóng về khía cạnh tình cảm của nó với em Xanh, 2 đứa sau 1 tuần thì quấn nhau như Sam, có hôm tao hỏi Buồn ý tứ mấy câu thì buồn bảo ng yêu hàn quốc của nó đang về nước. Tao cũng nói với thăng Thông về em Xanh này rồi, sau cái lần ẻm ấy đi cùng thăng bạn tao thì tao mất cảm tình hẳn. Thăng thông nghe xong cũng cười cợt bảo ông yên tâm, tôi vui vui thôi, ẻm, cũng chả nói nhiều với nó nữa, lớn cả rồi. Tao với vĩnh yên vẫn đều đặn chat chit, vĩnh yên bảo tối thứ 6 xuống, yêu cầu tao có trách nhiệm lo nơi ăn chốn ở cho ẻm. Bối khi, tao gỡ đầu gỡ tai thôi đành vào nhà nghỉ vậy. Chiều thứ 6 đi làm về phóng ra Mỹ Đình luôn chờ VY. Mãi hơn 6h ẻm mới xuống, ăn mặc phong cách xì teen vãi. Tao bảo định چرا سړنگ làm ghé à, ẻm ôm chặt tao kêu چرا đầu anh thì có. Tao hỏi em là ở khách sạn gần chỗ em tập huấn nhé, em cười khúc khích kêu thôi, về nhà bác dẻo gì của em, có cái chung cư để ko. Nói đến chung cư, tao hỏi thể cái của em ở khu mỹ đình đâu rồi, vĩnh yên cười kêu cho thuê rồi còn đâu. Tao buột miệng bảo hay qua chung cư của hóa đơn, anh mở được چرا. Vĩnh yên kêu, ko, đừng có hóa đơn hóa từ nữa, sang bên mà hóa đơn. Căn chung cư nằm trên tầng 19 mà theo như vĩnh yên bảo thì là của bác, là anh của bố ẻm, 2 bác đi du lịch ở đâu đó cả tháng, gửi chìa khóa chỗ nhà ẻm dặn thỉnh thoảng xuống ngó nhà hộ. Nhà của 2 vợ chồng cao niên, giản dị và sạch sẽ, đúng sở thích của tao. 2 đứa ngồi xuống ghế được 3 phút, có lẽ là ko kiềm chế được hơn nữa, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu cách biệt, bao nhiêu nhung nhớ cứ thế mà tuôn ra theo từng nụ hôn, từng nhịp thở....

Hạnh phúc của thời yêu đương một lần nữa sống lại. Có lẽ tao quá mềm lòng với vĩnh yên, cũng giống như với hóa đơn. Say tình, kệ mẹ. Mấy ngày cuối tuần như được sống trong một thế giới khác ngập tràn hạnh phúc, ko bận tâm, ko lo âu. Vĩnh yên trốn ko đi tập huấn, 2 đứa dính vào nhau gần như ko rời nửa bước. Cảm giác trong người lúc nào cũng lâng lâng như nửa tỉnh nửa mơ. Rồi thì cũng ko thể cưỡng lại được thời gian và không gian, chiều chủ nhật vĩnh yên

về, dặn dò tao đủ thứ, hò hẹn đủ điều, tao đồng ý vô điều kiện. Vác cái đầu óc lâng lâng ấy trên cái cơ thể mệt mỏi vì cày cuốc quá nhiều về phòng trọ. Đm, đôi cậu nam nữ đang ôm nhau. Đéo ai ngờ lại nhanh đến thế, tao vội quay ra bảo 2 vị cứ tự nhiên, ôi thôi, căn phòng yêu thương của tao khả năng cao là dính xú uế của đôi dâm phu dục phụ kia rồi. Tao định sang phòng Buồn nói chuyện chờ bọn kia xong việc, mà ko thấy Buồn đâu, chán chường, lang thang ra quán trà đá. Tâm trạng lâng lâng đã biến mất khi gặp cảnh thô bỉ của bọn kia, tao nghĩ nghĩ ngại ngại. Đéo biết con Hoa Xanh này thế nào nữa, ngày trước nó cũng có lúc mời mời tao nhưng mà tao tỉnh táo, lý trí mạnh mẽ. Thằng Thông thì cũng sáng sủa, tính tình tốt, nhưng để đến mức chúng nó trùng sồng nhau nhanh như vậy thì đúng ko đơn giản, tao đồn rằng 1 là con này thêm giai, ng yêu về hàn quốc nên éo có ai giải tỏa, hoặc nữa là con này muốn kiếm thằng việt nam để yêu chứ chắc cũng chán chim ngắn giống bạn Buồn rồi, còn khả năng nữa là định chặn thằng thông vì biết thằng này đang có ít tiền. Dù hơi phũ phàng nhưng tao thiên về khả năng thứ 3 nhất. Thôi lúc nào lựa lời bảo với thằng thông làm mấy liều thuốc thử là sáng tỏ ngay. Lâu lâu một lúc thì thằng thông gọi là đang ở đâu, về đi ăn cơm ông ời. Lại cả 4 đứa đi ăn, tao thử chai mặt ko trả tiền xem sao, thấy bố Thông lại đứng ra trả hết. Tối về, lựa lúc đi ngủ, tao lân la hỏi về công việc xem thằng Thông tìm được chỗ nào chưa, nó kêu có khi sang tuần đi làm thử 1 chỗ, vị trí làm phòng kế hoạch. Chém gió thêm tí tao hỏi sang chuyện với em Xanh, thằng thông khen tấm tắc là nó đáng yêu, nhí nhảnh, các thứ. Đm, kiểu này là say rồi, tao với tư cách là bạn chí cốt, tao kể lại tình huống hồi trước ẻm bắt cá 2 tay, kể xong thằng thông chỉ ừ ào bảo ko sao, chơi vui thôi chứ có làm gì đâu. Rồi nó ngủ. Tao thở dài, than ôi, bạn ời, rồi đéo biết ai chơi ai, cái lồn nó che mắt bạn tôi rồi sao.

Thời gian trôi, tao quản lý cái công trình ấy, cơ bản là duy trì đúng kế hoạch, mỗi tuần làm báo cáo lên cho giám đốc 1 lần, toàn tao trực tiếp báo cáo, sếp tao đi cùng ngồi nghe cùng thôi. Giám đốc người hàn, biết cái đéo gì về xây dựng đâu, báo cáo đẹp lắm, lão cứ nghe mà gật gù thôi. Phương diện tình cảm thì vĩnh yên với tao ngày càng khăng khít, cuối tuần nào cũng gặp nhau quăn quýt, kiểu yêu xa cũng thấy hay ho vl. Thằng thông đã đi làm ở chỗ mới, chân văn phòng, sạch sẽ thơm tho. Cuộc sống yên bình thực sự. Sẽ ko có gì đáng nói nữa cho đến hôm tao đi ăn cùng nhà thầu, thấy Hoa Xanh đi cùng thằng beep nào ấy cũng vào quán. Hôm ấy khoảng 1 tháng rưỡi tính từ hôm thằng Thông xuống HN ở cùng tao. Nhà thầu mời đi ăn vì lo cho vụ thanh toán lần 1 30%. Bọn tao ngồi trong phòng vip kín, thành phần chỉ có tao, sếp, và 1 em nhân viên bên nhà thầu, em này nhan sắc bình thường, đeo kính, ăn mặc giản

dị, tao đoán là chân làm việc thực thụ. Được nửa bữa tao ra ngoài hút thuốc, thấy Hoa xanh khoác tay thẳng đầu bùi nào ấy đang đi lên cầu thang, ăn trên tầng trên. Tao rút điện thoại gọi báo thẳng thông, đm, ngày xưa hồi sinh viên tao cũng từng làm thám tử cho nó đi bắt gian, lịch sử lần này lặp lại chẳng. Thằng thông có vẻ hơi sốt sắng hỏi có thật ko, có đúng nhìn rõ ko, hay là nhầm. Địt cụ, tao cảm giác nhưng trong lời nói của nó có gì ko tin tao. Tao bảo tốt nhất mày đến mà rình ngoài cửa, lúc nào chúng nó về thì bắt quả tang. Tao đang bận rồi. Thằng Thông ừ ừ ào ào. Mẹ kiếp, tao khó chịu vì cái kiểu nói của thằng bạn thân với mình, đéo thèm quan tâm nữa mà đi vào nhậu tiếp. Ngồi khá lâu, đến lúc về cũng đéo thèm để ý xem cánh em Hoa xanh về chưa, phi thẳng về nhà lên phòng, ko thấy thằng Thông đâu, tao ngủ. Lúc sau thấy thằng Thông về lay lay gọi gọi tao, nó hỏi có đúng nhìn thấy ko, tao bực quá bảo đmm ko tin bố à, thế mày có đến nơi mà xem ko, nó kêu ko đi, bận việc với đi ngồi trà đá. Tao chán vl, kệ mẹ nó ngủ tiếp. Sáng hôm sau dậy đi làm lại đéo thấy thằng bạn đâu, gọi điện cho nó ko thấy nghe máy, sợ muộn giờ nên thôi đi làm luôn cho kịp xe. Lên công ty tao lại gọi điện, lúc này nó mới nghe, nó kêu hôm qua ngủ bên phòng em Hoa xanh vì tao ngáy to quá. Tao ngớ ngàng hỏi lại rằng Mày ko nghe những gì tao kể sao, nó thản nhiên nói tôi hỏi hoa xanh rồi, là công ty em ấy tự tập thôi, ko có gì. Tao định nói là thái độ khoác tay khoác eo tình tứ thế đéo giống đồng nghiệp thông thường đâu, chưa kịp nói thì thấy thằng Thông bảo ông ko phải lo, tôi lo thân tôi được mà. Giọng điệu mang cả màu sắc châm biếm. Ờ địt, bạn chí cốt của tao đây ư...

Tự ái, thực sự tự ái. Thằng bạn nổi khố sau mấy năm ko gặp, có lẽ cuộc sống cũng phần nào tạo cho nó sự thay đổi tính cách nhất định. Tao thôi ko nói về vấn đề này nữa, cứ nghĩ rằng bọn tao đều ko còn là tuổi để can thiệp vào cuộc sống của nhau.

Ko biết Hoa Xanh nói gì nhưng cảm giác càng ngày thằng Thông càng say ẽm, dần dà bọn tao ko ăn cơm cùng nhau nữa, thằng thông đi làm về sớm hơn thường hay đi cùng em Xanh buổi tối, còn tao về muộn hay đi ăn một mình. Đây là tao nghe Buồn kể lại vì thỉnh thoảng đi ăn cơm cũng gặp Buồn đi một mình. Có vẻ như các cháu chính thức yêu nhau rồi thì phải, thằng bạn buổi tối cứ quanh quẩn bên phòng hàng xóm, lúc ngủ mới về, thành ra cũng đéo có thời gian gì trò chuyện với nhau lắm. Tao cũng chả quan tâm, cuối tuần nghỉ thì đi chơi với vĩnh yên, tình cảm 2 đứa tăng tiến hơn nhiều. Tối nọ đi làm về, thằng Thông hỏi có tiền ko cho nó vay 10 củ, tao hỏi làm gì thế, nó kêu cuối tuần sinh nhật Hoa Xanh, ẽm ấy thích điện thoại, định mua cho ẽm cái iphone mới mà nó chưa có lương. Tao ko nói nhiều, chuyển khoản luôn

cho 10 củ. Muốn vài lời khuyên cho thằng bạn mà ko hiểu sao khó thốt ra quá. Tự dưng thấy có khoảng cách vl. Hôm đó 2 thằng đi ăn cơm cùng nhau, xong thì ra trà đá, tao dần vật mãi cũng thõ ra được câu hỏi tu từ là mày chăm em hoa xanh cũng tốn kém đấy nhì. Thằng Thông kêu lo trước, được sau, tao xác định với ẻm rồi, mình cũng đến tuổi lập gia đình rồi còn gì. Nghĩ bụng hi vọng là em Hoa Xanh ko tệ như tao nghĩ. Bỗng thằng Thông hỏi ngược rằng mày ko có thiện cảm với Xanh sao, đáng nhẽ ko muốn nói nhưng nó hỏi thì lại phải nói, tao bảo luôn là Xanh ko đơn giản và thánh thiện cho lắm, nếu ko muốn nói là hơi cáo và thực dụng. Thằng Thông cười, châm điếu thuốc nhìn ra đường, thõ vài khói mỏng lung, dường như nó cũng đang dần vật gì thì phải, mãi một lúc nó mới bảo ngày trước mày tán nó nhưng ko được à. Ôi đệt, làm đéo gì có chuyện ấy. Tao quay sang hỏi ẻm nói với mày thế à, thằng thông ko trả lời cũng ko gật hay lắc. Tao thõ dài nói mày hiểu tao mà, vấn đề là mày tin tao hay tin em Xanh hơn thôi, tao ko mất gì và cũng ko được gì khi nói cho mày biết những điều mà tao cảm nhận và hiểu về em Xanh. Còn nếu mày thích, tao có thể ngay bây giờ bắt đầu tán tỉnh ẻm để xem tao có tán được nó ko nhé. Thằng thông phì cười kêu thôi thôi, con xin bố, con biết bố tài rồi. 2 thằng cùng cười xuề xòa, cảm giác như gỡ được 1 nút thắt trong quan hệ tình bạn đang rối rắm hiện nay. Câu chuyện cởi mở hơn, tao khuyên thằng thông làm vài liều thuốc thử đi, nó hỏi thử như nào, tao bảo đại khái giả nghèo giả khổ, hỏi vay tiền ẻm chẳng hạn, nôm na là thả mày vào hoàn cảnh bất bất khó khăn đi xem nó đối xử lại với mày thế nào, tao nghĩ ít người tận tâm với mình giống như Luật và Bắc Ninh ngày xưa

lắm...

Chuyện xưa gọi lại, hôm đó ra về thằng Thông ko sang phòng Xanh nữa, 2 thằng ôn lại chuyện sinh viên mãi đến 2h đêm mới ngủ, sự thân thiết dường như đã trở

lại.

Cuối tuần vĩnh yên lên, tao cũng nói trước về cái sinh nhật của người yêu thằng bạn cũng là hàng xóm của tao. Vĩnh yên lên diện cây đồ chất như nước cất, ko hiểu có ý gì. Hôm đó đi ăn uống vui vẻ, ko thấy thằng chim ngắn của em xanh đâu, tao dò la hỏi Buồn thì ẻm kêu chia tay rồi, đang yêu bạn anh mà anh ko thấy sao. Buồn vừa nói vừa cười, ko biết thật hay giả. Thằng Thông vẫn tặng quà cho Xanh chiếc iphone mới đét, Xanh mừng lắm. Ngồi ăn Xanh cứ xuýt xoa cái túi xách của Vĩnh Yên, khen đẹp, lại nói bao giờ mới có cái túi thế này nhì, Vĩnh yên vẫn nhẹ nhàng như tính cách vốn có, thản nhiên nói có gì đâu, em mua lúc nào chẳng được, bao giờ mua chị dẫn qua chỗ bạn chị bán nhé, đảm bảo ko có hàng fake fuck gì cả, xịn trăm phần trăm. Tao thì tùm tùm cười bảo thôi để 20/10 anh mua tặng, Xanh kêu nhớ đấy nhé. Tao nghĩ bụng, nhớ cái lồn...

Thứ 2 của tuần cuối tháng. Đang đi ỉa thì sếp gọi lên gấp gấp, tao nghĩ bụng đang ỉa, gấp cũng phải từ từ nhưng miệng vẫn phải bảo vâng vâng. 3 phút sau sếp lại gọi ơ đâu đấy, lên ngay đi. Ờm, đéo hiểu gì mà gấp thế, xách quần lên chạy. Lên nơi sếp bảo vào phòng họp, gì mà bí mật thế ko biết. Sếp thông tin có dự án mới, chính là xây nhà máy mới lần trước đã nói, dường như ký được hợp đồng cung cấp sản phẩm với đối tác nên xây thêm 1 nhà máy mới nữa. Quy mô tương đương nhà máy cũ ở đây lúc chưa mở rộng, địa điểm dự kiến là ở Vĩnh Yên. Tao thầm nghĩ, thật là vãi lồn, vĩnh yên cơ đấy. Sếp bảo chờ chỉ thị của giám đốc là bắt tay vào triển khai luôn, có cử chuyên gia sang hỗ trợ, nhưng đừng lo, chỉ hỗ trợ kỹ thuật thôi còn đâu trách nhiệm chính là của mình. Ờm, thế đéo hiểu đừng lo là đừng lo cái gì. Tao than vài câu là nếu như vậy thì phức tạp lắm, phải kết hợp với các phòng ban có thiết bị nữa, chưa kể quy mô thế nào, cụ thể ra sao, mình đã biết thông tin gì đâu. Sếp kêu ừ, dự án lớn, có khi phải kiếm nhà thầu để hỗ trợ ngay từ đầu, chú thấy bọn nhà thầu đang thi công mở rộng làm được ko. Tao nghĩ thầm được con cặc, ko có tao thì làm được cút, mà toàn thấy mấy đồng lẻ, các đồng chẵn vẫn là hứa suông. Tao bảo luôn bọn nhà thầu này sợ ko đủ năng lực làm công trình lớn thế, nhiều vấn đề kỹ thuật phức tạp. Sếp nhìn nhìn đéo nói gì. Chốt lại sếp bảo chuẩn bị tình thần đi, ừ thì chuẩn bị. Tối, nhà thầu gọi điện gấp mặt, đưa cho 5 chục, bảo anh hỗ trợ trước, cuối công trình thanh quyết toán xong anh em xem lại con số cụ thể nhé. Bố khi, nếu ko có dự án mới thì có quan tâm trước ko. Tao chém gió nhấn mạnh vài câu đại khái các ông còn thiếu tôi nhiều đấy, lão giám đốc nhà thầu cười giả lả bảo yên tâm, công sức của chú anh em biết cả mà. Được, để xem các bố biết thế nào.

Thằng Thông vẫn say lồn, đéo dứt nổi thì phải. Nó bảo tao hỏi giúp xem cái túi của Vĩnh Yên bao nhiêu tiền, tao trợn mắt nhìn nó nói ko phải là em hoa xanh đòi mày mua đấy chứ, nó bảo ko đâu, hỏi cho biết thôi. Tao trả lời biết cặc, quan tâm làm gì. Nó cứ giục, đành phải hỏi. Thấy vô duyên vl tự nhiên gọi điện vĩnh yên hỏi cái túi em mua bao tiền, vĩnh yên kêu anh định mua cho ai mà hỏi, tao phải giả vờ nói à để anh có tiền mua tặng em một cái nữa. Vĩnh yên sững, kêu là ko đắt lắm đâu, có hơn 20 triệu. Tao thốt ra miệng luôn là vãi cả lồn cái túi mà đắt thế. Vĩnh yên hihi bảo ko được nói bậy với em nhé, túi hàng hịn mị chả thế, mà em nhiều túi rồi, ko cần mua đâu. Tao cười trừ nói nhảm mấy câu rồi tắt máy. Vĩnh yên nói thế thì tự hiểu là ẻm nhiều túi rồi nhưng cái khác còn chưa nhiều, việc của tao là phải xem em đang thiếu cái gì, cần cái gì mà mua tặng. Tao báo lại với thằng Thông, nó cũng trợn mắt há mồm kêu sao đắt thế. Tao gắt, ờmm, tung thuốc thử ra đi con, mất tiền vô ích. Thằng thông im lặng

ko nói gì. Tao bảo mày ko làm được để bố làm cho nhé. Tao nói nói, chỉ chỉ, khua tay múa chân một hồi lên kịch bản, thằng bạn thiếu não bảo được rồi, thử xem vậy...

Cuối tuần, thằng Thông về quê, tao về Vĩnh Yên chơi rồi đưa ng yêu lên tam đảo bù khú. Có lẽ quãng thời gian này đúng như vĩnh yên nói là yêu lại từ đầu, tao dần dần cũng ko còn nghĩ đến Hóa đơn mấy nữa. Vĩnh yên lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi, 2 đứa gặp nhau là ríu rít như trẻ ranh. Trưa chủ nhật về nhà vĩnh yên chơi, ko gặp bố mẹ em mà chỉ gặp cậu em, thằng em trai vĩnh yên tao cũng biết qua facebook từ ngày xưa, giờ nhìn khác hẳn, trông chừng chắc chứ ko trẩu như thuở nọ. Bố cháu đang làm giám đốc 1 công ty, oai như cóc. Trà cháo tí cũng có vẻ hợp cạ,cu em gạ tối ở lại nó đưa đi khám phá, tao bảo thôi, kiểu, hôm nào cậu xuống hà nội nhớ gọi anh. Vĩnh Yên thấy 2 anh em trò chuyện vui vẻ xem ra ưng lắm.

Tao về Hà Nội. Vừa mở cửa được mấy phút thì Hoa xanh chạy sang, em hỏi ơ anh Thông đâu sao mấy hôm em gọi ko nghe máy. Tao mặt buồn rười bảo bố nó ốm nặng, phải vào viện. Hoa xanh cũng hỏi hỏi han han thêm một hồi, xem ra cũng có vẻ quan tâm lắm. Tao tiện mồm tâm sự luôn là bố nó ốm nan y, giờ phải lo 5-6 trăm triệu để chữa cho dứt, đợt này căng thẳng lắm. Hoa xanh nghe vậy nét mặt cũng buồn đi trông thấy, nhưng tao cảm giác đó là sự buồn thật, buồn vì tình ko phải buồn vì tiền.

Thứ 2 thằng Thông lên, tao dặn trước rồi là nhất quyết phải tỏ ra sầu muộn, cấm được sang phòng Hoa Xanh. Thằng bạn dù chim ngóc lên nhưng vẫn phải dìm xuống, tao chủ động ko ở nhà mấy để cho thằng thông diễn, mãi gần 10h tối mới mò về. Đến thứ 4 tao về sớm, thằng thông thì tao bảo té sang nhà thằng khác ở nhờ và tắt máy đi. Tối, Hoa Xanh lại sang hỏi, tao bảo nó đang đi vay tiền đặt cọc cho bệnh viện, hình như đặt cọc hơn 200 thì phải. Hoa Xanh thiếu não. Có vẻ lo lắng thật.

Thứ 5, Sếp báo là mai thu sếp đi vĩnh yên ngắm đất, đánh giá hiện trường, đi cùng 1 tay chuyên gia hàn mới sang và bên bộ phận Luật, nhiệm vụ là tìm hiểu mặt bằng, địa chất rồi về. Bên hành chính đã làm việc với ban quản lý khu công nghiệp trước rồi thì phải, xuống nơi được đón tiếp chu đáo gói, các bác đang thu hút đầu tư nên hứa năm hứa mười sẽ tạo điều kiện thuận lợi hết sức. Tối về sếp bảo đi uống beer, 2 anh em đi uống beer, đến lúc ngà ngà, sếp tâm sự nửa thật nửa vờ, nôm na là cơ hội như thế này ko dễ có, phải nắm lấy. Ý gì thì tao thừa hiểu.

Hơn 8h mới về nhà, quên mẹ mất vụ diễn kịch với thằng Thông, hôm qua dặn nó là lúc nào tao báo về mới được về, thế là hôm nay cu cậu ko dám về. Beer

phê phê, đi tắm xong vẫn thấy người hừng hực. Đang ngồi mở bài hát thì Hoa xanh sang, mặc mỗi cái áo 2 dây, quần sóc, ko áo ngực, thấy núm lủng lẳng, nghĩ bụng thằng chó Thông chắc dày vò bông hoa xanh kia nhiều lắm rồi đây. Đang định dâm đấng trên vài câu thì đụng nét mặt u sầu của ẻm, mất hứng đùa. Hoa Xanh đưa cho tao 1 cục tiền, bảo nhờ tao đưa cho Thông giúp. Tao hỏi tiền gì thế, Hoa Xanh kêu tiền của ẻm, anh cứ đưa cho anh Thông, bảo ẻm giúp đỡ lúc khó khăn. Tao bị nhói lòng 1 phát. Tao hỏi bao nhiêu đây để anh truyền đạt cho hết. Hoa Xanh nói của ẻm 60 triệu, Buồn nó góp 20 triệu, tổng là 80. Ờm, chả nhẽ mình nghĩ oan cho ẻm hay sao...

Thế gian khó hiểu nhất chính là lòng người. Lòng người khó đo, khó dò, thậm chí là khó để hình dung ra cho được. Tao tiếp xúc ko ít, va chạm không ít, thường là nắm thế chủ động về tâm lý khi đối diện. Có lẽ đây là lần đầu tiên tao thấy ngỡ ngàng, có lẽ tao phiến diện quá chẳng, hay là cái suy nghĩ của Hoa Xanh đã thay đổi khi gặp thằng Thông, tình yêu của ẻm với thằng bạn tao là một tình yêu thực sự. Dù gì đi nữa thì có lẽ tao đã phải nếm một thất bại bẽ bàng rồi.

Xanh ra về, ko chờ lâu, tao gọi cho thằng Thông, bảo mai thì mày về, tiện thể tao chúc mừng mày, chúc mừng cho một tình yêu đầy hi vọng. Ờm thằng bạn chó, nó nghe tao kể xong giã nảy lên rằng đấy, bố bảo mày rồi ko nghe, bọn tao yêu nhau thật lòng, xác định dài lâu, tiền bạc là thứ ngoài thân, cho đi để nhận lại...Nó nói một hồi, tao chỉ biết nghe, ừ thôi, nếu thật thế thì cũng mừng cho đôi cầu nam nữ chúng nó. Hôm sau thằng thông về, vẫn giả vờ buồn buồn cho nó đúng kịch, thêm vài hôm nữa thì nó tự bảo với hoa xanh rằng ông già ko sao, kết quả lần trước bị nhầm, lên bạch mai xét nghiệm thì âm tính, ko cần dùng đến tiền nữa. 2 chúng nó lại xoắn xuýt với nhau. Tao kệ, nhưng thực tâm vẫn thấy có gì đó chưa thuyết phục cho lắm. Dự án mở rộng nhà máy gần đến giai đoạn kết thúc, công trình cơ bản đã hoàn thiện, bên thiết bị đã vào lắp máy. Nói chung là đúng tiến độ, đảm bảo chất lượng, chờ hết tháng là làm hồ sơ nghiệm thu cho xong. Tưởng an nhàn, ai ngờ bữa nọ vừa ăn cơm xong thì sếp gọi vội lên phòng họp trung tâm, họp với giám đốc về dự án mới, anh quên ko báo mày trước. Vội vội vàng vàng lên họp, thấy đủ hết ban bộ, tao ngồi thu lu 1 chỗ sau lưng Sếp. Lão chuyên gia người hàn mới sang đứng dậy chia sẻ thông tin chung về dự án, quy mô các thứ, sau đó đến bên hành chính thông tin về giấy phép đầu tư nọ kia đã xin xong. Giám đốc hỏi dự tính ngân sách thế nào, tất cả im phăng phắc, giám đốc gọi đích danh phòng mua hàng trả lời, lão trưởng phòng đá 1 phát quả bóng sang bên tao, lão bảo từ trước đến giờ vẫn do phòng tao làm dự toán, phòng mua chỉ đánh

giá sau khi có hồ sơ dự thầu thôi. Lão trưởng phòng tao im im, chờ giám đốc hỏi thì lão mới trả lời là dự án này phức tạp nên hiện vẫn chưa làm tiên lượng xong, dự kiến hết tuần này mới xong thì sẽ có báo cáo ngân sách. Giám đốc gật gù xong lại bảo là cần có dự toán muộn nhất vào thứ 5 vì thứ 6 lão phải sang báo cáo tập đoàn xin phê duyệt, dự án to nên lão trực tiếp đi báo cáo. Tan cuộc họp sếp gọi riêng ra kêu cái này chú làm nhanh được ko, giám đốc chia sẻ từ tuần trước mà anh bận quá ko gửi lại cho chú. Ờm, tao hiểu rồi, lão này định im thông tin để muốn cho tao biết thì phải, làm buổi gì có chuyện việc quan trọng thế này mà quên được. Tao thấy ầm ức, ờm, huynh huynh đệ đệ bấy lâu, giờ lão như thế là ý gì, nghi kỵ mình hay thế nào. Tao quay mặt đi rồi trả lời là được anh ạ, dự toán ngân sách thì nhanh thôi. Sếp kêu ừ thế để anh gửi tài liệu luôn cho chú xong làm mấy trang báo cáo gửi lại nhanh nhé. Tao vâng dạ cho phải phép, trong lòng hơi hơi hoang mang, thằng sếp lồn này định chơi gì   tao   đây   không   biết. Thằng thông từ lúc được giải tỏa lòng, lại hết mình vì lồn. Tao thì chả quan tâm mấy nữa, tối tối về rảnh thì nằm chat với vĩnh yên, thề non hẹn biển, bảo là anh sắp có dự án mở rộng nhà máy ở vĩnh yên, nếu được sẽ xin về đấy làm. Ờm mừng ra mặt, suốt ngày hỏi thăm bao giờ làm, bao giờ về. Tuần mới, đi làm, mới sáng sớm sếp đã gọi lên, sếp bảo có quyết định điều chuyển công việc của chú, chú sẽ về nhóm dự án hỗ trợ lão chuyên gia hàn triển khai nhà máy mới ở vĩnh yên. Tao ngờ ngờ ngác ngác để hiểu chuyện gì, sếp tỏ vẻ tiếc nuối bảo dự án này lớn, ban giám đốc quyết định thành lập 1 nhóm dự án, đứng đầu là người hàn, chú sẽ hỗ trợ triển khai, sau khi xong dự án thì lại về đây. Ờm, thế là thế để nào ko biết. Tao ngồi đọc bản quyết định, sếp vỗ vai bảo cố gắng lên. Ờm, từ tuần sau là sang nhóm dự án với lão hàn đầu buổi kia sao. Tự dưng thấy chán nản, lững thững về phòng, chán chán lên mẹ canteen uống nước, ngồi hút thuốc thì có mấy thằng beep phòng hành chính xuống, thấy tao ngồi một mình bèn lại ngồi gần tao, 1 thằng hô to chào sếp, tao bảo sếp sếp con cặc. Thằng đấy cười kêu cứ khiêm tốn, ông về làm trùm ở dự án nhà máy mới chẳng là sếp thì là gì. Ờm, bọn này đã biết tin rồi sao, để gì nhanh thế. 1 thằng khác nói ông ko phải giấu, cả công ty biết hết rồi. Tao lại càng ngạc nhiên, tao thờ dài bảo hỗ trợ cho lão hàn chứ trùm con mẹ gì, vô thường vô phạt. Lúc sau mấy thằng kia ko hút thuốc té hết, còn mỗi tao với 1 thằng, cũng hay chơi cùng nó, nó ngó ngang ngó dọc rồi nói nhỏ, ông bị sếp ông chơi rồi...

Cảm thấy có gì đó hụt hẫng, có lẽ là lúc trước đặt niềm tin và hi vọng quá nhiều, tiền bạc là 1 chuyện, còn cái tình người với nhau cũng là một chuyện nữa. Ngày

hôm đấy chả làm ăn đéo gì, chiều về chán, hẹn mấy thằng bạn tụ tập nhậu cho đỡ sầu, thằng Thông lồn lại kêu bạn ăn liên hoan gì ở công ty nó. Thôi kệ nó vậy. Mấy thằng tụ tập quán beer cỏ vệ đường, uống đến tầm ngất ngây mới tan cuộc, đi đường mà mắt cứ hoa loạn xạ, mãi cũng bò về được. Đến đầu ngõ, thấy Hoa Xanh đang đứng với thằng Hàn Quốc, đéo biết nói với nhau những gì, tao ko quan tâm. Về nằm vật ra giường 1 lúc, với bao thuốc thì hết nhẩn, lại khật khừ vùng dậy đi mua. Ra quán tạp hóa vẫn thấy Hoa Xanh với thằng hàn đứng, tao nhòm nhòm xem chúng nó làm gì, thấy Hoa xanh kễnh chân thơm má thằng hàn phát, 2 đứa cười nói mấy câu thì thằng Hàn đi. Tâm trạng đang như cặc, thấy cảnh đó lại càng cay. Tao về đến nhà, đứng ở tầng 1 chờ Hoa Xanh, ko lâu sau thì ẻm về đến. Tao hỏi thằng anh thấy em đứng trò chuyện thân thiết với thằng Hàn, ý em là thế nào. Xanh có 1 chút ngạc nhiên thoảng qua, rồi lấy lại vẻ bình thường nói ơ bạn bè gặp nhau ko được à anh, chia tay xong thì vẫn làm bạn được mà. Tao cười đều nói bạn bè đéo gì hôn nhau thế. Hoa xanh kêu đấy ko phải việc của anh, nói xong em quẩy dít đi về phía thang máy, tao giằng tay ẻm lại nói lớn, em phải rõ ràng chuyện này cho anh, thằng Thông nó là bạn chí cốt của anh, ko nói rõ ràng thì anh sẽ bảo lại nó. Hoa Xanh giật tay ra nhưng ko được, ẻm hét lên là buông em ra, anh say rồi thì phải. Đúng lúc đó thằng Thông về, nó nhìn thấy bèn dựng vội xe máy lại đẩy tao ra kêu ông làm gì đấy. Tao loạng choạng tí ngã, thằng Thông gắt lên hỏi lại 2 người đang làm gì thế. Tao nhìn thằng bạn, lại nhìn hoa xanh, định nói xong lại thôi, để cho ẻm tự giải thích vậy. Tao châm điếu thuốc, đéo nói câu nào, bước cầu thang bộ đi lên. Phê pha, bước 5 tầng đéo thấy mệt, lên tầng 5 tao cũng ko vào phòng mà trèo thẳng lên sân thượng...

Gió mát vl. Ngậm điếu thuốc đắng, khói bay vào mắt, thấy cay cay. Tình bạn, tình đồng chí, vỡ vụn. Cuộc sống này gặp bao nhiêu người, có mấy người trở thành bạn, trong đám bạn đấy có mấy người thành tri kỷ, thành huynh đệ. Lợi danh, danh lợi khiến huynh đệ tương tàn. Dục vọng, tửu sắc làm tri kỷ xa cách. Thiệt tình, cái thằng tao sống vô tư, hào sảng, có đến nỗi nào để giờ mất hết niềm tin. Chẳng nhẽ lại đổ cho duyên phận. Tao ngồi nghĩ ngợi đủ điều, ko biết bao lâu thì thấy có chuông điện thoại. Vĩnh yên gọi, em lại hỏi bao giờ về làm dự án ở vĩnh yên, tao ngượng ngùng bảo sắp rồi, nhưng trong lòng thấy hổ thẹn vì cái vị trí ầm ưong mới được giao, trợ lý cái beep gì, có chăng vai trò như 1 thằng phiên dịch cũng nên. Trò chuyện một lúc rồi thôi, tao xuống. Thấy thằng Thông đang ngồi máy tính, tao ko nói gì mà đi vệ sinh xong thì vào lăn ra giường ngủ. Vừa đặt lưng xuống thì thằng Thông quay sang, nó bảo mày có thể giải thích với tao về chuyện lúc tối ko. Tao chán,

bảo luôn mày nói trước đi xem con kia nó bảo gì với mày. Thằng thông im im mấy giây rồi nói, mày là thằng bạn nối khố của tao, tao ko muốn mất đi tình bạn này. Hoa xanh bảo mày từng thích nó ko được nên thấy nó làm gì cũng khó chịu, buổi tối nó đứng nói chuyện với bạn người hàn của nó, mày lại ý kiến. Tao nhếch mép cười hỏi thế đã hết chưa. Thằng Thông im. Tao nói gãy gọn là tao nhìn thấy con Xanh đưa môi chạm vào má thằng hàn, 2 đứa nói chuyện có vẻ rất vui vẻ, chính là thằng ng yêu trước, trước kia thằng hàn thường đến đây. Tin hay ko tùy mày, giờ tao mệt, để tao ngủ.

Hôm sau tao dọn máy tính lên văn phòng kế hoạch, lão Hàn mới chỉ cho tao 1 chỗ ngồi gần lão, thu dọn xong thì tao vào phòng họp với lão. Lão hỏi các thông tin chung, tao trả lời hết cả. Rồi lão mới giới thiệu cụ thể thì nhóm dự án này sẽ có 5 người, lão, tao và 3 người hàn nữa tuần sau sẽ sang, nhiệm vụ của tao là hỗ trợ chung tất cả vấn đề như liên hệ các bên, thủ tục pháp lý, thủ tục đấu thầu, chọn thầu... Vì có mỗi tao là người Việt nên công việc hơi nặng nề, hỏi tao có cần thêm người hỗ trợ ko, tao bảo ko cần, nếu khi nào cần sẽ đề xuất. Lão gật gù, lão bảo giám đốc có khen tao là thông minh, giỏi, lão hi vọng dự án sẽ thành công. Nói chuyện qua loa thấy tay hàn này cũng có vẻ lịch sự, nhưng đéo biết thế nào mà lần được, đến huynh đệ còn đá nhau nữa là. Tao hỏi lão có hút thuốc ko, lão bảo ok, vậy là 2 thằng ra hút thuốc, chém gió, tao kể với lão trước kia tao làm xây dựng với những công ty hàn nào, những nhà máy nào, thế beep nào mà hần cũng biết ông giám đốc dự án người hàn mà ngày xưa tao làm cùng. Câu chuyện thêm phần thân thiện.

Về chỗ ngồi, ngó quanh văn phòng, trên này cũng có dăm ba đứa xinh xắn cơ mà tao lạnh lùng đéo để ý làm gì. Ngồi chat zalo với vĩnh yên, kể lể lại mọi chuyện. Vĩnh yên nghe xong bảo bạn anh thật tệ quá, mà con bé hàng xóm kia cũng khổ nạn thật, em đã bảo rồi mà, nhìn qua là biết người ngay. Tao trêu thế từ giờ khi định yêu đứa con gái nào thì anh nhờ em xem nhân tướng học hộ nhé, Vĩnh yên nhắc lại là hihi, được thôi, nếu anh muốn chết. Cả buổi cứ ngồi gõ phím xoành xoạch một mình, thằng cha Hàn lượn đi đâu rồi ko biết, tao ngồi đây hơi lè loi, nhưng cố chịu, chắc vài bữa nữa thì ngồi công trường là chính. Tối về, tự nhiên thấy chán chán về nhà, chán đặng mặt thằng bạn với em Xanh. Đi cà kê cơm nước chán chê mới về nhà, ko thấy thằng Thông đâu, đi tắm giặt luôn rồi ngồi ôm máy tính, tao định rồi, thôi kệ mẹ chúng nó yêu nhau, đéo quan tâm nữa, ôm rơm nặng bụng làm chó gì đâu. Một lúc sau thì Buồn sang, ẻm hỏi có biết Thông, Xanh đi đâu ko, tao trả lời chắc đi nhà nghỉ địt nhau rồi. Buồn kêu anh mất nét thế. Tao cười mĩa mai nói mất nét cũng ko bằng bạn em. Buồn cười hihi, rồi nói em biết chuyện rồi. Anh đừng bận tâm làm gì, cái Xanh nó vẫn thế, trước giờ lúc nào chả luôn có nhiều sự lựa chọn. Tao im, trong đầu nghĩ

bố ko quan tâm. Buồn ngồi hỏi chuyện xàm xí, hỏi câu nào tao trả lời câu đấy. Nửa tiếng sau thì đôi cầu nam nữ kia về, Buồn té. Kêu em về phòng đây ko lại mất chỗ.

Thằng Thông vào thấy tao, nó cố chào hỏi bình thường nhưng ko thể giấu đi vẻ gượng gạo. Lúc đi ngủ nó mới bảo dù gì thì cũng ko muốn ảnh hưởng đến tình bạn 2 thằng, nó tin tao nhưng cũng tin hoa xanh, bảo tao cứ để nó tự quyết định chuyện tình cảm của nó. Tao ừ ào. Tao bảo sắp tới tao về làm dự án ở vĩnh yên, cơ bản thì sáng đi tối về cùng xe đưa đón, nhưng làm công trình thì thỉnh thoảng chắc phải ở lại đấy. Hi vọng sớm có tin vui từ mày. Thằng thông cười hềnh hếch kêu khéo quá, về đấy khéo lại ngon...

ão người hàn trưởng dự án bảo cho lão xem hồ sơ kỹ thuật của công trình đang mở rộng, tao chả ngại ngần gì in ra cho lão xem, đen cái lão đéo biết tiếng việt, cứ lờ ngơ lơ ngơ. Tao bảo khả năng phải thuê 1 em phiên đi thôi, sau còn làm việc với nhà thầu nữa. Lão gật gù rồi đưa tao 1 tập hồ sơ, bảo dựa vào cái này viết hồ sơ mời thầu rồi báo cáo lại hần, tao bảo tôi chỉ biết về phần xây dựng thôi, lão bảo ok, phần thiết bị có các chuyên gia kia viết rồi vì thiết bị đều là các nhà cung cấp từ hàn quốc. Tao ngâm cứu hồ sơ, cơ bản nó đã có mặt bằng tổng thể và bố trí các khu vực rồi, dựa theo cái này, copy từ cái cũ, nói chung công việc trong tầm tay, tao làm được. Cuối tuần về vĩnh yên chơi, qua nhà em ăn cơm theo lời mời từ trước, gặp đông đủ cả nhà, trước đó cũng có gặp rồi nhưng chưa ngồi ăn cơm cùng lần nào. Nói chung nhà gia giáo, tao cảm giác có sự hiếu khách nhưng ra vẻ khuôn phép phết, không thoải mái như lão bố của Hóa đơn. Ăn xong xin phép 2 bác cho đưa vĩnh yên đi chơi, 2 vị mỉm cười vui vẻ đồng ý. Tao thì dân xây dựng, thường thường bố bã ngoài công trường, lịch thiệp trên văn phòng, nhạc đéo nào chả nhảy được, với khuôn phép thì tao lại theo kiểu khuôn phép. Đi chơi, vĩnh yên bảo mẹ em ưng anh lắm, hihi. Mẹ em bảo con gái lớn ở trong nhà như quả bom ý. Định mệnh, đây là ý gì, liệu có phải ý định ga cưới ko. Tao hiểu mà, tao bảo anh giờ công việc còn chưa ổn nên cũng chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình. Vĩnh yên cười kêu vâng em cũng thấy thế, từ từ cho khoai nó như anh nhì. Tao nghĩ bụng con gái nói có là không, có gì mà anh lại ko hiểu em chứ. Lại thêm vấn đề đau đầu rồi đây...

Tuần đấy thằng Thông cũng về quê, tối thứ 7 tao đã về hà nội rồi vì ko muốn mang tiếng lang bạt ở vĩnh yên với ng yêu và thằng em của vĩnh yên kêu xuống hà nội có việc nên tao đi cùng. Cậu em rủ đi nhậu cùng bạn bè nó cho vui, tao từ chối, nó kêu anh ko phải lo, bạn bè em bình thường thôi chứ ko phải hội cậu ấm cô chiêu gì đâu. Tao trở mắt nhìn thằng nhãi, thằng nay cũng hiểu ý tao ghê.

Tao vẫn từ chối, lúc này thằng em cậu mới nói toẹt ra là có bên đơn vị muốn gặp anh, hỏi về dự án nhà máy bên anh sắp xây, tao hỏi sao em biết, nó kêu anh quên bố em là ai à. Địt cụ, thằng nhãi đánh hơi nhanh thật, tao bảo anh có quyền đeo gì đâu, toàn bọn hàn ở trên quyết. Cậu nhãi cười bảo thì đã ai bảo gì đâu, cứ đi gặp nhậu cho vui anh. Tao chỉ chỉ mặt bảo anh là anh nể chị mày đấy nhé, thế là đi.

Ông nhãi chở tao đi, ranh con mà đã cưỡi ô tô ầm ầm, có con madza 3 trắng muốt. Nó dường như ko rành đường hà nội cho lắm, cũng đúng thôi vì dân du học về, có ở hà nội ngày nào, chắc chỉ biết vài chỗ bù khú. Nó bảo tao chỉ đường, tao chỉ chỉ trỏ trỏ thế đó nào nó rẽ phải hình như là sai làn. Lẽ ra rẽ phải thì cần đi làn ngoài cùng tay phải mới được rẽ, đây đang đi giữa đường tao bảo rẽ nó rẽ luôn. Hậu quả là ngay lập tức có 2 anh công an cầm gậy ra chắn chắn chỉ chỉ. Cu cậu kêu anh chỉ đường em kiểu đeo gì thế, tao cười kêu ngày thường tao phóng xe máy đường này suốt có sao đâu. Cu cậu tặc lưỡi bảo ở vĩnh yên thì chả ngại, ở đây thì hơi ngại đấy. Đánh xe gọn vào vị trí theo chỉ dẫn, nó xuống xe rồi tiến lại tí chỗ có 1 chốt có 1 đồng chí đang ngồi bàn giấy. Tao xuống xe đứng châm thuốc hút, kệ mẹ nó xử lý thế nào thì xử lý. Cỡ 5-7 phút sau thấy cu cậu đi ra mà cười hớn hở, lên xe tao hỏi tình hình thế nào. Cu cậu bảo trình bày hộ nghèo, dân tỉnh lẻ, lần đầu xuống phố mong các anh thông cảm, thế là các anh thông cảm thật chỉ nhắc nhở cho đi. Tao bật cười, mẹ thằng nhãi, cũng có khẩu khí và phong phạm chém gió ra phết. Tao biết thừa là nó xuống chắc lại trình bày con ông nọ cháu ông kia. Ngày trước nhớ là đi chơi với vĩnh yên bị cơ động bắt, vĩnh yên khoe ông bác nào làm kha khá ở thủ đô mà.

Rồi cũng đến nơi, thấy 2 người 1 già 1 trẻ, già cỡ chừng ngoài 40, trẻ thì tầm độ 25 27, lại bắt tay cu cậu hào sảng lắm. Cụ cậu giới thiệu rành rọt kêu đây là anh rể tương lai của em, cũng là người chủ trì dự án xây nhà máy mới đấy. Thái độ bọn kia lại là hì hì hà hà bắt tay. Tao lịch thiệp lại theo xã giao. Vào phòng ăn, lão già gọi quán cho nhân viên rót rượu, tao ko nói gì nhưng cậu em thì xua tay bảo thôi anh ơi, mấy anh em nói chuyện cho thoải mái. Chưa kịp ra bảo gì thì đã có em rót rượu bước vào phòng rồi, mấy em này kiểu như PG rượu thì phải, nhìn dáng dấp mặt mày khá xinh, ông già hơn bảo em có thể ra thì cậu nhối lại kêu thôi đã vào rồi thì cứ phục vụ cũng được. ĐM thằng ranh, nhiều khê gớm.

Giới thiệu một hồi thì tao biết tay già hơn là trưởng phòng kinh doanh, còn tay trẻ mới là giám đốc, xem ra công ty này cũng có mối quan hệ với nhà vĩnh yên rồi. Rượu ngon, gái đẹp, thức ăn chất, cả bữa chỉ nói chuyện bố lão, linh tinh

phòng chứ ko hề nhắc gì đến công việc, mãi đến lúc gần tan cuộc tay trẻ kia mới bảo: Được biết anh phụ trách dự án xây nhà máy mới ở vĩnh yên, bên em rất quan tâm, qua chỗ ông cậu nhồi đây anh em mình được gặp nhau, bên em làm việc thế nào thì cậu nhồi biết rõ, hi vọng được hợp tác với anh. Nó vừa nói xong thì ông trưởng phòng kia xua tay bảo ui xùi chuyện công việc nhắc làm gì, hôm nay gặp nhau anh em mình có thêm người bạn là vui rồi. Tất cả nâng chén, cụng ly. Tao thầm nghĩ chúng mày hay lắm, thẳng tung thẳng hứng, thẳng đấm thẳng xoa, tao bắt đầu nể chúng mày rồi đấy...

Thôi kệ mẹ chúng nó, dính vào mối quan hệ làng nhàng kiểu này phức tạp, tốt hơn là đứng ngoài cuộc cho rồi, chưa kể là còn đéo rõ cái vai trò của tao ở dự án này như nào nữa, trên đầu còn 4 thằng hàn quốc, muốn tự tung tự tác xem ra ko hề đơn giản. Nhậu xong vẫn sớm, chúng nó rủ tăng 2 nhưng tao kiếu về cho lành, và để cho chúng nó đi với nhau được tự nhiên. Tao đi taxi về, về đến nhà sờ túi thì chết mẹ quên chìa khóa. Đéo gì mới hơn 9h đã thẳng nào khóa cửa ko biết. Lấy điện thoại gọi cho buồn nhờ xuống mở cửa, buồn kêu anh ơi em đi du lịch chưa về, anh gọi cho Xanh ấy nhé. Tao vuốt vuốt tìm số Xanh, nghĩ thế nào lại đéo gọi nữa. Thôi ra ngồi trà đá tí kiểu gì cả có đứa nào đó về hoặc đứa nào đó đi. Ngồi châm thuốc hút, có đồng tin nhắn zalo của vĩnh yên từ lúc nào, ẻm kêu anh đừng có đưa cu em nhà em đi đâu bậy bạ nhé. Tao tí sặc nước, mẹ kiếp, nó chả đưa tao đi bậy bạ thì có. Tao đang phê phê hoa mắt, lười nhắn tin nên gọi điện luôn, alo bô xô cô mấy câu, vĩnh yên nói em kể anh chuyện này, bố mẹ em vừa hỏi là sao yêu nhau lâu thế ko cưới đi...Tao giả ngu giả ngơ, tao hỏi lại thế em trả lời thế nào. Vĩnh yên cười hihi bảo em trả lời là chưa được tuổi, xong mẹ em kêu chừng này tuổi còn chưa được thì đến bao giờ nữa. Biết ngay hàm ý thế nào mà. Tao chẹp miệng nói làng là anh quên chìa khóa, phải ngồi ngoài đường chờ đây, mấy đứa hàng xóm chả đứa nào ở nhà. Bỗng nhìn phía đầu ngõ, thấy bóng dáng thằng hàn quốc đi vào, tao vội đứng dậy bảo anh bận tí rồi anh gọi lại sau nhé. Ko kịp nghe vĩnh yên nói lại, tao trả tiền nước rồi lủi nhanh đi theo. Trong lòng thầm nghĩ, quả này thì hết chối với bố mày nhé...

Tao giữ khoảng cách nhất định để cho em Xanh xuống mở cửa cũng ko nhìn thấy tao, y như nghĩ, em xanh xuống mở cửa và thẳng beep Hàn chui vào. Chờ vài phút tao mới về, ơ đệt, con xanh nó lại khóa mẹ cửa luôn rồi. Điên quá đá chân cái rầm phát vào cửa, bỗng nghe tiếng từ bên trong nói ra kêu ai đấy. Tao nói với vào là anh ở tầng 5, quên chìa khóa, mở cửa hộ anh phát. Nghe tiếng bước chân lộp cộp đi ra xong giọng nữ bảo anh X à. Tao bảo ừ anh đây. Hóa ra là em gái tầng dưới.

Về cơ bản tao chả chơi bởi với ai ngoài mấy em hàng xóm cùng tầng, nói đúng hơn là ko ai chơi với ai, toàn người đi làm, sáng đi tối về, về nhà thì ở trong phòng. Tuy nhiên có mấy em gái ngon ngon là phải chú ý, em ở tầng 4 này tao biết, cao, da trắng, chuyên mặc áo 2 dây nhưng ngực phẳng lì nhìn chán đời bỏ mẹ, được cái đùi đẹp. Ềm hỏi sao quên chìa khóa thế, tao bảo quên thì là quên chứ sao. Đang mệt cứ hỏi lằng nhằng. Ềm ko nói gì, tao nói cảm ơn rồi ấn thang máy lượn. Lên phòng, tao rón rén hết sức, mở cửa rất khẽ, ko dám bật điện. Đi đái vội phát rồi sang áp tai vào cửa phòng Ềm Hoa Xanh mà lắng nghe, chờ có âm thanh là tao bật điện, quay phim ngay. Nghe tiếng chúng nó nói chuyện gì đó rõ lắm, ngồi nghe buồn ngủ bỏ mẹ, được cỡ 15p thì bỗng thấy tiếng to dần, xong nghe tiếng thằng Hàn hét lên bằng tiếng hàn. Đại khái có chửi bới gì đó, rồi nghe tiếng huỳnh huých, tiếng em hoa xanh cũng gào thét lên. Đang buồn ngủ mà giật hết cả mình, hình như đánh nhau, bọn hàn lồn này nóng tính lắm. Tao cứ nghe ngóng xem sao, rồi thấy tiếng vỡ choang như kiểu bình thủy tinh hay bát cốc chén gì đó, tiếng la hét to hơn, rối loạn hơn. Sợ có án mạng, tao phải can thiệp ngay. Tao đập cửa ầm ầm, gọi to tên Hoa Xanh, tiếng cãi vã im bật. Tao gọi tiếp hỏi có chuyện gì thế, Hoa xanh bên trong ban đầu im lặng, tao đoán chắc Ềm đó ngờ tao xuất hiện, mà có khi lại bắt quả tang ở trong phòng với thằng hàn, kiểu gì chả đến tai thằng Thông. Tao đập cửa gọi tiếp, lúc này Hoa Xanh mới ở trong nói vọng ra là ko có gì đâu anh, tao bảo mở cửa đi, ko thì thằng chim ngắn nó giết em tôi mất. Lại là im lặng. Tao nghĩ chắc thằng hàn ko dám manh động nữa đâu nên cũng ko gọi nữa mà kệ, quay lưng định đi vào phòng, đi được 3 bước thì nghe tiếng cửa phòng em Xanh mở, tao quay lại, là thằng Hàn bước ra, thấy tay nó chảy máu...

Tao hơi rùng mình, bước vội vào trong phòng xem có gì ko để còn báo công an. Hoa xanh đang đứng, thấy tao vội chạy lại ôm chầm nức nở khóc. Tao ngây ngô, ko hiểu sự việc gì. Thằng hàn quay lại, nó chỉ mặt tao bảo mày, là mày. Tao dù chưa hiểu nhưng cũng gật đầu bảo yes, it's me. Thằng hàn nhếch mép cười có vẻ cay đắng chỉ chỉ tay rồi quay đi, tao gọi với lại bảo tao chưa hiểu ý mày là gì, tao thì sao. Thằng hàn bước đi thẳng, vào thang máy và khuất dạng. Lúc này tao mới nhìn quanh phòng, có cái cốc thủy tinh vỡ, chắc khi nãy ném nhau rồi. Tao hỏi Xanh có sao ko, có chuyện gì thế. Xanh vẫn dựa vào vai tao khóc, tiếng khóc nhỏ dần, tao thở dài bảo cứ khóc đi, khóc lớn lên, khóc hết cho thoải mái. Gạt Xanh ra, tao châm điếu thuốc lại gần cửa sổ hút, nghe tiếng Ềm khóc cũng thấy sốt ruột, dù cứng đến đâu thì cũng phải mềm lòng với tiếng khóc nữ nhân. Tao hút hết 2 điếu thuốc Hoa Xanh mới nín, Ềm tự động vào nhà tắm lau rửa mặt mày các thứ rồi đi ra hỏi em tưởng anh về quê, sao lại xuống

HN tầm này. Tao trả lời nhăng cuội là có việc. Xanh nhìn nhìn tao dò xét xong nói lí nhí là chuyện hôm nay anh đừng kể với anh Thông được ko, tao bảo được, anh ko can thiệp vào chuyện tình cảm của mấy người nữa đâu. Xanh mỉm cười nhẹ rồi nói em cảm ơn, rồi từ từ kể, ko đầu ko cuối, tao nghe, cố hiểu ra rằng ẻm ấy quyết định chia tay chim ngán để chung thủy với chim việt, ẻm bảo khi yêu thông mới cảm nhận được rõ nét tình yêu, nỗi nhớ... Tao ko bận tâm đến mấy lời sáo rỗng này, nghe cho phải phép thôi chứ trong bụng vẫn nghĩ kệ xác chúng mày, miễn là sống cho đàng hoàng và đừng ảnh hưởng đến tao là được. Ẽm nói xong, tao bảo anh hiểu rồi, thôi anh về ngủ. Tao đi ra đến cửa thì nghe tiếng Xanh nói, anh có muốn ngủ với em ko...Đm, con này dấm lồn rồi. Chưa kịp để tao trả lời thì Xanh nói tiếp, coi như em cảm ơn những gì anh đã và sẽ giúp em. Vừa rượu về, kể ra giờ chịch nhau cũng sướng, nhưng mà mình là con người chứ phải con vật đéo đâu lại chịch bồ của bạn. Tao ngoái đầu lại nhìn Xanh, nói đồng đặc, anh ko hề thiếu gái, em hiểu chứ. Ngày chủ nhật, trời trong xanh. Vĩnh yên gọi từ sáng sớm kêu hôm qua anh đi đâu, sao cu em nhà em hơn 12h mới về. Tao bảo anh biết đâu được, đi gặp bạn nó nhậu xong anh về sớm mà, cu cậu có khi đi mát xa mát gần rồi. Vĩnh yên cười bảo anh mà đi linh tinh chết với em. Đú mẹ, chưa gì đã quản chặt thế rồi cơ à. Buông vài lời nhớ nhung ong bướm cho ẻm sướng, ai ngờ em kêu nhớ anh quá, tí nữa em xuống nhé. Vkl, cũng 50km chứ có gần đâu, đi lại làm gì cho mệt. Vĩnh yên phụng phịu bảo nhớ thật mà. Làm nhầm mấy câu nữa thì tao lượn đi ăn sáng, thành thói quen rồi, cứ cháo lòng, bún chả mà diệt. Hôm nay thế beep nào quán đông vãi, ngồi chờ chục phút mới đến lượt. Bà chủ bê ra, tao bảo lần sau mà phục vụ khách hàng muộn thế này thì ko ăn nữa đâu, mụ cười khàn khàn bảo ko ăn thì ăn cặc. Láo thật. Ngồi ăn được nửa bát thì thấy tin nhắn, là Hoa, Hoa hỏi anh có ở nhà ko, tao nhắn lại là có, à mà ko. Chả thấy ẻm nhắn lại gì nữa, thôi kệ. Bản chất tao với Hoa ko vấn đề gì nhưng nó là vô duyên khi ko cùng đẳng cấp, thời gian trước ngày nào ẻm cũng gọi điện, nhắn tin, tao đều ko nghe, ko phản hồi, rồi tao phải đăng lên fb mấy ảnh tình cảm lúc đi chơi cùng vĩnh yên, Hoa mới thôi ko nhắn nữa, ko hiểu sao hôm nay lại nhắn hỏi mỗi câu cụt lủn thế. Ăn xong, chè cháo đàng hoàng rồi vác bụng về, từ xa đã thấy bóng dáng quen quen, ngồi xe SH ngay cửa nhà, đm, đúng là Hoa. Sao hôm nay mạnh động đến tận nơi thế này...

Gặp nhau, Hoa khẽ cười nhưng xem ánh mắt đầy vẻ u uất. Tao giữ phép lịch sự, mời ẻm lên nhà chơi, giữ khoảng cách đúng mực như những người bạn, dù sao thì vẫn xuất hiện cái sự gượng gạo nhất định. Lên phòng, hỏi han nhau vài câu, Hoa báo anh có ng yêu nhanh quá. Tao thật thà bảo là tình cũ, hợp lại

nên cũng nhanh thật, nghĩ bụng đấy là em còn chưa biết một cơ sở người. Về mặt hơi dương dương tự đắc của tao có vẻ làm Hoa khó chịu. Em nói 1 câu như sét đánh ngang tai, em có bầu rồi. Tao như bị thả bất thành linh xuống hố sâu, tối tăm mặt mũi, vô định phương hướng. Sau vài chục giây hít hít thở thở tao mới quay sang hỏi trống không là thật hay đùa. Hoa trả lời luôn, thử 2 lần, lần nào cũng 2 vạch... Tao lấy hết sức bình tĩnh, vận dụng lý trí, đây ko phải vấn đề đơn giản nữa rồi, tung hoành ngang dọc bao nhiêu năm chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này, vì thường là trao đổi rõ ràng với nhau về chuyện đó, với Hoa cũng thế, vậy mà giờ lại...Tao trầm tư suy nghĩ, Hoa hỏi anh định thế nào đây. Thật sự mà nói thì đúng là đéo biết làm thế nào, nếu đang yêu nhau như trước, nếu ko bị khinh thường, nếu ko nổi lại với vĩnh yên thì cưới cũng chả sao. Tao hỏi ngược lại Hoa rằng bố mẹ em biết chưa, Hoa bảo chưa. Tao lại hỏi nếu bố mẹ em biết thì sao, bố mẹ em đâu chấp nhận người ko môn đăng hộ đối. Hoa dừng dừng nói em ko biết, tại anh cả, giờ trách nhiệm thuộc về anh, anh làm sao thì làm. Tao rút thuốc ra hút, mẹ kiếp, làm thế nào bây giờ. Hết điếu thuốc, tao qua lại nhìn Hoa, em ngồi im vuốt vuốt điện thoại. Tao thờ dài hỏi em có yêu anh ko, có đồng ý sống cuộc sống nhọc nhằn với anh ko. Hoa ngược mắt nhìn, ko trả lời. Tao nói tiếp, nếu bố mẹ em ở nhà thì đi về nói chuyện với ông bà, cưới đi...

Thôi, vậy là từ nay đành chấp nhận sống cảnh cá chậu, chim lồng. Tự do của ta đã tan tành như mây khói. Chẹp miệng nghĩ bụng thôi đành vậy chứ biết làm sao, hợp bố mẹ vợ thì hay qua, đéo hợp thì đéo thêm qua, mình thừa sức nuôi vợ con, dẫu đéo được cuộc sống nhung lụa thì cũng ko để thua kém mặt bằng chung thiên hạ. Sốc lại tinh thần, ăn mặc chỉnh tề cứ như đi hỏi vợ. 2 đứa phóng về nhà em. Đến nơi thấy bố em đang ngồi uống nước, tao chào hỏi cố hết sức vẻ nhã nhặn. Hoa đi vào trong nhà dường như để gọi mẹ em, tí sau thì 2 mẹ con em đi ra. Hoa bảo con có chuyện này muốn nói. 2 đứa ngồi 1 bên, 2 ông bà ngồi đối diện, xem vẻ mặt 2 vị thì còn bình thản lắm. Hoa huých huých chân tao, tao hơi cúi mặt cố rặng ra bảo chúng cháu trót rồi, mong 2 bác xem xét. Thấy ông bố đang xem tivi quay ngoắt sang hỏi to 'Cái gì' bà mẹ cũng quay sang luôn. Tao ko dám ngẩng mặt, Hoa lí nhí nói con có bầu rồi ạ. Tao ko ngẩng mặt lên nhưng cũng cảm giác rõ về hơi nóng bốc lên từ phía đối diện. Không gian rơi vào im lặng, chỉ còn nghe tiếng biên tập viên chương trình nói lảm nhảm trên tivi. Quãng chừng 3 phút sau thì ông bố nói nặng trịch Cậu về đi. Đây đích thị là đuối. Tao dạ nhẹ 1 tiếng rồi đứng dậy, tao cũng hiểu đây là lúc bố mẹ con cái nhà Hoa nói chuyện với nhau, tao ngồi đấy là thừa thãi. Tao

bước chưa ra đến cửa thì nghe tiếng Hoa nói “ Vậy thì con cũng đi luôn, Anh, chờ em”. Tiếng quát vang lên, con kia mày đứng lại, sau đó là tiếng bà mẹ nói có vẻ nhẹ nhàng hơn là Hoa đứng lại, nói chuyện cho rõ ràng, cả cậu nữa, ngồi xuống đây....

Tao lại dơ mắt quay lại ngồi xuống. Lúc này bà mẹ mới nói cậu đang ở đâu. Tao trả lời cháu thuê nhà khu xxx. Bà mẹ hỏi tiếp cậu có lo được cho Hoa cuộc sống như hiện tại ko. Tao bảo bây giờ thì ko còn tương lai cháu cũng không chắc. Thế thật, nói tương lai biết thế nào được, nhưng để đủ tiền mua đất xây nhà như này ở hà nội chắc tao ko làm được, sự thật là thế. Hoa nói xen vào kêu con chấp nhận, bố mẹ hãy để cho con sống cuộc sống của con lựa chọn. Ông bố quát lên câm miệng, để rồi lại như con chị mày phải ko...

Không khí đặc quánh đến mức ngột ngạt. Tao ko chịu được nữa, nhìn thấy trên bàn có gạt tàn, biết là lão này cũng hút thuốc, tao rút thuốc ra hút. Bao thuốc vẫn cầm từ tối qua lúc đi ăn với cậu em vĩnh yên, vừa cầm lên định châm theo thói quen thì ông bố kêu, bỏ thuốc đi, nó đang bầu mà mày còn hút thuốc à. Tao dạ dạ cất thuốc vào gói, ông bố đứng dậy bảo cậu đi ra đây. Ra ngoài sân, ổng lôi thuốc ra hút, tao thấy thế cũng rút ra châm hút theo. Kéo vài hơi ông bố mới bảo tôi nghe con bé bảo cậu làm xây dựng, cũng quản lý dự án gì gì đó phải ko. Tao bảo cơ bản là thế ạ. Ông nói tiếp thế thì có cái dài khô gì, cũng làm đi làm thuê, tôi có 2 đứa con, đứa đầu đã khổ rồi, còn con Hoa này tôi ko muốn nó khổ theo cậu nữa. Tao cảm giác bị xúc phạm, tao bảo cháu cũng ko đến mức nghèo khổ lắm đâu ạ, theo bác giờ cháu phải làm thế nào. Lão ngâm nghe kéo dài vài hơi phả khói ầm ầm xong mới nói tốt nhất cậu với nó chia tay đi, còn lại nhà chúng tôi sẽ lo. Tao im lặng ngẫm nghĩ, nhà người ta đã ko thích mình, mình đây cũng chả ham hố gì nhà họ, tất cả giờ là do Hoa quyết định thôi vậy. Tao vào nhà chào rồi lững thững đi bộ ra, ko quên bảo Hoa là có gì nói chuyện sau. Đi bộ một đoạn chưa vẫy được taxi, cứ đi vậy, được lúc thì có điện thoại. Là Vĩnh Yên gọi, ẻm bảo em gần xuống đến nơi, ra đón em đi nhé...thật vl tao rồi.

Đi bộ thêm đoạn nữa thì bắt được taxi, ra thẳng mỹ đình đón Vĩnh Yên về phòng. Nhìn nét mặt tươi cười của em mà tao đau lòng quá

Tao cố giữ vẻ bình thường nhất có thể, tao ko biết phải nói với Vĩnh yên thế nào, nếu nói ra bây giờ có lẽ là một cú sốc thực sự lớn với ẻm, bọn tao đã quay lại với nhau, thậm chí vĩnh yên còn đang mong chờ về một đám cưới. Vậy mà giờ đây một bên là tình cảm, một bên là trách nhiệm. Tao ko thể dứt tình với Vĩnh Yên lúc này là càng ko thể rũ bỏ trách nhiệm với Hoa, dù biết tình cảm với Hoa chưa thấm đã tàn, cũng ko chắc nếu lấy nhau liệu có hạnh phúc, nhưng

đó là trách nhiệm ko thể chối từ. Trò chuyện đủ thứ, vĩnh yên nhí nhảnh kể chuyện nọ chuyện kia, kể mẹ em khen tao thư sinh hiền lành, còn bảo nếu lấy tao chắc vĩnh yên sẽ bắt nạt được, từng câu nói, từng cảm xúc của em như những vết dao cứa sâu vào trong lòng đang hoang mang, hoảng loạn. Tao bật khóc... Quá lâu rồi tao mới bật khóc thành tiếng như thế, khóc như một đứa trẻ. Vĩnh yên ngỡ ngàng, tao nói lời xin lỗi trong tiếng nấc nghẹn. Vĩnh yên lo sợ hỏi có chuyện gì nói em nghe. Tao kể. Tao kể xong, nhìn gương mặt vĩnh yên thẫn thờ, lòng tao lại thêm 1 lần bị cứa. 2 đứa im lặng, muốn nói mà ko nên lời. Được một lúc rồi tao gượng nói được câu anh xin lỗi, hãy quên anh đi. Vĩnh yên mắt đã nhòa lệ từ lâu nhưng vẫn im lặng, nghe tao nói xong, em òa khóc thành tiếng, em mếu máo nói sao lại như vậy, sao lại như vậy. Tao ko kiềm được, ôm em vào lòng, nước mắt chưa khô đã thêm dòng mới. Khóc, khóc cho nhẹ lòng

Không biết bao lâu sau, khi cả hai đứa đã im. Vĩnh yên hỏi thế bạn ấy bầu mấy tháng rồi hả bố trẻ. Mẹ, cái từ bố trẻ vừa đùa mà vừa châm chọc, nghe khó chịu. Tao bảo anh ko biết. Vĩnh yên kêu ơ sao lại ko biết. Tao bảo thì chia tay lâu rồi, trước khi gặp lại em mà, lần cuối chắc cũng khoảng hơn 3 tháng rồi. Vĩnh yên nghĩ nghĩ bảo thế thì lâu rồi, nhưng sao hơn 3 tháng bạn ấy mới nói, chỉ chậm 1 tuần chục ngày là biết ngay mà. Tao bảo ừ, ko hiểu, vừa mới nói sáng nay. Vĩnh yên nhìn nhìn tao như kiểu ko tin lắm, tao bảo anh thề, vừa sáng nay Hoa đến mới nói. Vĩnh yên nhíu mày hỏi có chắc chắn thời gian qua ko làm gì chứ, mà thời gian vừa rồi có liên hệ gì ko. Em hỏi như tra khảo, tao biết làm thế nào được, trả lời thật thà như phạm nhân là chính thành thật có 1 vài tin nhắn hỏi chuyện linh tinh chứ ko gặp nhau lần nào. Vĩnh yên kêu vô lý, nếu biết có bầu thì chẳng nhảy ngược lên ngay, hay là em ý lừa anh. Tao phì cười kêu anh có cái dái khô gì mà lừa. Vĩnh yên dường như nghĩ ra điều gì hoặc là trong thâm tâm của em hi vọng điều này là giả, em bảo anh xác nhận lại chưa hay chỉ nghe Hoa nói, để ý xem thái độ Hoa thế nào, biết đâu Hoa yêu anh quá mà bị bố mẹ ngăn cản nên bày ra trò này, vừa là để thử lòng anh, vừa là để tạo áp lực cho bố mẹ em. Tao ngấm lại, từ ngày đầu gặp Hoa đã giả vờ câm, xong lại nói dối nhà phá sản các thứ, tao vỗ tay đét phát vào đùi bảo, đúng rồi, có thể lắm chứ...

Tao quay sang hỏi vĩnh yên thế giờ anh phải làm thế nào. Đéo mẹ, bình thường tao suy nghĩ nhanh nhẹn lắm mà giờ lại phải hỏi vĩnh yên như một phản xạ chết đuối với được cọc. Vĩnh yên bảo anh thử rủ em ý đi siêu âm xem, tỏ ra quan tâm, nóng lòng muốn biết con trai hay con gái, vì chừng ấy thời gian đủ biết

được rồi, nếu Hoa từ chối thì em nghi chắc là giả. Tao bảo, nếu là thật thì sao. Vĩnh yên quay mặt đi nói , nếu thật thì anh đi chết đi, đồ bại hoại...

Tao lấy ngay điện thoại nhắn cho Hoa, tao hỏi em nói chuyện với bố mẹ em thế nào, mà con trai hay con gái thế nhỉ. 1 lúc hoa mới phản hồi, vĩnh yên nhất quyết thò mặt vào ghé để đọc cùng. Hoa bảo bố em thì căng lắm, còn mẹ em thì có vẻ đồng ý rồi, bảo nhìn anh cũng ko đến nỗi nào, em chưa đi khám, lo lắng bỏ xừ ra ý. Tao nhắn luôn vậy chiều anh đưa em đi khám luôn nhé. Hoa trả lời thôi, gần nhà em có phòng khám, chút em qua rồi tối thông tin lại anh, chắc anh đang nghĩ nhiều lắm phải ko, đừng lo nhé, giữ gìn sức khỏe. Vĩnh yên đọc xong kêu kiểu này nghi ngờ cao là giả rồi bố trẻ ạ. Tao trong lòng cũng khắp khởi, tự nhiên ánh nắng xuất hiện trong đám mây dày đặc u ám, tao quay sang ôm vĩnh yên, hôn, bóp, nắn, vĩnh yên bảo anh lại muốn gì đây, chuyện kia chưa rõ ràng, đừng có vớ vẩn. Tao xấu hổ, dù thằng bé đã nhòm dậy nhưng cũng dè dặt làm gì tới. Vĩnh yên thở dài bảo mai anh nghỉ phép đi, em cũng xin nghỉ, ko rõ ràng chuyện này thì ko được, anh là của em, ko dễ gì em để mất anh lần nữa đâu... Tao cảm động thực sự, tình yêu của vĩnh yên giờ cũng mãnh liệt lắm, ko còn nhẹ nhàng như xưa nữa rồi. 2 đưa đi ăn rồi qua nhà bác vĩnh yên, nằm xem tivi hỏi han các thứ nhưng vẫn có gì đó gượng gạo. Khoảng 4h chiều thì Hoa nhắn tin, Hoa gửi cho ảnh siêu âm màu, kêu là con trai anh nhé. Tao rụng rời, vĩnh yên giật điện thoại xem, ánh mắt của em cũng nặng trĩu theo, em bảo đồ bại hoại, anh đi chết đi. Vậy là ko còn gì để nói, hi vọng về một màn kịch chỉ là trong ý nghĩ, tao ghen đắng hòng, ko nói được câu nào. Vĩnh yên quăng điện thoại xuống ghế, co chân gục đầu vào gối. Tao lại vỗ về, em đẩy tay tao ra. Tiếng chuông tin nhắn lại vang lên, những dòng tin nhắn của Hoa, tao ko dám đọc...

Bỗng Vĩnh yên với vội điện thoại, mở ra đọc đọc, mò lại hình siêu âm, em hỏi sao ko thấy ngày tháng tên tuổi gì mà có mỗi hình em bé vậy. Em đưa tao xem, tao bảo ờ, anh ko biết về món này lắm. Vĩnh yên kêu em đưa mấy con bạn đi siêu âm đầy lần, phải có ngày giờ, tên tuổi đủ thứ thông tin nữa mà. Rồi Vĩnh yên phá ra cười, bảo chắc chắn là giả rồi, nếu thật thì ko phải lấy ảnh trên mạng để gửi, chia buồn cho bố trẻ hựt nhé. Tao ngơ ngơ ngác ngác chưa hiểu lắm, Vĩnh yên lấy điện thoại vào google gõ gõ xong tìm hình ảnh, vuốt vuốt 1 lúc thì thấy có ảnh giống hệt với ảnh mà Hoa gửi tao, Vĩnh yên bảo đây nhé, xem ra nàg kia say anh quá hoặc muốn anh đổ vỏ cũng nên... Vậy là đã nắm được phần nào sự thật, tâm lý được giải tỏa tương đối, chỉ chờ xác nhận từ chính Hoa nữa thôi. Tối đưa vĩnh yên đi lang thang ngắm phố, bỗng có điện thoại từ Hoa. Tao vừa nghe máy thì Hoa gắt giờ này mà anh còn đi chơi

với gái được cơ à, anh giỏi lắm, tao dừng lại lẽ đường hỏi sao em biết, Hoa bảo anh hỏi con hồ ly tinh đang ngồi sau anh đi, anh được lắm, Hoa tắt máy. Tao quay nhìn sang vĩnh yên, ẻm vẫn đang tùm tùm cười bấm bấm điện thoại, tao hỏi có chuyện gì thế, ẻm đưa điện thoại cho tao xem. Hóa ra vĩnh yên chụp tự sướng ảnh em ngồi ôm eo tao rồi gửi cho Hoo kèm tin nhắn. Chào em, em có thấy cái lưng quen quen này ko, cái lưng này đã từng có 1 thời gian ngắn là của em nhưng trước kia là của chị và bây giờ cho đến về sau cũng là của chị. Hoa nhắn lại rằng tôi có bầu với anh ấy và chúng tôi sắp cưới rồi nhé. Vĩnh yên lại gửi lại là haha, có mà bầu trên internet, lừa được anh ý ko có nghĩa là lừa được chị, khi nào bọn chị cưới chị sẽ nhắc anh ý mời em...

Trời thu gió thổi hiu hiu, bầu trời độc một màu trắng đục. Đội cái mũ trắng ra khu đất toàn cỏ, rộng mênh mông. Hôm nay làm việc với ban quản lý để nhận mốc giới, đéo biết thông tin từ đâu mà mấy tay ban quản lý lại kháo nhau tao là con rể ông X. Thật vkl, tao cũng ko hơi đâu đi giải thích làm gì cho mệt, tao vẫn đứng trên quan điểm là nhà đầu tư cho dễ làm việc, cơ bản thì thấy tình cũng tạo điều kiện thì phải, ko hành hợ gì cả, mọi thủ tục trình tự diễn ra nhanh chóng. Mấy thằng hàn còn giao cho tao tìm nhà thuê để làm văn phòng dự án và chỗ cho bọn nó nghỉ ngơi luôn, tao hỏi có bao nhiêu tiền, lão hàn quản lý bảo cứ tìm nhà đẹp nhất cho nó. Việc này thì ko lo lắm, hỏi vĩnh yên kiểu gì em chả biết. Nhận mốc với ban quản lý xong còn được các anh ấy mời ăn trưa, tao bảo thôi,

bạn

rồi.

Gọi cho vĩnh yên hỏi rảnh không ra ngoài tí 2 đứa đi ăn, vĩnh yên hihi kêu chờ ẻm đến 12h nhé, thế mà được tí sau đã gọi điện kêu anh đâu rồi. Còn chần chờ gì mà ko đưa ngay nhau vào khách sạn. Làm một trận tung bưng rồi mới đi ăn trưa. Tao hỏi tìm hộ anh cái nhà anh thuê cho bọn hàn quốc, vĩnh yên bảo thế thì ở chung cư cho tiện, tầm dưới 10 củ/1 căn/1 tháng, bạn ẻm đang có mấy căn cho thuê đấy. Tao gật gù bảo để hỏi lại bọn nó xem sao. Ăn xong 2 đứa về nhà ẻm, ko có ai ở nhà hết. Vĩnh yên bảo anh có định làm lâu dài ở vĩnh yên ko, tao trả lời cái đó sao biết trước được, tùy vào điều động của trên chứ. Ếm cười hihi bảo nếu thích thì em bảo papa xin cho. Mà mùa này đang đẹp, hay lúc nào đi chụp ảnh cưới đi anh. Ờm, lại nhắc đến cưới rồi. Sau cái đợt dính phốt giả của Hoa, vĩnh yên quả quyết ép tao liên tọt, và tao cũng ko còn cách nào khác gật đầu đồng ý. Dự định cuối tuần này đưa ẻm về quê cho thầy u ở nhà biết mặt...

Một ngày cuối thu năm ấy, đám cưới tao mưa như trút nước buổi sáng hôm đón dâu, may sao đến hơn 9h thì tạnh, mây tan, trời hửng nắng. Theo lịch thầy xem thì 12h5 phút phải đón được Dâu về. Trong lúc chờ đợi, đăng cái ảnh Vĩnh

yên trong váy cô dâu cười rạng rỡ, bụng hơi to một chút xíu nhưng cũng ko bị lộ lên facebook. Lúc sau thấy tin nhắn của Hóa đơn gửi rằng hay lắm, hay lắm, em sẽ bảo vĩnh yên dùng giữ gìn, thỉnh thoảng em về xin được dùng ké. Tao mỉm cười chụp ảnh màn hình tin nhắn gửi cho vợ, vợ bảo con hôm nay nó cũng vừa nhắn cho em nội dung gần như thế. Tao hỏi em bảo sao. vợ trả lời em nhắn lại là đưa chuột nhà tôi đây, lúc nào về tôi cũng đón tiếp tử tế. VL, vợ mình giờ nói năng bạo dạn thật. Tối hôm đó chả làm ăn gì vì giai đoạn này đang kiêng, ôm nhau ngủ, vợ bảo bây giờ đừng hòng đứa nào lấy được anh nữa nhé. Tao im lặng ko nói gì, vợ nhéo tai hỏi còn tiếc phải ko, vợ vẫn đừng trách em. Thế là xong, con chim bay mãi cũng đến lúc về làm tổ. Cuộc sống này rốt cuộc cũng chỉ đọng lại ở 2 chữ tình yêu. Hạnh phúc đến từ sự chân tình, đến từ thành quả của việc đấu tranh, và đến từ trái tim của 2 người yêu nhau...